

भगवानश्रीकुंदकुंदकडानजैनशास्त्रभाषा पुष्प-१७४

ॐ

परमात्मने नमः

समन्तभद्रायार्यदेव प्राणीत

स्तोत्र-त्रयी

१. स्वयंभू स्तोत्र—
२. देवागम-स्तोत्र अपरनाम आप्तभीमांसा
३. वीरजिनगुण कथा—अपरनाम युक्त्यनुशासन

अनुवादक

प्र. प्रजलाल गिरधरलाल शाह

किंमत रु. ३-००

प्रकाशक

श्री द्विगंजर जैन स्वाध्यायमंदिर ट्रस्ट,
सोनगढ-३६४ २५०

प्रथम आवृत्ति प्रत २०००

वीर सं. २०४५

ध. सं. १६८८

अध्यात्मयुग प्रवर्तक
पूज्य गुरुदेवश्री कानजीस्वामी
जन्म-शताब्दी-महोत्सव
अन्तर्गत

श्री दि० जैन स्वाध्यायमन्दिर ट्रस्ट, (सोनगढ)
की ओरसे प्रकाशित

मुद्रक
ज्ञानचंद्र जैन
कडान मुद्रणालय सोनगढ-364 250

Thanks & Our Request

This shastra has been donated in memory of their mother Laxmiben Premchand Shah by Rajesh & Jyoti Shah who have paid for it to be "electronised" and made available on the internet.

Our request to you:

1) Great care has been taken to ensure this electronic version of [Stotratraiee](#) is a faithful copy of the paper version. However if you find any errors please inform us on rajesh@AtmaDharma.com so that we can make this beautiful work even more accurate.

2) Keep checking the version number of the on-line shastra so that if corrections have been made you can replace your copy with the corrected one.

Version History

Version Number	Date	Changes
001	27 September 2007	First electronic version

● परमोपकारी पूज्य गुरुदेव श्री कानिष्ठ स्वामी ●

પ્રકાશકીય

ધર્મનું મૂળ સમ્યગ્દર્શન છે; અને તે વિપરીતાભિનિવેષ રહિત ભૂતાર્થ સ્વભાવના ગ્રહણપૂર્વક તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન થતાં થાય છે. સમ્યક્ત્વ થતાં ‘હું સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ છું’ એવું દૃઢ શ્રદ્ધાન થાય છે, તે સાથે, પોતાની વર્તમાન દશા તો અપૂર્ણ-અશુદ્ધતામય છે, એવું જ્ઞાન હોવાથી, સમ્યગ્દષ્ટિને સહેજે દેવ-ગુરુ-ધર્મ પ્રત્યે ભક્તિની સાદૃશ્ય ભાવના હોય છે. અવિરતિ ધર્માત્મા તો શું? મુનિરાજને પણ આવો ભાવ આવે છે. આમ ‘સમ્યગ્દર્શન’ અને ‘સમક્રિતીના સહજ પરિણમન વિષે આ યુગમાં જે કાંઈ સ્પષ્ટતા થયેલ દેખાય છે, તે સર્વ પૂજ્ય ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામીના પુનિત પ્રતાપે જ છે. વળી આજે પૂજ્ય ગુરુદેવ દ્વારા પ્રદર્શિત જે સ્વાનુભવપ્રધાન અધ્યાત્મમાર્ગ વૃદ્ધિંગત સ્થિતિમાં છે તે તેમના પરમભક્ત સ્વાનુભવપરિણત પૂ. જહોનશ્રી ચંપાળેનના સુપ્રતાપે છે.

વળી આવા જ્ઞાની ધર્માત્માઓનું આવું જીવન પ્રાચીન આચાર્યોની રચનાઓ ઉપરથી પણ સ્પષ્ટ થાય છે. તે પૈકીના દિગ્ગજ-જ્ઞેનાચાર્ય શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્ય જેવા મહાન આચાર્ય ભગવંત પણ આત્મિક રત્નત્રયરૂપ પ્રગાઠ શુદ્ધતામાં મહાલતા હતા; તે સાથે ભક્તિનો ઉમળકો પણ તેમને એવો જ હતો, જાણે ભગવાનની સ્તુતિ કરવાનું તેમને વ્યસન ન હોય! તેમણે તેમના જીવનકાળમાં ઘણું સ્તુતિ-સાહિત્ય રચ્યું છે. તેમાંથી ત્રણ સ્તોત્રો (૧. સ્વયંભૂસ્તોત્ર, ૨. દેવાગમસ્તોત્ર અપરનામ આપ્તમીમાંસા, ૩. વીર-જિન-ગુણકથા અપરનામ યુક્ત્યનુશાસન) ગુજરાતી અર્થ સહિત પ્રથમ વાર જ ‘સમન્તભદ્ર આચાર્યદેવ પ્રણીત સ્તોત્ર-ત્રયી’ ના નામે પ્રકાશિત કરતાં અતિ હર્ષ થાય છે.

[૪]

શ્રી શાંતિવીર દિ. જૈન સંસ્થાન, મહાવીરજી (રાજ.) થી છપાયેલ સ્વયંભૂસ્તોત્રના અન્વયાર્થના આધારે સ્વયંભૂ સ્તોત્ર, શ્રી ગણેશવર્ણી દિ. જૈન સંસ્થાન, બનારસથી છપાયેલ આપ્તમીમાંસાના અર્થના આધારે દેવાગમ સ્તોત્ર, અને વીર-સેવા-મંદિરથી છપાયેલ યુક્ત્યનુશાસનના આધારે શ્રી વીરજિનગુણકથા—આમ આ ત્રણેય સ્તોત્રનો ગુજરાતી અનુવાદ આ પુસ્તકમાં મુદ્રણ કરવામાં આવ્યો છે.

આ અનુવાદ વૃજલાલ ગિરધરલાલ શાહે તદ્દન નિસ્પૃહભાવે, માત્ર દેવ-ગુરુ-ધર્મની લક્ષિતથી પ્રેરાઈને, કરી આપેલ છે, તે બદલ ટ્રસ્ટ તેમનું આભારી છે.

શ્રી કહાન મુદ્રણાલયે આ પુસ્તકનું સુંદર મુદ્રણ કરી આપ્યું છે, તે બદલ ટ્રસ્ટ તેમનું આભારી છે.

અન્તમાં આ ‘સ્તોત્ર-ત્રયી’ના સ્વાધ્યાયથી સર્વ જીવો દેવ-ગુરુ-ધર્મની લક્ષિતમય આ સ્તોત્રોમાં દર્શાવેલ તત્ત્વસ્વરૂપને સમજી યથાર્થ શ્રદ્ધાને પામે એવી ભાવના.

શ્રુતપંચમી

પ્રકાશનસમિતિ—

જે. શુ. પ, વિ. સં. ૨૦૪૫

શ્રી દિ. જન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ,

તા. ૯-૬-૯૯

સોનગઢ-364 250

પ્રસ્તાવના

સ્વામી સમન્તભદ્ર આચાર્યનું સ્થાન દિગંબર જૈન શાસનમાં ખૂબ આગળ પડતું છે. જેમ કુન્દકુન્દાચાર્યદેવે સમયસાર, પંચાસ્તિકાય અને પ્રવચનસારમાં અધ્યાત્મવિદ્યા પ્રગટ કરી છે તેમ સમન્તભદ્રાચાર્યે સ્વયંભૂસ્તોત્ર, આપ્તમીમાંસા અને યુકત્યનુશાસનમાં સ્તુતિવિદ્યા, ન્યાય, દર્શન આદિ જૈનધર્મનું હાર્દ પ્રગટ કર્યું છે.

પ્રસ્તુત સ્તોત્ર-ત્રયીના રચયિતા સ્વામી સમન્તભદ્રાચાર્ય પોતાના સમયના સર્વોપરિ પ્રતિભાશાળી વિદ્વાન હતા. તેઓ કવિ, ગમક, વાદી અને વાગ્મિ હતા. આઘ સ્તુતિકાર અને દાર્શનિક અગ્રણી હતા. તેમના રચેલા સ્તોત્રોમાં ભક્તિરસ ઠાંસો ઠાંસ ભર્યો છે તોપણ તેનું લક્ષ્ય ભોગોપભોગની પ્રાપ્તિનું નથી તેથી જ આ સ્તોત્રના અધ્યયનથી આંતરિક શુદ્ધિ વધે છે.

સ્વામી સમન્તભદ્રની પ્રશંસા તેમના અનુગામી પૂજ્યપાદ આચાર્ય, વિદ્વાનદી સ્વામી, અકલંકદેવ, ભગવદ્ જિનસેનાચાર્ય, વાહિભરાજ વગેરે અનેક આચાર્યોએ ખૂબ પ્રસન્નતા અને ગુણુજ્ઞતાથી કરી છે. વિક્રમની ઊભી કે ત્રીજી શતાબ્દિમાં તેઓ આ ભારત-ભૂમિને શોભાવતા હતા.

આ સંકલનમાં તેઓશ્રીના ત્રણ સ્તોત્રોના મૂળ શ્લોક, હિન્દી પદ્યાનુવાદ (જે સ્તોત્રનું ઉપલબ્ધ બન્યું તે) અને ગુજરાતી અનુવાદ આપવામાં આવ્યા છે. ષૂડત્ સ્વયંભૂ સ્તોત્ર અથવા ચતુર્વિંશતિ જિનસ્તોત્રમાં ઋષભાદિ ચૌવીશ ભગવાનની સ્તુતિ છે. આ સ્તોત્રોમાં કેવળ ભક્તિગાન નથી પરંતુ તેમાં ચારે અનુયોગોનો સાર સમાવિષ્ટ છે. તેમાં તીર્થકરોના જીવનની ઘટનાઓનું વર્ણન પણ છે અને કેટલાકમાં જૈનધર્મના સિદ્ધાંત અને દર્શનનું વિવેચન પણ છે.

આપ્તમીમાંસામાં આપ્તનું સ્વરૂપ કેવું હોવું જોઈએ તેની પરીક્ષા કરવામાં આવી છે. આચાર્ય સમન્તભદ્ર સ્વામીએ આ કૃતિનું નામ 'આપ્તમીમાંસા' બતાવ્યું છે. અકલંકદેવ સ્વામીએ

[૬]

એને ' સર્વજ્ઞ-વિશેષ-પરીક્ષા ' એવું નામ આપ્યું છે. એનું બીજું નામ ' દેવાગમ-સ્તોત્ર ' પણ છે. ભક્તામર, કલ્યાણમંદિર, એકીભાવ આદિ સ્તોત્ર આદ્ય પદોથી પ્રારંભ થવાને કારણે તે નામોથી પ્રસિદ્ધ છે તેવી જ રીતે ' દેવાગમ ' આ પદથી પ્રારંભ થવાથી આ કૃતિ દેવાગમ નામથી પ્રસિદ્ધિ છે. આખતમીમાંસા દશ પરિચ્છેદોમાં વિભક્ત છે અને તે વિષય વિભાજનની દૃષ્ટિથી છે. આ રચના પદ્યમાં દાર્શનિક શૈલીમાં કરવામાં આવી છે. એ સમયમાં દાર્શનિક રચનાઓ પદ્યમાં ઇષ્ટદેવની સ્તુતિરૂપે કરવામાં આવતી.

યુક્ત્યનુશાસનનું બીજું નામ વીરજિનસ્તોત્ર છે. સમન્તભદ્ર સ્વામીએ અખિલ તત્ત્વની સમીક્ષા કરીને શ્રી વીરજિનેન્દ્રના નિર્મળ ગુણોના સ્તોત્રરૂપે આ ' યુક્ત્યનુશાસન ' ની રચના કરી છે. આચાર્યદેવે વીરશાસનને ' સર્વોદયતીર્થ ' નું પદ આપ્યું છે. આ શાસન પ્રત્યે દ્વેષ રાખનાર મનુષ્ય પણ જો સમાધાનની દૃષ્ટિથી તેનું અવલોકન અને પરીક્ષણ કરે તો અવશ્ય તેનું માન ખંડિત થઈ જાય છે અને તે અભદ્ર-મિથ્યાદૃષ્ટિ હોવા છતાં સમન્તભદ્ર-બધી રીતે ભદ્રરૂપ-સમ્યગ્દૃષ્ટિ બની જાય છે એવી ખૂબીથી આ ગ્રંથની રચના કરવામાં આવી છે.

આ ત્રણે સ્તોત્રોના ગુજરાતી અનુવાદમાં ' શ્રી બૃહત્સ્વયંભૂ સ્તોત્ર ' ના હિન્દી ભાવાર્થ લેખક પં. શ્રેયાંસકુમારજી જૈન, પં. પન્નાલાલજી સાહિત્યાચાર્ય, સાગર, પ્રોફેસર ઉદયચંદ્ર જૈન, બનારસ, (આખતમીમાંસા ઉપર તત્ત્વદીપિકાના લેખક), યુક્ત્યનુશાસનના હિન્દીમાં અનુવાદક અને પરિચાયક જુગલકિશોર મુખતાર ' યુગવીર ' નો આધાર અને સહાય લેવામાં આવ્યા છે. તે સૌનો આભાર માનવામાં આવે છે.

આ સ્તોત્રોની સ્વાધ્યાય કરીને આપણી આંતરિક શુદ્ધિ કરીએ એ ભાવના છે.

—*—

— અનુવાદક

अनुक्त मण्डल

१. स्वयंभू-स्तोत्र	५४
२. देवागम-स्तोत्र अपरनाम आश्रमीमांसा	१
३. वीरजिनगुणकथा अपरनाम युक्त्यनुशासन	७०
	९९

श्री परमात्मने नमः ।

श्री समंतभद्राचार्य विरचित

स्वयंभू-स्तोत्र

१. श्री आदिनाथ-स्तुति

(वंशस्थ)

स्वयम्भुवा भूतहितने भूतले, समञ्जस-ज्ञान-विभूति चक्षुषा ।
विराजितं येन विधुन्वता तमः, क्षपाकरेणैव गुणोत्करैः करैः ॥१॥

(हिन्दी पद्यानुवाद : गीता छंद)

जे हुये है अरुंत आदी, स्वयं षोष सम्हारके,
परम निर्मल ज्ञानयक्षु, प्रकाश लवतम हारके;
निज पूर्ण गुणमय वचन करसे, जग अज्ञान मिटा दिया,
सो अंद्र सम भवि एव हितकर, जगतमांछि प्रकाशिया. १.

अर्थः—जे स्वयंभू हुता-धीनना उपदेश विना मोक्षमार्गने
जाणीने तथा तेनुं पालन करीने अनन्तचतुष्टयस्वइय थया हुता,
प्राणीओनुं हित करनार हुता, सम्यग्ज्ञाननी विभूतिइय नेत्रना
धारक हुता अने गुणोना समूहथी युक्त वचनो द्वारा (प्राणीओना)
अज्ञानांधकारनो नाश करता, पृथ्वीतल पर (रात्रिना) अंधकारने
हर करता अंद्रनी जेम शोभता हुता. १.

૨]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

પ્રજાપતિર્યઃ પ્રથમં જિજીવિષૂઃ, શશાસ કૃષ્યાદિષુ કર્મસુ પ્રજાઃ ।
પ્રબુદ્ધતત્ત્વઃ પુનરદ્ભુતોદયો, મમત્વતો નિર્વિવિદે વિદાંવરઃ ॥૨॥

સો પ્રજાપતિ સો પ્રથમ જિસને, પ્રજાકો ઉપદેશિયા,
અસિ કૃષિ આદી કર્મસે, જીવન ઉપાય બતા દિયા;
કિર તત્ત્વજ્ઞાની પરમવિદ, અદ્ભુત ઉદય ધર્તારને;
સંસાર ભોગ મમત્વ ઠાલા, સાધુ સંયમ ધારને. ૨.

અર્થ :—જે પ્રથમ પ્રજાપતિ હતા, જેમણે કર્મભૂમિના
પ્રારંભમાં જીવવાની ઇચ્છા રાખનાર લોકોને કૃષિ આદિ (કૃષિ, અસિ,
મસિ, વિદ્યા, શિક્ષ, વાણિજ્ય) છ કર્મોનું શિક્ષણ આપ્યું હતું,
પછી હેય-ઉપાદેય તત્ત્વને સારી રીતે જાણીને, આશ્ચર્યકારક
આત્મોન્નત કરીને, તત્ત્વજ્ઞાનીઓમાં શ્રેષ્ઠ ઋષભનાથ મમત્વભાવથી—
પ્રજા, કુટુંબીજનો, શરીર અને ભોગોની આસક્તિથી વિરક્ત
થઈ ગયા. ૨.

વિહાય યઃ સાગર-વારિ-વાસસં, વધૂમિવેમાં વસુધા-વધૂં સતીમ્ ।
મુમુક્ષુરિક્ષ્વાકુ-કુલાદિરાત્મવાન્, પ્રમુઃ પ્રવત્રાજ સહિષ્ણુરચ્યુતઃ ॥૩॥

ઇન્દ્રિયજયી, ઇક્ષ્વાકુવંશી મોક્ષકી ઇચ્છા કરેં,
સો સહનશીલ સુગાઠ વ્રતમેં સાધુ સંયમકો ધરેં;
નિજ ભૂમિ મહિલા ત્યાગ દી જે થી સતી નારી સમા,
યહ સિંધુ જલ હૈ વસ્ત્ર જિસકા ઓર છોડી સખ રમા. ૩.

અર્થ :- જે મોક્ષના અભિલાષી હતા, જિતેન્દ્રિય હતા,
સામર્થ્યવાન અથવા સ્વતંત્ર હતા, ઉપસર્ગ-પરિષહોને સહન
કરવામાં સમર્થ હતા, લીધેલા વ્રત-નિયમોમાં અચલ રહેનાર હતા
અને જે ઇક્ષ્વાકુલના આદિ પુરુષ હતા, તેમણે પતિવ્રતા સ્ત્રીની
જેમ સમુદ્રના જળરૂપી વસ્ત્રને ધારણ કરનારી—સમુદ્રપર્યંત ફેલાયેલી
પૃથ્વી રૂપી સ્ત્રીનો ત્યાગ કરીને દીક્ષા ધારણ કરી હતી. ૩.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[3

સ્વદોષમૂલં સ્વસમાધિતેજસા, નિનાય યો નિર્દયમસ્મસાત્ક્રિયામ્ ।
જગાદ તત્ત્વં જગતેઽર્થિનેઽજ્ઞસા, વભૂવ ચ બ્રહ્મપદાઽમૃતેશ્વરઃ ॥૪॥

નિજ ધ્યાન અગ્નિ પ્રભાવસે રાગાદિ મૂલક કર્મકો,
કરુણા વિગર હૈં ભસ્મ કીને ચાર ઘાતી કર્મકો;
અરહંત હો જગપ્રાણિ હિત સત્ તત્ત્વકા વર્ણન ક્રિયા,
કિર સિદ્ધ હો નિજ બ્રહ્મપદ અમૃતમર્ઠ મુખ નિત પિયા. ૪.

અર્થ :- જેમણે પોતાના કામ ક્રોધાદિ સમસ્ત દોષોના મૂળ કારણ-ચાર ઘાતિયા કર્મોને પોતાના શુકલધ્યાન રૂપી અગ્નિ દ્વારા નિર્દયતા પૂર્વક ભસ્મીભૂત કર્યા હતા તથા જેમણે આત્મકલ્યાણના અભિલાષી પ્રાણીઓને જીવાદિ તત્ત્વોનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ બતાવ્યું અને અંતે જે મોક્ષસ્થાનના અવિનાશી-અનંત સ્વામી બન્યા. ૪.

સ વિશ્વચક્ષુર્વૃષભોઽર્ચિતઃ સતાં, સમગ્રવિદ્યાત્મવપુર્નિરજ્ઞનઃ ।
પુનાતુ ચેતો મમ નામિનન્દનો, જિનોઽજિતક્ષુલ્લક વાદિશાસનઃ ॥૫॥

જે નામિનન્દન વૃષભ જિન સખ કર્મભલસે રહિત હૈં,
જે જ્ઞાન તન ધારી પ્રપૂજિત સાધુજન કર સહિત હૈં;
જે વિશ્વસોચન લધુ મતોંકો જીતે નિજ જ્ઞાનસે,
સો આદિનાથ પવિત્ર કીજે આત્મ મમ અથ જ્ઞાનસે. ૫.

અર્થ :- જે કેવળજ્ઞાન રૂપી ચક્ષુના ધારક છે, જે ઇન્દ્ર ગણધરાદિ સત્પુરુષો દ્વારા પૂજિત છે, જે ધર્મથી સુશોભિત છે, કેવળજ્ઞાન રૂપ પૂર્ણ વિદ્યા જ જેમના આત્માનું શરીર છે, કર્મ-મળથી સર્વથા રહિત પવિત્ર છે, જે ચૌદમા કુલકર નાભિરાજના પુત્ર છે, કર્મરૂપી શત્રુઓને જિતનાર છે, જેમનું શાસન સર્વથા એકાન્ત પક્ષનું પ્રતિપાદન કરનાર અલ્પજ્ઞાની વાદીઓ દ્વારા અગ્રેય છે તે વૃષભનાથ ભગવાન મારા ચિત્તને પવિત્ર કરો-રાગાદિ વિકારી ભાવોથી રહિત કરી નિર્મળ બનાવો. ૫.

૨. શ્રી અજિતનાથ-સ્તુતિ

(ઉપગ્નતિ છંદ)

યસ્ય પ્રભાવાત્ ત્રિદિવચ્યુતસ્ય, ક્રીડાસ્વપિ ક્ષીવમુખારવિન્દઃ ।
અજેય શક્તિર્મુવિ બન્ધુવર્ગ, શ્વકાર નામાઽજિત ઇત્યવન્ધ્યમ્ ॥૧-૬॥

(માલિની છંદ)

દિવસે પ્રભુ આકર જન્મ જમ માત લીના,
ઘરકે સખ અંધુ મુખ કમલ હર્ષ કીના;
કીડા કરતે ભી જિન વિજય પૂર્ણ પાર્ષ,
અજિત નામ રકળા જે પ્રગટ અર્થદાર્ષ. ૧-૬.

અર્થઃ—જે સ્વર્ગમાંથી અવતીર્ણ થયા હતા, જેમના પ્રભાવથી તેમના કુટુંબીજનોના મુખ તેમની બાલકીડાઓમાં પણ હર્ષોન્મત્ત થઈ જતાં હતાં, જેમના પ્રભાવથી તે અંધુવર્ગ પૃથ્વી ઉપર અજેય શક્તિનો ધારક બની જતો હતો અને તેથી તેમણે તેમનું ‘અજિત’ એવું સાર્થક નામ પાડ્યું હતું. ૬.

અઘ્યાપિ યસ્યાજિતશાસનસ્ય, સતાં પ્રણેતુઃ પ્રતિમઙ્ગલાર્થમ્ ।
પ્રગૃહ્યતે નામ પરં પવિત્રં, સ્વસિદ્ધિકામેન જનેન લોકે ॥૨-૭॥

અખ ભી જગ લેતે નામ ભગવત્ અજિતકા.
સત્ શિવમગદ્દાતા વર અજિત તીર્થકરકા;
મંગલ કર્તા હૈ પરમશુચિ નામ જિનકા,
નિજ કારજકા ભી લેત નિત નામ ઉનકા. ૨-૭.

અર્થઃ—જેમનું શાસન સર્વથા એકાંતવાદીઓ દ્વારા અજેય હતું અને જેઓ સત્પુરુષોના પ્રધાન નાયક હતા, તે શ્રી અજિતનાથ ભગવાનનું અત્યંત પવિત્ર નામ આજે પણ (અસંખ્યાત કાળ વીતી જવા છતાં પણ) આ લોકમાં પોતાના મનોરથોની સિદ્ધિ માટે જનસમૂહ દ્વારા પ્રત્યેક મંગલ માટે આદરપૂર્વક લેવામાં આવે છે. ૨-૭.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૫

યઃ પ્રાદુરાસીત્પ્રભુશક્તિભૂમ્ના, મન્યાશયાલીનકલઙ્કશાન્ત્યૈ ।
મહામુનિર્મુક્તઘનોપદેહો, યથારવિન્દામ્બુદયાય માસ્વાન્ ॥૩-૮॥

જિમ સૂર્ય પ્રકાશે, મેઘદલકો હટાકર,
કમલવન પ્રકુલ્લેં, સખ ઉદાસી ઘટાકર;
તિમ મુનિવર પ્રગટે, દિવ્ય વાણી છટાકર,
ભવિગણ આશયગત, મલ કલંકં મિટાકર. ૩-૮.

અર્થ :- જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મોના આવરણથી રહિત જે મહામુનિ
(અજિતનાથ ભગવાન) જગતનો ઉપકાર કરવામાં સમર્થ દિવ્ય-
વાણીના માહાત્મ્યથી ભવ્યજનોના હૃદયમાં સંલગ્ન અજ્ઞાનાદિ દોષ
અથવા તેના કારણભૂત જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મકલંકના નાશ માટે પ્રગટ
થયા હતા કે જેમ વાદળોના આવરણ રહિત સૂર્ય કર્મોના વિકાસ
માટે પ્રગટ થાય છે. ૩-૮.

યેન પ્રણીતં પૃથુધર્મતીર્થં, જ્યેષ્ઠં જનાઃ પ્રાપ્ય જયન્તિ દુઃખમ્ ।
ગાઙ્ગં હૃદં ચન્દનપઙ્કશીતં, ગજપ્રવેકા ઇવ ધર્મતપ્તાઃ ॥૪-૯॥

જિસને પ્રગટાયા, ધર્મ ભવ પાર કર્તા,
ઉત્તમ અતિ ઊંચા, જ્ઞાન જન દુઃખ હરતા;
ચંદન સમ શીતલ, ગંગા હૃદમેં નહાતે,
ખડુ ધામ સતાએ, હસ્તિવર શાંતિ પાતે. ૪-૯.

અર્થ :- જેમણે મહાન અને શ્રેષ્ઠ ધર્મનું પ્રતિપાદન કર્યું.
તે ધર્મતીર્થનો આશ્રય લઈને ભવ્ય જીવો સંસાર પરિભ્રમણના
દુઃખથી મુક્ત થઈ જાય છે જેવી રીતે શ્રીષ્ઠ ઋતુની તીવ્ર ગરમીના
દુઃખથી પીડિત મોટા મોટા હાથીઓ ચંદનના લેપ સમાન શીતલ
ગંગા નદીના અગાધ જંગલમાં પ્રવેશીને સૂર્યના તાપથી ઉત્પન્ન
દુઃખને જીતી લે છે. ૪-૯.

સ બ્રહ્મનિષ્ઠઃ સમમિત્રશત્રુર્વિદ્યાવિનિર્વાન્તકષાયદોષઃ ।

લઙ્ઘાત્મલક્ષ્મીરજિતોઽજિતાત્મા, જિન-શ્રિયં મે ભગવાન્ વિધત્તામ્ ।૫-૧૦

૬]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

નિજ બ્રહ્મ રમાની, મિત્ર શત્રુ સમાની,
લે જ્ઞાન કૃપાની, રોષાદિ દોષ હાની;
લહિ આતમ લક્ષ્મી, નિજવશી જિતકર્મા,
ભગવન્ અજિતેશ, દીજિએ શ્રી સ્વશર્મા. ૫-૧૦.

અર્થ :- જે શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિત છે, જેમને મિત્ર અને શત્રુ સમાન છે, જેમણે સમ્યક્જ્ઞાન દ્વારા ક્રોધાદિ કષાયો તથા સર્વદોષોનો નાશ કર્યો છે, જેમણે અનંત જ્ઞાનાદિરૂપ આત્મ-લક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરી લીધી છે, જેમણે પોતાના ઉપર વિજય મેળવ્યો છે એવા તે અજિતનાથ ભગવાન મને અનંત જ્ઞાનાદિ સ્વરૂપ વિભૂતિ આપો. ૫-૧૦.

૩. શ્રી સંભવજિન-સ્તુતિ

(ઇન્દ્રવજ્ર ઇંદ)

ત્વં શમ્ભવઃ સંભવતર્ષરોગૈઃ સંતપ્યમાનસ્ય જનસ્ય લોકે ।
આસીરિહાકસ્મિક એવ વૈદ્યો, વૈદ્યો યથાનાથરુજાં પ્રશાન્ત્યૈ ॥૧-૧૧॥

(ભુજંગપ્રયાત ઇંદ)

તુહી સૌખ્યકારી, જગતમેં નરોંકો,
કૃતૃષ્ણા મહાવ્યાધિ, પીડિત જનોંકો;
અચાનક પરમ વૈદ્ય હૈ, રોગહારા,
યથા વૈદ્યને દીનકા રોગ ટારા. ૧-૧૧.

અર્થ :-હે ભગવાન્! આપનાથી ભવ્ય જીવોને સુખ પ્રાપ્ત થાય છે તેથી આપ 'શંભવ' એવું સાર્થક નામ ધારણ કરો છો, આપ આ સંસારમાં સંસારસંખ્યાથી ભોગ તૃષ્ણારૂપ રોગોથી સંતપ્ત જનોને માટે ક્ષણની અપેક્ષા રહિત વૈદ્ય જ છો જેમ અશરણ મનુષ્યોના રોગોની શાંતિ માટે કોઈ ધનાદિની ઇચ્છારહિત ચતુર વૈદ્ય આવી મળે છે. ૧-૧૧.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૭

અનિત્યમત્રાણમહંક્રિયાભિઃ પ્રસક્તમિથ્યાઽધ્યવસાયદોષમ્ ।

ઈદં જગજ્જન્મજરાન્તકાર્ત, નિરજ્જનાં શાંતિમજીગમસ્ત્વમ્ ॥૨-૧૨॥

દશા જગ અનિત્યં, શરણુ હૈ ન કોઈ
અહં મમમઈ દોષ, મિથ્યાત્વ વોઈ,
જરા જન્મ મરણુ, સદા દુઃખ કરે હૈ,
તુહી યાલ કર્મ, પરમ શાંતિ દે હૈ. ૨-૧૨.

અર્થ :—આ દેખાતું જગત્ અનિત્ય છે, અશરણુ છે, અહંકાર અને મમકાર બુદ્ધિની ક્રિયાઓથી સંલગ્ન મિથ્યા અભિપ્રાયના દોષથી દૂષિત છે તથા જન્મ-જરા-મૃત્યુથી પીડિત છે, એવા આ જગતને હે સંભવનાથ ભગવાન ! આપે કર્મકલંકરહિત મુક્તિરૂપ શાંતિની પ્રાપ્તિ કરાવી છે. ૨-૧૨.

શતહૃદોન્મેષ-ચલં હિ સૌલ્યં, તૃષ્ણામયાપ્યાયનમાત્રહેતુઃ ।

તૃષ્ણાભિવૃદ્ધિશ્ચ તપત્યજસ્રં તાપસ્તદાયાસયતીત્યવાદીઃ ॥૩-૧૩॥

અવિજલી સમ ચંચલં, સુખવિષયકા,
કરૈ વૃદ્ધિ તૃષ્ણામઈ, રોગ જિયકા;
સદા દાહ ચિત્તમેં, કૃતૃષ્ણા ખઠાવે,
જગત દુઃખ ભોગે, પ્રભુ હમ ખતાવે. ૩-૧૩.

અર્થ :—નિશ્ચયથી ઈન્દ્રિયજન્ય સુખ વીજળીના ચમકારા જેવું ચંચળ છે, તૃષ્ણારૂપી રોગની પુષ્ટિમાત્રનું જ કારણુ છે અને તૃષ્ણાની અભિવૃદ્ધિ નિરંતર સંતાપ ઉત્પન્ન કરે છે તથા તે તાપ આ જગતને અનેક કલેશોની પરંપરાથી પીડ્યા કરે છે એમ આપે કહ્યું હતું. ૩-૧૩.

બન્ધશ્ચ મોક્ષશ્ચ તયોશ્ચ હેતૂ, બદ્ધશ્ચ મુક્તશ્ચ ફલં ચ મુક્તેઃ ।

સ્યાદ્વાદિનો નાથ તવૈવ યુક્તં, નૈકાન્તદષ્ટેસ્ત્વમતોઽસિ શાસ્તા ॥૪-૧૪॥

જુ હૈ મોક્ષ બન્ધં, વ હૈ હેતુ ઉત્તકા,
બંધા અર ખુલા જિય, ફલં જો છુટનકા;

૮]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

પ્રભૂ સ્યાદ્રાઘી, તુમ્હીં ઠીક કહતે,

ન એકાંત મતકે, કભી પાર લહતે. ૪-૧૪.

અર્થ :- હે સ્વામી ! બંધ, મોક્ષ, બંધ અને મોક્ષના હેતુ, કર્મોથી બંધાયેલો અને છૂટનારો જીવ તથા મુક્તિનું ક્ષણ.... આ બધું અનેકાન્તમતથી નિરૂપણ કરનાર આપના મતમાં જ યથાર્થ હોય છે, એકાન્ત દષ્ટિ રાખનારાઓના મતમાં નહિ તેથી આપ જ તત્ત્વના યથાર્થ ઉપદેષ્ટા છો. ૪-૧૪.

શક્રોઽપ્યશક્તસ્તવપુણ્યકીર્તેઃ, સ્તુત્યાં પ્રવૃત્તઃ કિમુ માદૃશોઽજ્ઞઃ ।

તથાપિ ભક્ત્યા સ્તુત-પાદ-પદ્મો, મમાર્ય દેયા શિવતાતિમુચ્ચૈઃ ।૫-૧૫।

જહાં ઇન્દ્ર ભી હારતા, ગુણ કથનમેં,

કહાં શક્તિ મેરી તુઝી થુતિ કરનમેં;

તદ્દપિ ભક્તિવશ પુણ્ય યશગાન કરતા,

પ્રભુ દીજિયે નિત શિવાનન્દ પરતા. ૫-૧૫.

અર્થ :- હે આર્ય ! (સંભવનાથ જિનેન્દ્ર !) પવિત્ર યશ, પવિત્ર વાણી અને પુણ્યવર્ધક સ્તુતિ યુક્ત આપની સ્તુતિમાં પ્રવૃત્ત થયેલ અવધિજ્ઞાની અને સમસ્ત શ્રુતના ધારક ઇન્દ્ર પણ જ્યાં અસમર્થ બને છે તો મારા જેવો અજ્ઞાની પુરુષ કેવી રીતે સમર્થ થઈ શકે ? આમ હોવા છતાં પણ તીવ્ર અનુરાગથી આપના ચરણ-કમળની મેં સ્તુતિ કરી છે તેથી મને ઉત્કૃષ્ટ યથાર્થ સુખની પરંપરાનું પ્રદાન કરો. ૫-૧૫.

(૪) શ્રી અભિનન્દનજિન-સ્તુતિ

(વંશસ્થ ૭૬)

ગુણામિનન્દાદમિનન્દનો ભવાન્, દયાવધૂં ક્ષાન્તિસખીમશિશ્રિયત્ ।

સમાધિતન્ત્રસ્તદુપોપપત્તયે, દ્વયેન નૈર્ગન્થ્યગુણેન ચાયુજત્ ॥૧-૧૬॥

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૯

(શ્રગ્વિની છંદ)

આત્મ ગુણ વૃદ્ધિતે, નાથ અભિનન્દના,
ધર અહિંસા વધૂ, ક્ષાંતિ સેવિત ઘના;
આત્મમય ધ્યાનકી, સિદ્ધિકે કારણે,
હોય નિર્ગ્મથ પર, હોય વિધિ ઠારણે. ૧૬.

અર્થ :—હે ભગવાન ! અનંત જ્ઞાનાદિ અંતરંગ અને સકલ લક્ષ્મી આદિ બહિરંગ ગુણોની વૃદ્ધિ થવાથી ‘ અભિનંદન ’ એ સાર્થક નામ ધારણ કરનાર આપે ક્ષમારૂપસખી સહિત દયારૂપ સ્ત્રીનો આશ્રય લીધો હોતો તથા ધર્મધ્યાન અને શુક્લધ્યાન રૂપ સમાધિને પ્રધાન લક્ષ્ય બનાવીને તેની સિદ્ધિ માટે આપ અંતરંગ અને બહિરંગ બંને પ્રકારના પરિશ્રદ્ધ રહિતપણા રૂપ ગુણથી યુક્ત થયા હતા. ૧૬

અચેતને તત્કૃતવન્ધજેઽપિ ચ, મમેદમિત્યાભિનિવેશિકગ્રહાત્ ।
પ્રમજ્જુરે સ્થાવરનિશ્ચયેન ચ, ક્ષતં જગત્તત્ત્વમજિગ્રહદ્ભવાન્ ॥૧૭॥

તન અચેતન યહી, ઔર તિસ યોગતે,
પ્રાપ્ત સમ્બન્ધમે, આપપન માનતે;
જે ક્ષણિક વસ્તુ હૈ, ધિરપના દેખતે,
નાશ જગ દેખ પ્રભુ, તત્ત્વ ઉપદેશતે. ૧૭.

અર્થ :—અચેતન શરીરમાં અને તે અચેતન શરીરના સંબંધથી ઉત્પન્ન થનારા સુખદુઃખાદિ તથા સ્ત્રી પુત્રાદિમાં ‘ આ મારા છે, હું એનો સ્વામી છું ’ એવા પ્રકારનો મિથ્યા અભિપ્રાય સ્વીકારવાથી અને ક્ષણભંગુર પદાર્થોમાં નિત્યપણાના નિશ્ચયથી નષ્ટ થયેલા જગતને આપે જીવાદિ પદાર્થોનું યથાર્થ સ્વરૂપ ગ્રહણ કરાવ્યું છે. ૧૭.

ક્ષુધાદિ-દુઃસ્વ-પ્રતિકારતઃ સ્થિતિર્ન ચેન્દ્રિયાર્થપ્રમવાલ્પસૌખ્યતઃ ।
તતો ગુણો નાસ્તિ ચ દેહદેહિનો રિતીદમિત્થં ભગવાન્ વ્યજિજ્ઞપત્ ॥૧૮॥

સ્વ, ૨

૧૦]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

શુભ ત્રપા રોગ પ્રતિકાર બહુ ઠાનતે,
અક્ષ-સુખ ભોગ કર તુમિ નહિં માનતે;
થિર નહીં જીવ તન હિત ન હો દૌડના,
યહ જગતરૂપ ભગવાન વિજ્ઞાપના. ૧૮.

અર્થ :—શુધા તૃષા આદિ દુઃખો મટાડવા માટે ભોજન પાનાદિનું સેવન કરવાથી અને સ્પર્શનાદિ ઇન્દ્રિયોના વિષયોથી ઉત્પન્ન અલ્પ સુખથી શરીર અને આત્માની સ્થિતિ સદા રહેતી નથી તેથી તેમનાથી શરીર કે આત્માનો કોઈ ઉપકાર થતો નથી આ પ્રમાણે આ જગતને ભગવાન અભિનંદન જિનેન્દ્રે આ પરમાર્થ તત્ત્વ બતાવ્યું છે. ૧૮.

जनोऽतिलोलोऽप्यनुबन्धदोषतो, भयादकार्योऽपि न प्रवर्तते ।
इहाप्यमुत्राप्यनुबन्धदोषवित्, कथं सुखे संसजतीति चाब्रवीत् ॥१९॥

લોભુપી ભોગ જન, નહિં અનીત કરે,
દોષકો દેખ જગ, ભય સદા ઉર ધરે;
હૈ વિષય મગ્નતા, દોઉ ભવ હાનિકર,
સુજ કથોં લીન હો, આપ મત જાનકર. ૧૯.

અર્થ :—મનુષ્ય અત્યંત આસક્ત હોય તોપણ આસક્તિ રૂપ દોષથી રાજા આદિના ભયના કારણે આ સંસારમાં પરસ્ત્રી સેવન આદિ દુષ્કૃત્યોમાં પ્રવૃત્ત થતો નથી, છતાં આ લોક અને પરલોક બંનેમાં આસક્તિના પરિણામોને જાણનાર મનુષ્ય વિષય સુખમાં કેમ આસક્ત થાય છે એ આશ્ચર્યની વાત છે એ વાત આપે હે અભિનંદન જિનેન્દ્ર ! જગતના જીવોને બતાવી છે. ૧૯.

स चानुबन्धोऽस्य जनस्य तापकृत्, तृषोऽभिवृद्धिः सुखतो न च स्थिति ।
इति प्रभो लोकहितं यतो मतं, ततो भवानेव गतिः सतां मतः ॥२०॥

હૈ વિષય લીનતા, પ્રાણિકો તાપકાર,
હૈ તૃષા વૃદ્ધિકર, હો ન સુખસે વસર;

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૧૧

હે પ્રભો ! લોકહિત, આપ મત માનકે,
સાધુજન શર્ણલે, આપ ગુરુ માનકે. ૨૦

અર્થ :—તે આસક્તિ અને આસક્તિથી ઉત્પન્ન થતી તૃણાની
વૃદ્ધિ-ખન્નેય આ લોહુપી પ્રાણી માટે સંતાપ ઉત્પન્ન કરનાર છે.
ઇન્દ્રિય વિષયજન્ય થોડાક સુખથી આ જીવની સ્થિતિ સુખમય
બનતી નથી અર્થાત્ અલ્પ સુખથી જીવ સંતુષ્ટ થતો નથી. આ
પ્રમાણે આપનો મત-આપનું શાસન લોકોનું કલ્યાણ કરનાર
હોવાથી આપ જ વિવેકી સત્પુરુષોનું શરણ છે એમ માનવામાં
આવ્યું છે. ૨૦.

૫. શ્રી સુમતિ જિનસ્તુતિ

(ઉપજ્ઞતિ છંદ)

અન્વર્થસંજ્ઞઃ સુમતિર્મુનિસ્ત્વં, સ્વયં મતં યેન સુયુક્તિનીતમ્ ।
યતશ્ચ શેષેષુ મતેષુ નાસ્તિ, સર્વક્રિયાકારકતત્ત્વસિદ્ધિઃ ॥૨૧॥

(ત્રોટક છંદ)

મુનિ નાથ સુમતિ સત્ નામ ધરે,
સત્ યુક્તિમર્ધ મત તુમ ઉચરે;
તુમ ભિન્ન મતોમેં નાહિં બને,
સખ કારજ કારક તત્ત્વ ઘને. ૨૧

અર્થ :—હે ભગવન્ ! આપ પ્રત્યક્ષ જ્ઞાની છે તથા સુમતિ
એવા સાર્થક નામ યુક્ત છે—ઉત્તમ બુદ્ધિ સહિત હોવાના કારણે
આપનું ‘ સુમતિ ’ નામ સાર્થક છે. આપે ઉત્તમ યુક્તિઓથી યુક્ત
તત્ત્વનો સ્વયં સ્વીકાર કર્યો છે અને આપના મતથી ભિન્ન મતોમાં
સંપૂર્ણ ક્રિયાઓ અને કર્તા આદિ કારકોના સ્વરૂપની સિદ્ધિ બનતી
નથી. ૨૧.

अनेकमेकं च तदेव तत्त्वं, भेदाऽन्वयज्ञानमिदं हि सत्यम् ।
मृषोपचारोऽन्यतरस्य लोपे, तच्छेषलोपोऽपि ततोऽनुपाख्यम् ॥२२॥

૧૨]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

હૈ તત્ત્વ અનેક વ એક વહી,
તત્ત્વ ભેદ અભેદ હિ જ્ઞાન સહી;
ઉપચાર કહો તો સત્ય નહીં,
ધક હો અન ના વક્તવ્ય નહીં. ૨૨.

અર્થ :—તે જ તત્ત્વ અનેક તથા એકરૂપ છે (પર્યાયદષ્ટિથી અનેક રૂપ છે તે જ દ્રવ્યની દષ્ટિથી એક રૂપ છે), નિશ્ચયથી વસ્તુને ભેદ-અભેદ રૂપે ગ્રહણ કરનારું જ્ઞાન જ સત્ય છે. આમાંથી કોઈ એકને ઉપચારરૂપ કલ્પિત માનવું મિથ્યા છે કેમ કે જેમાંથી એકનો લોપ થવાથી તેનાથી ભિન્ન અન્ય ધર્મનો પણ અભાવ થાય છે તેથી બન્નેનો અભાવ થવાથી તત્ત્વનું કથન બની શકતું નથી. ૨૨.

સતઃ કથંચિત્તદસત્ત્વશક્તિઃ, खे नास्ति पुष्पं तरुषु प्रसिद्धम् ।
सर्वस्वभावच्युतमप्रमाणं, स्ववाग्विरुद्धं तव दृष्टितोऽन्यत् ॥૨૩॥

હૈ સત્ત્વ અસત્ત્વ સહિત કોઈ નય,
તરુ પુષ્પ રહે ન હિ વ્યોમ કલ્પ;
તથ દર્શન ભિન્ન પ્રમાણ નહીં,
સ્વ સ્વરૂપ નહીં કથમાન નહીં. ૨૩.

અર્થ :—જે સત્ છે (સ્વ દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવની અપેક્ષાએ) તેને કથંચિત્ અસત્ શક્તિ પણ હોય છે. (પર દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવની અપેક્ષાએ)—વસ્તુ તત્ત્વ કથંચિત્ સત્ રૂપ અને કથંચિત્ અસત્ રૂપ છે, જેમ કૂલ વૃક્ષો ઉપર પ્રસિદ્ધ છે અને આકાશમાં નથી. જે વસ્તુતત્ત્વને સત્ અને અસત્ બન્ને પ્રકારના સ્વભાવવાળું માનવામાં ન આવે તો તે અપ્રમાણ થઈ જશે. તેથી હે સુમતિનાથ ભગવાન ! આપની અનેકાન્તાત્મક દષ્ટિથી બાહ્ય જે અન્ય મતો છે તે સ્વવચન વિરુદ્ધ છે. ૨૩.

न सर्वथा नित्यमुदेत्यपैति, न च क्रियाकारकमत्र युक्तम् ।
नैवासतो जन्म सतो न नाशो, दीपस्तमः पुद्गलभावतोऽस्ति ॥૨૪॥

જો નિત હી હોતા નાશ ઉદય,
નહિં, હો ન ક્રિયા કારક ન સધય;
સત નાશ ન હો નહિં જન્મ અસત,
જુ પ્રકાશ ગએ પુદ્ગલ તમ સત. ૨૪.

અર્થ :—સર્વ પ્રકારે નિત્ય વસ્તુ ઉત્પન્ન થતી નથી, નષ્ટ પણ થતી નથી અને આવી માન્યતામાં ક્રિયા કારકના ભાવનો પણ મેળ ખેસતો નથી કારણ કે અસત-અવિદ્યમાન પદાર્થનો જન્મ થતો નથી અને સત-વિદ્યમાન પદાર્થનો નાશ થતો નથી. જો એમ કહેવામાં આવે કે જલતો દીપક ઓલવી નાખવામાં આવે તો બાકી શું રહે? અહીં તો સતનો નાશ માનવો જ પડશે. તેનો ઉત્તર એ છે કે દીપક અંધકારરૂપ પુદ્ગલ દ્રવ્યરૂપે વિદ્યમાન રહે છે. ૨૪

વિધર્નિષેધશ્ચ કથંચિદિષ્ટૌ, વિવક્ષયા મુખ્યગુણવ્યવસ્થા ।
इति प्रणीतिः सुमतेस्तवेयं, मतिप्रवेकः स्तुवतोऽस्तु नाथ ॥૨૫॥

વિધિ વા નિષેધ સાપેક્ષ સહી,
ગુણ મુખ્ય કથન સ્યાદ્રાદ યહી;
ધમ તત્ત્વ પ્રદર્શી આપ સુમતિ,
શુતિ નાથ કહું હો શ્રેષ્ઠ સુમતિ. ૨૫.

અર્થ :—વિધિ અને નિષેધ (સત-અસત, નિત્ય-અનિત્ય વગેરે) બંનેય કોઈ અપેક્ષાથી ઇષ્ટ છે. વક્તાની ઇચ્છાથી તેમાં મુખ્ય અને ગૌણની વ્યવસ્થા હોય છે. આ રીતે આવી તત્ત્વનિરૂપણની પદ્ધતિ હે સુમતિનાથ સ્વામી ! આપની જ છે. હે સ્વામી ! આપની સ્તુતિ કરતાં મારી મતિનો ઉત્કર્ષ થાવ. ૨૫.

(૬) શ્રી પદ્મપ્રભ-જિન સ્તુતિ
(ઉપજ્ઞતિ છંદ)

पद्मप्रभः पद्मपलाशलेइयः, पद्मालयालिङ्गितचारुमूर्तिः ।
बभौ भवान् भव्यपयोरुहाणां, पद्माकराणामिव पद्मबन्धुः ॥૨૬॥

(મુક્તાદામ છંદ)

પદ્મપ્રભ પદ્મ સમાન શરીર,
શુચિ લેશ્યાધર રૂપ ગંભીર;
પરમ શ્રી શોભિત મૂર્તિ પ્રકાશ,
કમલ સૂરજવત્ ભવ્ય વિકાશ. ૨૬.

અર્થ:—જેમના શરીરનો વર્ણ કમળના પત્ર સમાન લાલ રંગનો હતો અને જેમની આત્મસ્વરૂપ મૂર્તિ અનંતજ્ઞાનાદિરૂપ અંતરલક્ષ્મીથી અને જેમની સમસ્ત ઉત્તમ લક્ષણોવાળી શરીરરૂપ મૂર્તિ પરસેવા રહિત આદિરૂપ બાહ્ય લક્ષ્મીથી આલિંગિત હતી એવા પદ્મપ્રભ જિનેન્દ્ર હતા. હે જિનેન્દ્ર! આપ ભવ્ય જીવરૂપ કમળોના હિતોપદેશરૂપ વિકાસ માટે કમળોના વિકાસ માટે સૂર્યની જેમ સુશોભિત થયા હતા. ૨૬.

બંધાર પદ્માં ચ સરસ્વતીં ચ, ભવાન્ પુરસ્તાત્પ્રતિમુક્તિલક્ષ્મ્યાઃ ।
સરસ્વતીમેવ સમગ્રશોભાં, સર્વજ્ઞલક્ષ્મીજ્વલિતાં વિમુક્તઃ ॥૨૭॥

ધરત જ્ઞાનાદિરિદ્ધિ અવિકાર,
પરમ ધ્વની ચારુ સમવસૃત સાર;
રહે અરહંત પરમ હિતકાર,
ધરી બોધશ્રી મુક્તિ મંઝાર. ૨૭.

અર્થ:—અરિહંત અવસ્થા પહેલાં આપે લક્ષ્મી અને સરસ્વતી બંનેની પ્રાપ્તિ કરી હતી અને પછી અરિહંત અવસ્થાની પ્રાપ્તિ થતાં આપે પૂર્ણ શોભાવાળી સરસ્વતી ને જ (દિવ્યવાણી ને જ) ધારણ કરી હતી કે જે સર્વજ્ઞ-લક્ષ્મીથી સદા પ્રદીપ્ત હતી. ૨૭.

શરીરરદ્ધિમગ્રસરઃ પ્રભોસ્તે, બાલાર્કરદ્ધિમચ્છવિરાલિલેપ ।
નરામરાક્ષીર્ણસમાં પ્રભાવચ્છૈલસ્ય પદ્માભમણેઃ સ્વસાનુમ્ ॥૨૮॥

स्वयंभू स्तोत्र]

[१५

प्रभु तन रश्मिसमूह प्रसार,
आल सूर्यसम छणि धरतार;
नर सुर पूर्ण सत्ताभे व्यापा,
जिम गिरि पद्मराग मणि तापा. २८.

अर्थः—आप प्रभुना शरीरना किरणोना समूहे प्रातःकाणना सूर्यना किरणोनी कान्ति पेठे, मनुष्य अने देवोथी व्याप्त समवसरण सत्ताभे ओवी रीते व्याप्त करी लीधी हुती जेम पद्मरागमणि-पर्वतनी प्रसा पोताना पार्श्वभागने व्याप्त करी ले छे. २८.

नभस्तलं पल्लवपन्नव त्वं, सहस्रपत्राम्बुजगर्भचारैः ।
पादाम्बुजैः पातितमारदर्पो, भूमौ प्रजानां विजहर्ष भूत्यै ॥२९॥

सहस्रपत्र कमलो पर विहारे,
नभभे मानो पल्लव प्रसरे;
कामदेव जेता जिनराज,
करत प्रणका आत्म काज. २९.

अर्थः—हे जिननेन्द्र! कामदेवना गर्वने नष्ट करनार आपे सहस्रदल कमलोनी मध्यमां आसनार आपना अरणुकमणो द्वारा आकाशना प्रदेशोने कमणपत्रोनी शोभा समान करता थका पृथ्वी उपर स्थित प्रणजनोना कल्याण भाटे विहार कर्यो हुतो. २९.

गुणाम्बुधेर्विप्रुषमप्यजस्य, नाखण्डलः स्तोतुमलं तवर्षेः ।
प्रागेव मादृक्प्रमुताति भक्तिर्मा बालमालापयतीदमित्थम् ॥३०॥

तुम ऋषि गुणसागर गुणलव ली
कथन न समरथ धन्द्र कली ली;
हुं आलक कैसे गुण गाडिं,
गाढ भक्तिसे कुछ कहु जडिं. ३०.

अर्थः—हे भगवन्! समस्त ऋद्धियोना निधानस्वरूप आपना

૧૬]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

ગુણરૂપ સાગરના એક અંશમાત્રની પણ નિરંતર સ્તુતિ કરવા માટે જ્યાં ઈન્દ્ર પહેલાં પણ સમર્થ થઈ શક્યા નથી ત્યાં મારા જેવો અસમર્થ મનુષ્ય કેવી રીતે સમર્થ થઈ શકે? પરંતુ આપના પ્રત્યે મારી આ તીવ્ર ભક્તિ જ અજ્ઞાની એવા મને આ પ્રમાણે આ સ્તવન કરાવી રહી છે. ૩૦.

૭. શ્રી સુપાર્શ્વ જિન-સ્તુતિ

(ઉપગ્નિતિ છંદ)

સ્વાસ્થ્યં યદાત્યન્તિક્રમેષ પુંસાં, સ્વાર્થો ન ભોગઃ પરિભજ્જરાત્મા ।
તૃષોઽનુષઙ્ગાન્ન ચ તાપશાન્તિરિતીદમાર્હ્યદ્ભગવાન્સુપાર્શ્વઃ ॥૩૧॥

(ચૌપાઈ છંદ)

જય સુપાર્શ્વ ભગવન્ હિત ભાષા,
ક્ષણિક ભોગકી તજ અભિલાષા;
તપ શાંત નહિ તૃષ્ણા અધતી,
સ્વસ્થ રહે નિત મનસા સધતી. ૩૧.

અર્થ:—જે અવિનાશી સ્વરૂપ લીનતા છે એ જ જીવાત્માઓનું સાચું પ્રયોજન છે, ક્ષણભંગુર ભોગ નિજ પ્રયોજન નથી. ઉત્તરોત્તર ભોગાકાંક્ષાની વૃદ્ધિથી તાપની શાન્તિ થતી નથી આ પ્રમાણે આ સ્વાર્થનું સાચું સ્વરૂપ સુપાર્શ્વનાથ ભગવાને બતાવ્યું છે. ૩૧

અજઙ્ગમં જઙ્ગમનેયયન્ત્રં, યથા તથા જીવધૃતં શરીરમ્ ।
વીમત્સુ પૂતિ ક્ષયિ તાપકં ચ, સ્નેહો વૃથાત્રેતિ હિતં ત્વમાર્હ્યઃ ॥૩૨॥

જિમ જડ યંત્ર પુરુષસે ચલતા,
તિમ યહ દેહ જીવધૃત પલતા;
અશુચિ દુઃખદ દુર્ગન્ધ કુરૂપી,
યામે રાગ કહા દુઃખરૂપી. ૩૨.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૧૭

અર્થ:—જેમ ગતિશીલ મનુષ્ય દ્વારા ચલાવવામાં આવતું યંત્ર સ્વયં ગતિ રહિત હોય છે તેવી જ રીતે જીવ દ્વારા ધારણ કરવામાં આવેલું શરીર સ્વયં ગતિ રહિત-જડ છે. ઉપરાંત આ શરીર ઘૂણા-સ્પદ, દુર્ગંધવાળું વિનશ્વર અને સંતાપ ઉત્પન્ન કરનાર છે. તેથી આ શરીરમાં અનુરાગ કરવો નકામો છે એવું હિતકારક વચન હે સુપાશ્વ! જિન! આપે કહ્યું છે. ૩૨.

અલઙ્ઘ્યશક્તિર્મવિતવ્યતેયં, હેતુદ્વયાવિષ્કૃતકાર્યલિઙ્ગા ।
અનીશ્વરો જન્તુરહંક્રિયાર્તઃ સંહત્ય કાર્યેષ્વિતિ સાધ્વવાદીઃ ॥૩૩॥

યહ ભવિતવ્ય અટલ બલધારી,
હોય અશક્ત અહં મતિકારી;
દો કારણ વિન કાર્ય ન રાચા,
કેવલ યત્ન વિકલ મત સાચા. ૩૩.

અર્થ:—શુભ-અશુભ કર્મ અથવા બાહ્ય અને અભ્યંતર બંને કારણોથી ઉત્પન્ન થનાર કાર્ય જ જેનું લિંગ-ચિહ્ન છે એવી આ ભવિતવ્યતા કોઈ પણ રીતે ટાળી શકાતી નથી. ભવિતવ્યતાની અપેક્ષા ન રાખનાર અહંકાર પીડિત સંસારી પ્રાણી અનેક સહકારી કારણો મેળવવા છતાં પણ સુખ-દુઃખાદિ કાર્યોમાં અસમર્થ છે. હે સુપાશ્વ! જિનેન્દ્ર! આપે આ યોગ્ય જ કહ્યું છે. ૩૩.

વિમેતિ મૃત્યોર્ન તતોઽસ્તિ મોક્ષો નિત્યં શિવં વાઙ્છતિ નાસ્ય લાભઃ ।
તથાપિ બાલો ભયકામવદ્યો, વૃથા સ્વયં તપ્યત હત્યવાદીઃ ॥૩૪॥

ડરત મૃત્યુસે તદ્દપિ ટલત ના,
નિત હિત ચાહે તદ્દપિ લભત ના;
તદ્દપિ મૂઠ ભયવશ હો કામી,
વૃથા જલત હિય હો ન અકામી. ૩૪.

અર્થ:—આ જીવ મરણથી ડરે છે પરંતુ તેનાથી છૂટતો સ્વયં. ૩

૧૮]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

નથી, તે સદા કલ્યાણ અથવા મોક્ષની ઇચ્છા કરે છે પરંતુ તેની પ્રાપ્તિ થતી નથી. છતાં પણ ભય અને કામને વશીભૂત થયેલ અજ્ઞાની પ્રાણી સ્વયં વ્યર્થ દુઃખી થયા કરે છે, હે ભગવન્ ! આપે આવો ઉપદેશ આપ્યો છે. ૩૪.

सर्वस्य तत्त्वस्य भवान् प्रमाता, मातेव बालस्य हितानुशास्ता ।
गुणावलोकस्य जनस्य नेता, मयाऽपि भक्त्या परिणूयतेऽद्य ॥३५॥

સર્વ તત્ત્વકે આપ હિ જ્ઞાતા,
માત આલવત શિક્ષા દાતા;
ભવ્ય સાધુજનકે હો નેતા,
મૈં ભી, ભક્તિ સહિત થુતિ દેતા. ૩૫.

અર્થ :—આપ સમસ્ત જીવાદિ પદાર્થોના સંશયાદિ રહિત જ્ઞાતા છો, સંતાનને માતાની પેઠે અજ્ઞાનીજનોને હિતનો ઉપદેશ આપનાર છો અને સમ્યગ્દર્શનાદિ ગુણોનું અન્વેષણ કરનાર ભવ્યોના સન્માર્ગદર્શક છો તેથી આજે હે સુપાર્શ્વનાથ જિનેન્દ્ર ! હું મન, વચન, કાયથી આપની સ્તુતિ કરું છું. ૩૫.

૮. શ્રી ચન્દ્રપ્રભ જિન સ્તુતિ

(ઉપમતિ છંદ)

चन्द्रप्रभं चन्द्रमरीचिगौरं, चन्द्रं द्वितीयं जगतीव कान्तम् ।
वन्देऽभिवन्द्यं महतामृषीन्द्रं, जिनं जितस्वान्तकषायबन्धम् ॥३६॥

(ભુજંગ પ્રયાત છંદ)

પ્રભુ ચન્દ્રસમ શુકલ વર વણધારી,
જગત નિત પ્રકાશત પરમ જ્ઞાનચારી;
જિનં જિત કષાયં મહત્ પૂજ્ય મુનિપતિ,
નમૂં ચન્દ્રપ્રભ તૂ દ્વિતિય ચંદ્ર જિનપતિ. ૩૬.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૧૯]

અર્થ :—હું, ચન્દ્રમાના કિરણો જેવા ગૌર વર્ણવાળા, સંસારમાં ખીજા ચન્દ્ર સમાન સુંદર, ઇન્દ્ર આદિ મહાન જનોથી વંધ, ગણધરાદિ ઋષિઓના સ્વામી, કર્મરૂપ શત્રુઓને જીતનાર અને પોતાના વિકારી ભાવસ્વરૂપ ક્ષાયના અંધનને જીતનાર, ચન્દ્ર સમાન કાન્તિના ધારક ચન્દ્રપ્રભ નામક તીર્થ કરને વંદન કરું છું. ૩૬.

યસ્યાઙ્ગ-લક્ષ્મી-પરિવેશ-મિન્નં, તમસ્તમોરેરિવ રશ્મિમિન્નમ્ ।
નનાશ વાહ્યં વહુમાનસં ચ, ધ્યાનપ્રદીપાતિશયેન મિન્નમ્ ॥૩૭॥

હરૈં ભાનુકિરણેં યથા તમ જગતકા,
તથા અંગ ભામંડલં તમ જગતકા;
શુક્લધ્યાન દીપક જગાયા પ્રભૂને,
હરા તમ કૃષ્ણોધં સ્વયં જ્ઞાનભૂને. ૩૭.

અર્થ :—જેમના શરીરના દિવ્ય પ્રભામંડલદ્વારા વિદારિત બધો બાહ્ય અંધકાર અને શુક્લધ્યાનરૂપી દીપકના અતિશયથી વિદારિત બધો અંતઃકરણનો અજ્ઞાન અંધકાર સૂર્યના કિરણોથી વિદારિત અંધકાર સમાન નષ્ટ થયો હતો. ૩૭.

સ્વપક્ષ-સૌસ્થિત્ય-મદાઽવલિપ્તા, વાકુસિંહનાદૈર્વિમદા વમ્ભુવુઃ ।
પ્રવાદિનો યસ્ય મદાર્દ્રગણ્ડા, ગજા યથા કેશરિણો નિનાદૈઃ ॥૩૮॥

સ્વમત શ્રેષ્ઠતાકા ધરૈં મદ પ્રવાદી,
સુનેં જિનવચનકો તજેં મદ કુવાદી;
યથા મસ્ત હાથી સુનેં સિંહગર્જન,
તજૈં મદ તથા મોહકા હો વિસર્જન. ૩૮.

અર્થ :—જેમ સિંહની ગર્જનાઓથી, મદથી ભીંજાયેલા ગંડસ્થળોવાળા હાથી મદરહિત થઈ જાય છે તેવી જ રીતે જેમનાં વચનરૂપી (દિવ્યધ્વનિરૂપ) સિંહનાદો સાંભળીને પોતાના મત-

૨૦]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

પક્ષની સુસ્થિતિ-શ્રેષ્ઠતાનો ધમંડ રાખનારા અન્ય મતવાળો મદરહિત થઈ ગયા હતા. ૩૮.

યઃ સર્વલોકે પરમેષ્ઠિતાયાઃ, પદં વ્રભૂવાઽદ્ભુતકર્મતેજાઃ ।

અનન્તધામાઽક્ષર-વિશ્વચક્ષુઃ, સમન્તદુઃસ્વક્ષયશાસનશ્ચ ॥૩૯॥

તુહી તીન ભૂમેં પરમપદ પ્રભૂ હૈ,
કરે કાર્ય અદ્ભુત પરમ તેજ તૂ હૈ;
જગત નેત્રધારી અનંતં પ્રકાશી,
રહે નિત સકલ દુઃખકા તૂ વિનાશી. ૩૯.

અર્થ :—જે સમસ્ત સંસારમાં પરમ આસપણાનું સ્થાન હતા, તીવ્ર તપશ્ચરણરૂપ કાર્યથી જેમનું તેજ અચિન્ત્ય હતું અથવા સમસ્ત પ્રાણીઓને પ્રતિબોધિત કરવાના કાર્યમાં જેમનું કેવળજ્ઞાનરૂપ તેજ આશ્ચર્યકારક હતું, અનંતકેવળજ્ઞાન જ લોકલોકને પ્રકાશિત કરનાર જેમના અવિનાશી ચક્ષુ હતા અને જેમનું શાસન ચારગતિના દુઃખોનો ક્ષય કરનાર હતું. ૩૯.

સ ચન્દ્રમા ભવ્યકુમુદ્વતીનાં, વિપન્નદોષાઽમ્ર-કલઙ્ક-લેપઃ ।

વ્યાકોશ-વાહ્ન્યાય-મયૂખ-માલઃ, પૂયાત્ પવિત્રો ભગવાન્મનો મે ॥૪૦॥

તુહી ચન્દ્રમા ભવિ કુમુદ્કા વિકાશી,
ક્રિયા નાશ સખ દોષ મલ મેઘરાશી;
પ્રગટ સત્ વચનકી કિરણમાલ વ્યાપી,
કરો મુઝ પવિત્રં તુહી શુચિ પ્રતાપી. ૪૦.

અર્થ :—જે ભવ્યજીવરૂપ કુમુદિનીને વિકસિત કરવા માટે ચન્દ્રમા સમાન છે, જેમના રાગાદિ દોષરૂપ મેઘકલંકનું આવરણ દૂર થઈ ગયું છે, જે અત્યંત સ્પષ્ટ વચનોના ન્યાયરૂપ કિરણોના સમૂહ સહિત છે, તથા કર્મમળથી રહિત હોવાના કારણે જે અત્યંત વિશુદ્ધ છે તે ચન્દ્રપ્રભુ ભગવાન મારું મન પવિત્ર કરો. ૪૦.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૨૧]

૯. શ્રી પુષ્પદંત (સુવિધિનાથ) જિન સ્તુતિ

(ઉપગ્નતિ છંદ)

एकान्तदृष्टिप्रतिषेधि तत्त्वं, प्रमाणसिद्धं तदतत्स्वभावम् ।
त्वया प्रणीतं सुविधे ! स्वधाम्ना, नैतत्समालीढपदं त्वन्यैः ॥४१॥

(પદ્ધરી છંદ)

હે સુવિધિ ! આપને કહ્યા તત્ત્વ,
જો દિવ્યજ્ઞાનસે તત્ અતત્ત્વ;
એકાંત હરણુ સુપ્રમાણુસિદ્ધ,
નાહિં જાન સકૈં તુમસે વિરુદ્ધ. ૪૧.

અર્થ:-હે સુવિધિનાથ ભગવાન ! આપના દ્વારા પોતાના જ્ઞાનરૂપ તેજથી પ્રતિપાદિત જીવાદિ પદાર્થ એકાન્તદર્શનનો નિષેધ કરે છે, પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણોથી સિદ્ધ છે, તત્ અને અતત્ત્વ સ્વભાવવાળા છે અર્થાત્ વિધિ નિષેધ રૂપ છે. હે ભગવન્ ! આ તત્ત્વ આપના સિવાય બીજાઓ દ્વારા પ્રતિપ્રાદિત થઈ શક્યું નથી. ૪૧.

तदेव च स्यान्न तदेव च स्यात् तथा प्रतीतेस्तव तत्कथंचित् ।
नात्यन्तमन्यत्वमनन्यता च, विधेर्निषेधस्य च शून्यदोषात् ॥४२॥

હે અસ્તિ કથંચિત્ ઓર નાસ્તિ,
ભગવન્ તુઝ મતમેં યહ તથાસ્તિ;
સત્ અસત્મર્ધ ભેદ રુ અભેદ,
હે વસ્તુ બીચ નહિં શૂન્ય વેદ. ૪૨.

અર્થ :-આપે કહેલું તે તત્ત્વ કથંચિત્ તત્ રૂપ છે અને કથંચિત્ તત્ રૂપ નથી કેમ કે ભાવ-અભાવ રૂપ વસ્તુની પ્રતીતિ થાય છે. વિધિ અને નિષેધમાં સર્વથા ભિન્નતા કે અભિન્નતા નથી કારણ કે સર્વથા ભિન્નતા કે અભિન્નતા માનવાથી વસ્તુતત્ત્વના લોપનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય છે. ૪૨.

૨૨]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

નિત્યં તદ્દેવેદમિતિ પ્રતીતેર્ન નિત્યમન્યત્પ્રતિપત્તિસિદ્ધેઃ ।

ન તદ્વિરુદ્ધં બહિરન્તરજ્ઞનિમિત્ત-નૈમિત્તિક-યોગતસ્તે ॥૪૩॥

‘યહ હૈ વહ હી’ હૈ નિત્ય સિદ્ધ,

‘યહ અન્ય ભયા’ યોં ક્ષણિક સિદ્ધ,

નહિ હૈ વિરુદ્ધ દ્વાનોં સ્વભાવ,

અંતર બાહુર સાધન પ્રભાવ. ૪૩.

અર્થ :- હે ભગવન્ ! ‘આ તે જ છે’ એવી પ્રતીતિ થાય છે તેથી વસ્તુ નિત્ય છે અને ‘આ તે નથી, અન્ય થઈ’ એવી પ્રતીતિ થતી હોવાથી તે જ વસ્તુ અનિત્ય છે. આપના મતમાં બહિરંગ અને અંતરંગ કારણ-કાર્યના યોગથી તે નિત્ય-અનિત્યાત્મક તત્ત્વ વિરુદ્ધ પણ નથી. ૪૩.

अनेकमेकं च पदस्य वाच्यं, वृक्षा इति प्रत्ययवत्प्रकृत्या ।

आकांक्षिणः स्यादिति वै निपातो, गुणाऽनपेक्षे नियमेऽपवादः ॥४४॥

પદ એકાનેક સ્વવાચ્ય તાસ,

જિમ વૃક્ષ સ્વતઃ કરતે વિકાસ;

યહ શબ્દ સ્યાત્ ગુણ મુખ્યકાર,

નિયમિત નહિં હોવે બાધકાર, ૪૪.

અર્થ :- શબ્દનું વાચ્ય સ્વભાવથી જ ‘વૃક્ષ’ એ જ્ઞાનની જેમ અનેક અને એક બન્ને રૂપ હોય છે. વિરોધી ધર્મનું પ્રતિપાદન કરવાની ઇચ્છા રાખનાર પુરુષને કથંચિત્ અર્થનો પ્રતિપાદક ‘સ્યાત્’ —આ શબ્દ ગૌણ અર્થની અપેક્ષા ન રાખનાર—સર્વાથા એકાન્ત રૂપ કથનમાં નિશ્ચયથી બાધક છે. ૪૪.

गुणप्रधानार्थमिदं हि वाक्यं, जिनस्य ते त्वद्द्विषतामपथ्यम् ।

ततोऽभिवन्द्यं जगदीश्वराणां, ममाऽपि साधोस्तव पादपद्मम् ॥४५॥

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૨૩

ગુણ મુખ્ય કથકે તમ વાક્ય સાર,
નાહિં પચત ઉન્હેં જો દ્વેષ ધાર;
લગ્નિ આપત તુમ્હેં ઇન્દ્રાદિદેવ,
પદ્મકમલનમેં મૈં કરહું સેવ. ૪૫.

અર્થ :—હે ભગવન્ ! કર્મરૂપ શત્રુઓને જીતનાર આપનું જે આ ગૌણ અને પ્રધાન અર્થયુક્ત વચન છે તે નિશ્ચયથી દ્વેષ રાખનાર સર્વથા એકાન્તવાદીઓને અનિષ્ટ છે, તેથી સમસ્ત કર્મેના ક્ષય કરવા માટે પ્રયત્નશીલ આપના ચરણકમળ ત્રણે જગતના સ્વામી ઇન્દ્ર ચક્રવર્તી તથા ધરણેન્દ્ર અને મને પણ વંદ્ય છે. ૪૫.

૧૦. શ્રી શીતલનાથ જિન સ્તુતિ

(વંશસ્થ છંદ)

ન શીતલાશ્ચન્દન ચન્દ્ર રશ્મયો, ન ગાઙ્ગમમ્મો ન ચ હારયષ્ટયઃ ।
યથા મુનેસ્તેઽનઘ વાક્યરશ્મયઃ, શમામ્બુગર્ભાઃ શિશિરા વિપશ્ચિતામ્ ।૪૬।

(શ્રગ્નિવતી છંદ)

તવ અનઘ વાક્ય કિરણેં, વિશદ્ જ્ઞાનપતિ,
શાંત-જલ-પૂરિતા, શમકરા સુષ્ટુમતિ;
હૈ તથા શમ ન ચન્દન, કિરણ ચન્દ્રમા,
નાહિં ગંગા જલં, હાર ભોતી શમા. ૪૬.

અર્થ :—હે ભગવન્ ! ચરાચરને પ્રત્યક્ષ જાણનાર આપના શાન્તિરૂપ જળથી મિશ્રિત નિર્દોષ વચનરૂપ કિરણો હોયોપાદેય તત્ત્વને જાણનાર વિક્ષાનો માટે જેટલા શીતળ છે, સંસારતાપનો નાશ કરી શાન્તિ પહોંચાડે છે તેટલા શીતલ ચંદન અને ચન્દ્રના કિરણો નથી, ગંગાનદીનું જળ કે ભોતીઓની માળા શીતલ નથી. ૪૬.

૨૪]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

સુખાઽભિલાષાઽનલદાહમૂર્ચ્છિતં, મનો નિજં જ્ઞાનમયાઽમૃતાઽમ્બુભિઃ ।
વ્યદિધ્યપસ્ત્વં વિષદાહ-મોહિતં, યથાભિષગ્મન્ત્રગુણૈઃ સ્વવિગ્રહમ્ ॥૪૭॥

અક્ષ-સુખ ચાહકી આગસે તપ્ત મન,
જ્ઞાન-અમૃત-સુજલ સીંચ કિના શમન;
વૈદ્ય જિમ મંત્ર ગુણુસે કરે શાંત તન,
સર્વ વિષકી જલનસે હુગ્યા ખેયતન. ૪૭.

અર્થ :—જેમ વિષરૂપી દાહથી મૂર્ચ્છિત થયેલ પોતાના શરીરને વૈદ્ય મંત્રના ગુણોદ્વારા શાન્ત કરે છે તેવી જ રીતે હે ભગવાન્! આપે વૈષયિક સુખોની અભિલાષા રૂપ અગ્નિના દાહથી મૂર્ચ્છિત થયેલ પોતાના મનને જ્ઞાનામૃત જળદ્વારા શાન્ત કર્યું હતું. ૪૭.

સ્વજીવિતે કામસુખે ચ તૃષ્ણયા, દિવા શ્રમાર્તા નિશિ શેરતે પ્રજાઃ ।
ત્વમાર્યં નક્તંદિવમપ્રમત્તવાનજાગરેવાઽઽત્મવિશુદ્ધવર્ત્મનિ ॥૪૮॥

ભોગકી ચાહ અર ચાહ જીવન કરે,
લોક દિન શ્રમ કરે રાત્રિકો સો રહે;
હે પ્રભુ આપ તો રાત્રિ દિન જાગિયા,
ભોક્ષકે માર્ગકો હર્ષયુત સાધિયા. ૪૮.

અર્થ —લૌકિકજનો પોતાના જીવનની અને ઇન્દ્રિયોના સુખ ભોગવવાની તૃષ્ણાથી દિવસે પરિશ્રમ કરવાથી ખેદખિન્ન રહે છે અને રાત્રે સૂઈ જાય છે પરંતુ હે પૂજ્ય શીતલનાથ જિનેન્દ્ર! આપ દિવસ અને રાત પ્રમાદરહિત રહીને આત્માને અત્યંત શુદ્ધ કરનાર સમ્યગ્દર્શનાદિરૂપ માર્ગમાં જાગતા જ રહો છો. ૪૮.

અપત્યવિત્તોત્તરલોકતૃષ્ણયા, તપસ્વિનઃ કેચન કર્મ કુર્વતે ।
મવાન્પુનર્જન્મ-જરા-જિહાસયા, ત્રયીં પ્રવૃત્તિં સમધીરવારુણત ॥૪૯॥

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૨૫]

પુત્ર ધન ઔર પરલોકકી ચાહકર,
મૂઢજન તપ કરેં આપકો દાહ કર;
આપને તો જરા જન્મકે નાશ હિત,
સર્વ કિરિયા તજી શાંતિમયભાવ હિત. ૪૯.

અર્થ :—કેટલાય અજ્ઞાની તપસ્વીજનો અથવા વ્રતી પુરુષો, સંતાન, ધન અને પરલોકની તૃણાથી ધાર્મિક ક્રિયાકાંડરૂપ કર્મ કરે છે પરંતુ આપે સમખુદ્ધિ થઈને જન્મ અને જરાને દૂર કરવાની ઇચ્છાથી મન-વચન-કાયાની પ્રવૃત્તિને રોકી દીધી છે અથવા સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રરૂપ ભેદરત્નત્રયને દૂર કરી શુદ્ધાત્મસ્વરૂપની લીનતારૂપ અભેદ રત્નત્રય અંગીકાર કર્યા છે. ૪૯.

ત્વમુત્તમજ્યોતિરજઃ ક્વ નિર્વૃતઃ, ક્વ તે પરે બુદ્ધિલવોદ્ભવ-ક્ષતાઃ ।
તતઃ સ્વનિઃશ્રેયસભાવનાપરૈ, બુધપ્રવેકૈર્જિન શીતલેડયસે ॥૫૦॥

આપહી શ્રેષ્ઠ જ્ઞાની મહા હો સુખી,
આપસે જો પરે બુદ્ધિ લવ મદ દુઃખી;
ચાહિતે મોક્ષકી ભાવના જે કરેં,
સંતજન નાથ શીતલ તુમહેં ઉર ધરેં. ૫૦.

અર્થ :—હે શીતલનાથ જિનેન્દ્ર ! કેવળજ્ઞાનરૂપ ઉત્કૃષ્ટ જ્યોતિ સહિત, પુનર્જન્મરહિત અને પરમસુખી આપ ક્યાં ? અને જ્ઞાનના લેશમાત્રથી ઉત્પન્ન ગર્વથી નષ્ટ થયેલ તે હરિ, હર, બ્રહ્મા આદિ અન્ય દેવ ક્યાં ? બન્નેમાં મોટું અંતર છે તેથી આત્મકલ્યાણની ભાવનામાં તત્પર શ્રેષ્ઠ વિક્ષાનો-ગણુધરાદિક દ્વારા આપની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે. ૫૦.

૧૧. શ્રી શ્રેયાંસનાથ જિન સ્તુતિ

(ઉપજ્ઞાતિ છંદ)

શ્રેયાન્ જિનઃ શ્રેયસિ વર્ત્મનીમાઃ, શ્રેયઃ પ્રજાઃ શાસદ્જેયવાક્યઃ ।
ભવાંશ્ચકાશે ભુવનત્રયેડસ્મિ, ન્નેકો યથા વીતઘનો વિવસ્વાન્ ॥૫૧॥

સ્વયં. ૪

૨૬]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

(માલિની છંદ)

જિનવર હિતકારી વાક્ય નિર્માધધારી,
જગત જન સુહિતકર મોક્ષમારગ પ્રચારી;
જિન મેઘ રહિત હો સૂર્ય એકી પ્રકાશે,
તિમ તુમ યા જગમેં એક અદ્ભુત પ્રકાશે. ૫૧.

અર્થ:—અખાધિત વચનો યુક્ત હે શ્રેયાંસ જિન! આ સંસારી જનોને કલ્યાણકારી મોક્ષમાર્ગમાં હિતનો ઉપદેશ આપતાં આપ આ ત્રણે લોકમાં એકલા જ વાદળોના આવરણ રહિત સૂર્ય સમાન પ્રકાશમાન થયા છે. ૫૧.

વિધિર્વિષક્તપ્રતિષેધરૂપઃ, પ્રમાણમત્રાન્યતરત્પ્રધાનમ્ ।
ગુણોઽપરો મુખ્યનિયામહેતુર્નયઃ સ દૃષ્ટાન્તસમર્થનસ્તે ॥૫૨॥

હૈ વિધિષેધ વસ્તૂ ઓર પ્રતિષેધ રૂપં,
જે જને યુગપત્ હૈ પ્રમાણુ સ્વરૂપં;
કોઈ ધર મુખ્યં અન્યકો ગૌણુ કરતા,
નય અંશ પ્રકાશી પુષ્ટ દૃષ્ટાંત કરતા. ૫૨.

અર્થ:—હે શ્રેયાંસ જિન! આપના મતમાં કથંચિત્ પર-ચતુષ્ટયની અપેક્ષાએ નાસ્તિત્વરૂપ પણ તાદાત્મ્યસંબંધવાળા સ્વ-ચતુષ્ટયની અપેક્ષાએ અસ્તિત્વરૂપ પ્રમાણનો વિષય છે. આ વિધિ અને નિષેધમાં એક મુખ્ય છે અને બીજો ગૌણ છે, અહીં મુખ્યના નિયમનો જે હેતુ છે તે નય છે તથા તે નય દૃષ્ટાન્તનું સમર્થન કરે છે. ૫૨.

વિવક્ષિતો મુખ્ય ઇતીષ્યતેઽન્યો, ગુણોઽવિવક્ષો ન નિરાત્મકસ્તે ।
તથાઽરિમિત્રાઽનુભયાદિશક્તિર્દ્વયાઽવધેઃ કાર્યકરં હિ વસ્તુ ॥૫૩॥

વક્તા ઇચ્છાસે મુખ્ય ઇક ધર્મ હોતા,
તથ અન્ય વિવક્ષા વિન ગૌણતા માહિ સોતા;

સ્વયંભૂ સ્તોત્ર]

[૨૭

અરિ મિત્ર ઉભયવિન એક જન શક્તિ રખતા,
હૈ તુઝ મત દ્વૈતં કાર્ય તખ અર્થ કરતા. ૫૩.

અર્થ :—હે ભગવાન ! આપના મતમાં વિવક્ષિત પદાર્થ મુખ્ય કહેવાય છે અને બીજા—અવિવક્ષિત પદાર્થ ગૌણ કહેવાય છે. જે પદાર્થ અવિવક્ષિત છે તે અભાવરૂપ નથી. મુખ્ય અને ગૌણની આ વિધિથી પદાર્થ શત્રુ, મિત્ર અને અનુભવ આદિ શક્તિઓથી યુક્ત હોય છે. નિશ્ચયથી સમસ્ત પદાર્થોની ભાવ અભાવ અથવા દ્રવ્ય અને પર્યાયરૂપ મર્યાદા છે અને તે જ મર્યાદાનો આશ્રય લઈને વસ્તુ કાર્યકારી થાય છે. ૫૩.

દૃષ્ટાન્તસિદ્ધાવુભયોર્વિવાદે, સાધ્યં પ્રસિદ્ધ્યેન્ન તુ તાદૃગસ્તિ ।
યત્સર્વથૈકાન્તનિયામદૃષ્ટં, ત્વદીયદૃષ્ટિર્વિભવત્યશેષે ॥૫૪॥

જખ હોય વિવાદં સિદ્ધ દૃષ્ટાંત ચલતા,
વહ કરતા સિદ્ધિ જખ અનેકાંત પલતા;
એકાંત મતોમેં સાધના હોય નાહીં,
તવ મત હૈ સાચા સર્વ સધતા તહાં હી. ૫૪.

અર્થ :—વાદી અને પ્રતિવાદીના વિવાદમાં ઉદાહરણની સિદ્ધિ થતાં સાધ્ય સારી રીતે સિદ્ધ થઈ જાય છે. પરંતુ તેવી દૃષ્ટાંતરૂપ કોઈ વસ્તુ દેખાતી નથી કે જે સર્વથા એકાન્તવાદનું નિયમન કરતી હોય કારણ કે આપના અનેકાન્તમતનો સમસ્ત—સાધ્ય, સાધન અને દૃષ્ટાન્તમાં પ્રભાવ પડેલો છે. ૫૪.

एकान्तदृष्टिप्रतिषेधसिद्धिन्यायेषुभिर्मोहरिपुं निरस्य ।
असि स्म कैवल्यविभूतिसम्राट् ततस्त्वमर्हन्नसि मे स्तवार्हः ॥५५॥

એકાંત મતોકે ચૂર્ણ કરતા તિહારે,
-ચાયમઈ બાણું મોહરિપુ જિન સંહારે;

૨૮]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

તુમ હી તીર્થ'કર કેવલ ઐશ્વર્યધારી,
તાતે તેરી હી ભક્તિ, કરની વિચારી. ૫૫.

અર્થ :—હે જિનેન્દ્ર ! એકાન્તદષ્ટિના નિષેધની સિદ્ધિ ન્યાયરૂપ
ખાણેથી સર્વથા એકાન્તવાદિયોનું નિરાકરણ કરી તેમના ઉપર વિજય
મેળવ્યો છે અને જે કારણે આપ અજ્ઞાનરૂપી શત્રુ અથવા મોહનીય
કર્મસહિત જ્ઞાનાવરણાદિ ઘાતિ કર્મોનો નાશ કરી કેવળજ્ઞાનરૂપ
વિભૂતિ અથવા સમવસરણાદિ લક્ષ્મીના સમ્રાટ થયા છો. તેથી હે
અહંનું ! આપની હું સ્તુતિ કરું છું. ૫૫.

૧૨. શ્રી વાસુપૂજ્ય જિન સ્તુતિ
(ઉપમતિ છંદ)

શિવાસુ પૂજ્યોઽભ્યુદયક્રિયાસુ, ત્વં વાસુપૂજ્યસ્ત્રિદશેન્દ્રપૂજ્યઃ ।
મયાઽપિ પૂજ્યોઽલ્પધિયા મુનીન્દ્ર, દીપાર્ચિષા ઈકં તપનો ન પૂજ્યઃ ॥૫૬ ॥

(નારાય છંદ)

તુમ્હીં કલ્યાણ પંચમેં પૂજ્યનીક દેવ હો,
શક રાજ પૂજ્યનીક વાસુપૂજ્ય દેવ હો;
મૈં ભી અલ્પધી મુનીન્દ્ર પૂજ આપકી કરં,
ભાનુકે પ્રપૂજ કાજ દીપકી શિખા ધરં. ૫૬.

અર્થ :—હે મુનીન્દ્ર ! કલ્યાણકારી સ્વર્ગાવતરણ આદિ
કલ્યાણકોની ક્રિયાઓમાં પૂજ્ય વાસુપૂજ્ય નામને ધારણ કરનાર
આપ ઈન્દ્ર તથા ચક્રવર્તી આદિ દ્વારા પૂજ્ય હોવાથી અલ્પ બુદ્ધિના
ધારક એવા મારા દ્વારા પણ પૂજ્ય છો. શું દીપશિખા દ્વારા સૂર્યની
પૂજા નથી થતી ? ૫૬.

ન પૂજયાઽર્થસ્ત્રવિ વીતરાગે, ન નિન્દયા નાથ વિવાન્તવૈરે ।
તથાપિ તે પુણ્યગુણસ્મૃતિર્નઃ પુનાતિ ચિત્તં દુરિતાઙ્ગનેભ્યઃ ॥૫૭॥

स्वयंभू-स्तोत्र]

[२८

वीतराग हो तुम्हें, न दुर्षा लक्षित कर सके,
वीतद्वेष हो तुम्हीं न कोष शत्रु हो सके;
सार गुण तथापि हम कहें महान भावसे,
हो पवित्र चित्त हम हटें महीन भावसे. ५७.

अर्थ:—हे स्वामी ! जो के आप वीतराग होवाथी आपना प्रत्ये पूजा करवानुं कांछ प्रयोजन नहीं अने आप वेररहित होवाथी आपनी निन्दाथी पणु कोछ अर्थ नहीं तोपणु आपना प्रशस्त गुणोनुं स्मरणु अमारा मनने पापइपी दोषथी पवित्र करे छे. ५७.

पूज्यं जिनं त्वाऽर्चयतो जनस्य, सावद्यलेशो बहुपुण्यराशौ ।
दोषाय नालं कणिका विषस्य, न दूषिका शीतशिवाम्बुराशौ ॥५८॥

पूजनीक देव आप पूजते सुखावसे,
आंधते महान पुण्य जन विशुद्ध भावसे;
अल्प अघ न दोषकर यथा न विष कणुा करे,
शीत शुचि समुद्र नित्य शुद्ध ही रखा करे. ५८.

अर्थ:—हे लगवान ! छन्द आदि द्वारा पूज्य तथा कर्मइप शत्रुओने जितनार आपनी पूजा करनार मनुष्यने जे सराग परिणुति अथवा आरंभजनित थोडुंका पाप लागे छे ते पुण्यनी राशिमां दोष उत्पन्न करवाने समर्थ नहीं केम के विषनी अल्प मात्रा शीतण अने आहुलाहदायक जणवाणा समुद्रमां दोष उत्पन्न करी शकती नहीं. ५८.

यद्वस्तु बाह्यं गुणदोषसूतेर्निमित्तभ्यन्तरमूल हेतोः ।
अध्यात्मवृत्तस्य तदङ्गभूतमभ्यन्तरं केवलमप्यलं ते ॥५९॥

वस्तु बाह्य है निमित्त पुण्य पाप भावका,
है सहाय मूलभूत अन्तरंग भावका;

વર્તતા સ્વભાવમે' ઉમે સહાયકાર હૈ,
માત્ર અંતરંગ હેતુ કર્મ અંધકાર હૈ. ૫૮.

અર્થ:—જે બાહ્ય સામગ્રી પુણ્ય અને પાપની ઉત્પત્તિના બહિરંગ કારણ છે તે આત્મામાં પ્રવર્તતા અંતરંગ-ઉપાદાનરૂપ મૂળ કારણના સહકારીકારણ છે. હે ભગવાન ! આપના મતમાં અંતરંગકારણ બાહ્ય વસ્તુથી નિરપેક્ષ ગુણદોષની ઉત્પત્તિમાં સમર્થ છે. જીવોના અંતરંગ પરિણામ જ પુણ્ય તથા પાપઅંધના મૂળ કારણ છે, બાહ્ય પદાર્થ શુભ અને અશુભ પરિણામ થવામાં કેવળ સહકારીકારણ છે. ૫૮.

बाह्येतरोपाधिसमग्रतेयं, कार्येषु ते द्रव्यगतः स्वभावः ।
नैवान्यथा मोक्षविधिश्च पुंसां, तेनाभिवन्द्यस्त्वमृषिर्बुधानाम् ॥६०॥

બાહ્ય અંતરંગ હેતુ પૂર્ણતા લહાય હૈ,
કાર્યસિદ્ધ તહાં હોય દ્રવ્યશક્તિ પાય હૈ
ઔર ભાંતિ મોક્ષમાર્ગ હોય ના ભવીનિકો,
આમ હી સુવંદનીક ગુણી ઋષીનિકો. ૬૦.

અર્થ :—હે ભગવાન ! ઘટ આદિ કાર્યોમાં આ જે બાહ્ય અને અભ્યંતર કારણોની પૂર્ણતા છે તે આપના મતમાં જીવાદિ દ્રવ્યગત સ્વભાવ છે. અન્ય પ્રકારે ઘટાદિ કાર્ય બની શકતા નથી. એટલું જ નહીં, પણ મોક્ષાભિલાષી પુરુષોના મોક્ષની વિધિ પણ બની શકતી નથી તેથી પરમ ઋષિઓ અને ગણધરાદિ જ્ઞાનીજનો દ્વારા આપ વંદનીય છે. ૬૦.

૧૩. શ્રી વિમલનાથ જિન સ્તુતિ

(વંશસ્થ છંદ)

य एव नित्यक्षणिकादयो नया, मिथोऽनपेक्षाः स्वपरप्रणाशिनः ।
त एव तत्त्वं विमलस्य ते मुनेः, परस्परेक्षाः स्वपरोपकारिणः ॥६१॥

(ભુજંગ પ્રયાત છંદ)

નિત્યત્વ અનિત્યત્વ નયવાદ સારા,
અપેક્ષા વિના આપપાર નાશકારા;
અપેક્ષા સહિત હૈ સ્વપર કાર્યકારી,
વિમલનાથ તુમ તત્ત્વ હી અર્થકારી. ૬૧.

અર્થ :—જે નય-નિત્ય-અનિત્યાદિ, સત-અસત્ આદિ છે-તે પરસ્પરમાં અપેક્ષા વિના કહેવામાં આવતાં અન્યમતોમાં નિજ અને પરનો નાશ કરે છે તે જ નયો પરસ્પરની અપેક્ષા રાખીને કહેવામાં આવતાં સ્વ-પરનો ઉપકાર કરનાર થઈને સ્વપરને માટે હે પ્રત્યક્ષજ્ઞાની વિમલનાથ જિનેન્દ્ર ! આપના મતમાં વસ્તુસ્વરૂપરૂપ-સુનય અને છે. ૬૧.

યથૈકશઃ કારકમર્થસિદ્ધયે, સમીક્ષ્ય શેષં સ્વસહાયકારકમ્ ।
તથૈવ સામાન્ય-વિશેષમાતૃકા, નયાસ્તવેષ્ટા ગુણમુખ્યકલ્પતઃ ॥૬૨॥

યથા એક કારણ નહીં કાર્ય કરતા,
સહાયક ઉપાદાનસે કાર્ય સરતા;
તથા નયકથન મુખ્ય ગૌણ કરત હૈ,
વિશેષ વા સામાન્ય સિદ્ધિ કરત હૈ. ૬૨.

અર્થ :—જેમ એક એક ઉપાદાનકારણ અથવા નિમિત્તકારણ અથવા કર્તાદિ કારકોમાંથી કોઈ એક કારણ પોતાની સહાય કરનાર અન્ય કારકની સારી રીતે અપેક્ષા કરીને કાર્યની સિદ્ધિ કરે છે તેવી જ રીતે સામાન્ય અને વિશેષથી ઉત્પન્ન અથવા સામાન્ય અને વિશેષને જાણનાર અને ગૌણ-મુખ્યની કલ્પનાથી આપને અભિપ્રેત થયેા કાર્યની સિદ્ધિ કરે છે. ૬૨.

પરસ્પરેશ્વાન્વયભેદલિઙ્ગતઃ પ્રસિદ્ધસામાન્યવિશેષયોસ્તવ ।
સમગ્રતાસ્તિ સ્વપરાવભાસકં યથા પ્રમાણં ભુવિ બુદ્ધિલક્ષણમ્ ॥૬૩॥

૩૨]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

હર એક વસ્તુ સામાન્ય ઓર વિશેષ,
અપેક્ષા કૃત ભેદ અભેદં મુલેખં;
યથા જ્ઞાન જગમેં વહી હૈ પ્રમાણુ,
લખે એકદમ આપપર તુમ વખાનં. ૬૩.

અર્થ :—હે ભગવાન ! જેમ પૃથ્વી ઉપર સ્વ અને પરને પ્રકાશિત કરનાર જ્ઞાનરૂપ લક્ષણથી યુક્ત પ્રમાણુ પ્રસિદ્ધ છે તેવી જ રીતે આપના મતમાં પરસ્પર એક બીજાની અપેક્ષા રાખનાર અભેદ અને ભેદના જ્ઞાનથી પ્રસિદ્ધ સામાન્ય અને વિશેષની પૂર્ણતા વિદ્યમાન છે. ૬૩.

વિશેષ-વાચ્યસ્ય વિશેષણં વચો, યતો વિશેષ્યં વિનિયમ્યતે ચ યત્ ।
તયોશ્ચ સામાન્યમતિપ્રસજ્યતે, વિવક્ષિતાત્સ્યાદિતિ તેઽન્યવર્જનમ્ ॥૬૪॥

વચન હૈ વિશેષણુ ઉસી વાચ્યકા હી,
જિસે વહુ નિયમસે કહે અન્ય નાહી;
વિશેષણુ વિશેષ્ય ન હો અતિ પ્રસંગં,
જહાં સ્યાત્ પદ હો ન હો અન્ય સંગં. ૬૪.

અર્થ :—હે ભગવાન ! વાચ્યભૂત વિશેષણુ તે વચન કે જેનાથી વિશેષ્ય નિયમિત થાય છે તે વિશેષણુ કહેવાય છે અને જે નિયમિત થાય છે તે વિશેષ્ય કહેવાય છે. તે વિશેષણુ અને વિશેષ્યમાં જો કે સામાન્યનો પ્રસંગ આવે છે પરંતુ આપના મતમાં કથંચિત્ અર્થના વાચક સ્યાત્પદ દ્વારા વિવક્ષિત વિશેષણુ-વિશેષ્યથી અવિવક્ષિત વિશેષણુ-વિશેષ્યનો પરિહાર થઈ જાય છે. ૬૪.

ભાવાર્થ :—જેના દ્વારા કોઈ પદાર્થની વિશેષતા બતાવવામાં આવે છે તે વિશેષણુ કહેવાય છે અને જેની વિશેષતા બતાવવામાં આવે છે તે વિશેષ્ય કહેવાય છે. જેમ કે 'કાળો સાપ' અહીં 'કાળો' પદ દ્વારા 'સાપ'ની વિશેષતા બતાવવામાં આવી છે તેથી 'કાળો' વિશેષણુ છે અને 'સાપ'ની વિશેષતા બતાવવામાં આવી

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[33

છે માટે 'સાપ' વિશેષ્ય છે. આ વિશેષણ અને વિશેષ્ય કયાંક સામાન્ય હોય છે અને કયાંક વિશેષ. વક્તા જેનું કથન કરવા ઇચ્છે તે 'વિવક્ષિત' કહેવાય અને જેનું કથન કરવા ન ઇચ્છે તે 'અવિવક્ષિત' કહેવાય છે. સ્યાત્ પદના પ્રભાવથી વિવક્ષિતનું ગ્રહણ થાય છે અને અવિવક્ષિતનું નિરાકરણ થાય છે. ૬૪.

નયાસ્તવ સ્યાત્પદસત્યલાઙ્છિતા, રસોપવિદ્વા ઇવ લોહઘાતવઃ ।
ભવન્ત્યભિપ્રેતગુણા યતસ્તતો, ભવન્તમાર્યાઃ પ્રણતા હિતૈષિણઃ ॥૬૫॥

યથા લોહ રસબદ્ધ હો કાર્યકારી,
તથા સ્યાત્ સુચિહ્નિત સુનય કાર્યકારી;
કહા આપને સત્ય વસ્તુ સ્વરૂપં,
સુસુક્ષ્મ ભવિક વન્દતે આપ રૂપં. ૬૫.

અર્થ:—હે ભગવન્ ! સ્યાત્પદરૂપી સત્યથી ચિહ્નિત આપના નય રસથી અનુલિપ્ત લોહ ધાતુઓની જેમ ઇષ્ટ ગુણોથી યુક્ત પક્ષમાં સુવર્ણ આદિ ઇષ્ટ પદાર્થના ગુણોથી યુક્ત હોય છે તેથી હિતના ઇચ્છક ગણધર આદિ ઉત્તમ પુરુષ આપને નમ્યા છે. ૬૫.

૧૪. શ્રી અનન્ત જિન સ્તુતિ

(વંશસ્થ છંદ)

અનન્તદોષાશયવિગ્રહો ગ્રહો, વિષ્ણુવાન્મોહમયશ્ચિરં હૃદિ ।
યતો જિતસ્તત્ત્વરુચૌ પ્રસીદતા, ત્વયા તતોઽભૂર્ભગવાનનન્તજિત્ ॥૬૬॥

(પદ્ધરી છંદ)

ચિર ચિત્તવાસી મોહી પિશાચ
તન જિસ અનંત દોષાદિ રાચ;
તુમ જિત લિયા નિજ રુચિ પ્રસાદ,
ભગવન્ અનંત જિન સત્ય વાદ. ૬૬.

સ્વ. ૫

અર્થ :—જેનું શરીર અનંત રાગાદિ દોષોનો આધાર હતું તથા જે ચિરકાળથી હૃદયમાં સંલગ્ન હતું અથવા મમતાભાવથી સહિત હતું, એવા મોહરૂપી-મિથ્યાત્વરૂપી પિશાચને તત્ત્વશ્રદ્ધામાં પ્રસન્ન રહેનાર આપે જીતી લીધો હતો તેથી આપ ભગવાન અનંત-જિન એવા સાર્થક નામને ધારણ કરનાર થયા. ૬૬.

કષાયનામ્નાં દ્વિષતાં પ્રમાથિનામશેષયન્નામ ભવાનશેષવિત્ ।
વિશેષણં મન્મથ-દુર્મદાઽઽમયં, સમાધિ-મૈષજ્ય-ગુણૈર્વ્યલીનયત્ ।૬૭।

કલ્વપકારી રિપુ ચવ કષાય,
મન્મથમદ રોગ જી તાપદાય;
નિજ ધ્યાન ઔષધિ ગુણુ પ્રયોગ,
નાશે હૂવે સખવિત્ સયોગ. ૬૭.

અર્થ :—હે ભગવન્ ! આપ, દુઃખ આપનાર કષાય નામના શત્રુઓનું નામ હૃદયમાંથી સમાપ્ત કરીને સર્વજ્ઞ થયા છો તથા આપે ધ્યાનરૂપ ઔષધિના ગુણોવડે સંતાપકારક કામદેવના દુષ્ટ મદરૂપી રોગનો નાશ કર્યો છે. ૬૭.

પરિશ્રમામ્બુર્ભયવીચિમાલિની, ત્વયા સ્વતૃષ્ણા-સરિદાર્ય ! શોષિતા ।
અસન્ન-ધર્માર્ક-ગમસ્તિ-તેજસા, પરં તતો નિવૃત્તિધામ તાવકમ્ ॥૬૮॥

એદ અંબુ ભયગણુ તરંગ,
અસી સરિતા તૃષ્ણા અભંગ;
સોખી અભંગ રવિકર પ્રતાપ,
હો મોક્ષ તેજ જિનરાજ આપ. ૬૮.

અર્થ :—જેમાં પરિશ્રમ રૂપ જળ ભર્યું છે અને ભયરૂપ તરંગમાળાઓ ઊછળી રહી છે એવી પોતાની ભોગાકાંક્ષારૂપ નદીને હે આર્ય ! આપે અપરિશ્રમરૂપ ગ્રીષ્મકાલીન સૂર્યના કિરણોના તેજથી સૂકવી નાખી છે તેથી આપનું નિવૃત્તિ-તેજ ઉત્કૃષ્ટ છે. ૬૮.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૩૫

સુહૃત્ત્વયિ શ્રીસુભગત્વમશ્નુતે, દ્વિષંસ્ત્વયિ પ્રત્યયવત્ પ્રલીયતે ।
ભવાનુદાસીનતમસ્તયોરપિ, પ્રભો ! પરં ચિત્રમિદં તવેહિતમ્ ॥૬૯॥

તુમ પ્રેમ કરેં વે ધન લહંત,
તુમ દ્વેષ કરેં હો નાશવંત;
તુમ દાનોં પર હો વીતરાગ,
તુમ ધારત હો અહભુત સુહાગ. ૬૯.

અર્થ:—હે ભગવન્! આપના પ્રત્યે જે ભક્તિભાવ રાખે છે તે ભાગ્યશાળી બની જાય છે અને આપના પ્રત્યે દ્વેષ રાખનાર—અભક્ત પુરુષ ‘કિવપ્’ પ્રત્યયની જેમ નાશ પામે છે પરંતુ આપ તે બન્ને—ભક્ત અને અભક્ત—પુરુષોના વિષયમાં અત્યંત ઉદાસીન છો—રાગદ્વેષ રહિત છો. હે પ્રભો! આપની આ ચેષ્ટા અત્યંત આશ્ચર્યકારક છે. ૬૯.

ત્વમીદશસ્તાદશ इत्ययं मम, प्रलापलेशोऽल्पतेर्ममहामुने ।
अशेषमाहात्म्यमनीरयन्नपि, शिवाय संस्पर्श इवाऽमृताम्बुधेः ॥७०॥

તુમ ઐસે હો વૈસે મુનીશ,
મુઝ અલ્પબુદ્ધિકા કથન ઈશ;
નહિં સમરથ સર્વ માહાત્મજ્ઞાન,
મુખકર અમૃત સાગર સમાન. ૭૦.

અર્થ:— હે સમસ્ત પદાર્થોને પ્રત્યક્ષ જાણનાર મુનિનાથ ! ‘આપ આવા છો, તેવા છો’ એવો, મારા જેવા અલ્પ બુદ્ધિનો થોડો પ્રલાપ આપનો સમસ્ત મહિમા કહી ન શકવા છતાં પણ સુધાસાગરના સંસ્પર્શની જેમ મોક્ષસુખની પ્રાપ્તિનું કારણ છે. જેમ અમૃતથી ભરેલા સમુદ્રનો સ્પર્શ માત્ર પણ સુખદાયક છે તેમ આપના સંપૂર્ણ મહિમાનું કથન ન કરી શકવા છતાં મારો થોડોક પ્રલાપ પણ કલ્યાણનો જ હેતુ છે. ૭૦

૩૬]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

૧૫. શ્રી ધર્મ જિન સ્તુતિ

(સ્થોક્તા છંદ)

ધર્મતીર્થમનઘં પ્રવર્તયન્, ધર્મં ઇત્યનુમતઃ સતાં ભવાન્ ।
કર્મકક્ષમદહત્તપોઽગ્નિમિઃ, શર્મ શાશ્વતમવાપ શંકરઃ ॥૭૧॥

(સુગ્વિણી છંદ)

ધર્મ સત્ તીર્થકો જગ પ્રવર્તન ક્રિયા,
ધર્મ હી આપ હૈં સાધુગુણ લખ લિયા;
ધ્યાનમય અગ્નિસે કર્મવન દુઘ્ધ કર,
સૌખ્ય શાશ્વત લિયા સત્ય શંકર અમર. ૭૧.

અર્થ :—હે ધર્મ જિન! આપે નિર્દોષ ધર્મતીર્થ પ્રવર્તાવ્યું છે તેથી આપ સત્પુરુષોદ્વારા 'ધર્મ' એવા સાર્થક નામયુક્ત માનવામાં આવ્યા છો. આપે તપ રૂપી અગ્નિ દ્વારા કર્મરૂપી વનને બાળી નાખ્યું છે અને અવિનાશી સુખ પ્રાપ્ત કર્યું છે તેથી આપ સત્પુરુષો દ્વારા 'શંકર' એવા નામથી માન્ય થયા છો. ૭૧.

દેવ-માનવ-નિકાય-સત્તમૈ, રેજિષે પરિવૃત્તો વૃત્તો બુધૈઃ ।
તારકા-પરિવૃત્તોઽતિપુષ્કલો, વ્યોમનીવ શશલાઞ્છનોઽમલઃ ॥૭૨॥

દેવ માનવ ભવિક્ષ્ત્રન્દસે સેવિતં,
બુદ્ધ ગણધર પ્રપૂજિત મહાશોભિતં;
જિસ તરહ ચંદ્રમા નવ સુનિર્મલ લસે,
તારકા વેષ્ટિતં શાંતિમય હુલ્લસે. ૭૨.

અર્થ :—હે ધર્મ જિન! દેવો અને મનુષ્યોમાં અત્યંત શ્રેષ્ઠ ભવ્ય જીવો વડે ચારે બાજુએથી વિટળાયેલા અને ગણધરાદિ વિદ્વાનોથી ઘેરાયેલા આપ આકાશમાં તારાઓથી વિટળાયેલા ઘન-પટલાદિ મળરહિત સંપૂર્ણ ચંદ્રમા સમાન સુશોભિત થયા હતા. ૭૨

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

[૩૭

પ્રાતિહાર્યત્રિભવૈઃ પરિષ્કૃતો, દેહતોઽપિ વિરતો ભવાનભૂત ।
મોક્ષમાર્ગમશિષન્નરામરાન્ નાપિ શાસનફલૈષણાતુરઃ ॥૭૩॥

પ્રાતિહારજ વિભવ આપકે રાજતી,
દેહસે ભી નહીં રાગતા છાજતી;
દેવ માનવ સહિત મોક્ષમગ કહ દિયા,
હોય શાસનફલં ચહ ન ચિત્તમેં દિયા. ૭૩.

અર્થ:—હે ભગવાન્! આપ સિંહાસનાદિ પ્રાતિહાર્યો અને સમવસરણાદિ વિભૂતિઓથી વિભૂષિત હોવા છતાં પણ કૃત તેમનાથી જ નહિ પણ શરીરથી એ મમત્વ રહિત હતા. આપે મનુષ્યો અને દેવોને મોક્ષમાર્ગનો ઉપદેશ આપ્યો હતો છતાં પણ આપ ઉપદેશના કૃપાથી ઈચ્છાથી વ્યગ્ર થયા નહોતા. ૭૩.

કાયવાક્યમનસાં પ્રવૃત્તયો, નાઽભવંસ્તવ મુર્નાશ્ચિકીર્ષયા ।
નાઽસમીક્ષ્ય ભવતઃ પ્રવૃત્તયો, ધીર ! તાવકમચિન્ત્યમીહિતમ્ ॥૭૪॥

આપકી મન વચન કાયકી સખ ક્રિયા,
હોય ઈચ્છા વિના કર્મકૃત ચહ ક્રિયા;
હે મુને! જ્ઞાન વિન હૈં ન તેરી ક્રિયા,
ચિત નહીં કર સકૈ ભાન અહ્ભુત ક્રિયા. ૭૪.

અર્થ:—હે નાથ! આપ પ્રત્યક્ષ જ્ઞાનીના શરીર, વાણી અને મનની પ્રવૃત્તિઓ કરવાની ઈચ્છાથી થઈ નથી તથા આપની પ્રવૃત્તિ વસ્તુ સ્વરૂપને જેમ છે તેમ જાણ્યા વિના પણ થઈ નથી. હે ધીર! આપનું ચરિત્ર અચિન્ત્ય છે. ૭૪

માનુષીં પ્રકૃતિમભ્યતીતવાન્, દેવતાસ્વપિ ચ દેવતા યતઃ ।
તેન નાથ ! પરમાઽસિ દેવતા, શ્રેયસે જિનવૃષ ! પ્રસીદ નઃ ॥૭૫॥

આપને માનુષી ભાવકો લાંબકર,
દેવગણસે મહા પૂજ્યપન પ્રાપ્ત કર;

હો મહાદેવ આપ હૈ ધરમ નાથજી,
દીજિયે મોક્ષપદ હાથ શ્રી સાથજી. ૭૫.

અર્થ :—હે ભગવાન્ ! આપ માનવસ્વભાવને ઓળંગી ગયા છો અને ઇન્દ્ર ચન્દ્ર આદિ દેવોમાં પણ પૂજ્ય છો તેથી હે સ્વામી ! આપ ઉત્કૃષ્ટ દેવ છો. હે જિનેન્દ્ર ! આપ અમારા કલ્યાણ માટે પ્રસન્ન થાવ અર્થાત્ આપની ભક્તિ અમારું આત્મહિત કરવામાં સાધકતમ નિમિત્ત હો. ૭૫.

૧૬. શ્રી શાન્તિનાથ જિન સ્તુતિ

(ઉપમતિ છંદ)

વિધાય રક્ષાં પરતઃ પ્રજાનાં, રાજા ચિરં યોઽપ્રતિમપ્રતાપઃ ।
વ્યઘાત્પુરસ્તાત્ સ્વત એવ શાન્તિર્મુનિર્દયામૂર્તિરિવાઽઘશાન્તિમ્ ॥૭૬॥

(નારાય છંદ)

પરમ પ્રતાપ ધર જી શાન્તિનાથ રાજ્ય બહુ ક્રિયા,
મહાન શત્રુકો વિનાશ સર્વ જન સુખી ક્રિયા;
યતીશ પદ મહાન ધાર દયામૂર્તિ બન ગએ,
આપહીસે આપકે કુપાપ સખ શમન ભએ. ૭૬.

અર્થ :—જે શાન્તિનાથ જિનેન્દ્ર શત્રુઓથી પ્રબળનોનું રક્ષણ કરીને ચિરકાળ સુધી પહેલાં અતુલ્ય પરાક્રમી રાજા થયા અને પછી પોતે જ મુનિ થઈને જેમણે દયાની મૂર્તિની પેઠે પાપોની શાન્તિ કરી. ૭૬.

ચક્રેણ યઃ શત્રુભયંકરેણ, જિત્વા નૃપઃ સર્વનરેન્દ્રચક્રમ્ ।
સમાધિચક્રેણ પુનર્જિગાય, મહોદયો દુર્જયમોહચક્રમ્ ॥૭૭॥

પરમ વિશાલ ચક્રસે જી સર્વ શત્રુ ભયકરં,
નરેન્દ્રકે સમૂહકે સુજીત ચક્રધર વરં;
હુએ યતીશ આત્મધ્યાન ચક્રકે ચલાઈયા,
અજેય મોહ નાશકે મહાવિરાગ પાઈયા. ૭૭.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૩૯

અર્થ:—ગર્ભાવતરણ આદિ કલ્યાણકોની પરંપરાથી યુક્ત જે શાન્તિનાથ જિનેન્દ્ર ગૃહસ્થાવસ્થામાં શત્રુઓને ભય ઉત્પન્ન કરનાર સુદર્શનચક્ર દ્વારા સમસ્ત રાજ્યોને જીતીને ચક્રવર્તી થયા અને પછી વીતરાગ અવસ્થામાં જેમણે ધ્યાનરૂપ ચક્રદ્વારા કઠિનાઇથી જીતી શકાય તેવા મોહનીયકર્મના ચક્રને જીત્યું હતું. ૭૭.

રાજશ્રિયા રાજસુ રાજસિંહો રરાજ યો રાજસુભોગતન્ત્રઃ ।
આર્હન્ત્ય લક્ષ્મ્યા પુનરાત્મતન્ત્રો દેવાઽસુરોદાર સભે રરાજ ॥૭૮॥

રાજસિંહ રાજ્યકીય ભોગ યા સ્વતંત્ર હો,
શોભતે નૃપોંકે મધ્ય રાજ્ય લક્ષ્મિતંત્ર હો;
પાયકે અહીંત લક્ષ્મિ આપમેં સ્વતંત્ર હો,
દેવ નર ઉદાર સભા શોભતે સ્વતંત્ર હો. ૭૮.

અર્થ:—રાજ્યોમાં શ્રેષ્ઠ તથા રાજ્યોના ઉત્તમ ભોગોને આધીન અથવા ઉત્તમ રાજ્યોને સ્વાધીન રાખનાર, જે શાન્તિનાથ જિનેન્દ્ર સરાગ અવસ્થામાં રાજ્યોની મધ્યમાં રાજ્ય લક્ષ્મીદ્વારા સુશોભિત થયા હતા અને પછી વીતરાગાવસ્થામાં આત્માધીન થઈ દેવ-ધરણેન્દ્રાદિની મહાન સભામાં અષ્ટપ્રાતિહાર્યરૂપ બાહ્ય અને અનંતજ્ઞાનાદિરૂપ અંતરંગ વિભૂતિથી સુશોભિત થયા હતા. ૭૮.

યસ્મિન્નભૂદ્રાજનિ રાજચક્રં, મુનૌ દયાદીધિતિ-ધર્મચક્રમ્ ।
પૂજ્યે મુહુઃ પ્રાજ્ઞલિ દેવચક્રં, ધ્યાનોન્મુખે ધ્વંસિ કૃતાન્તચક્રમ્ ॥૭૯॥

ચક્રવર્તિ પદ નૃપેન્દ્ર ચક્ર હાથ જોડિયા,
યતીશ પદમેં દ્યાર્દ્ર ધર્મચક્ર વશ ક્રિયા;
અહીંત પદ દેવ ચક્ર હાથ જોડ નત ક્રિયા,
ચતુર્થ શુક્લ ધ્યાન કર્મ નાશ મોક્ષ વર લિયા. ૭૯.

અર્થ:—જે શાન્તિનાથ ભગવાન રાજા હતા ત્યારે રાજ્યોને સમૂહ તેમની સામે હાથ જોડીને ઉભો રહ્યો અને જ્યારે તેઓ મુનિ થયા ત્યારે દ્યારૂપ કિરણોથી યુક્ત ઉત્તમ ક્ષમા આદિ ધર્મોનો સમૂહ

૪૦]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

આપને આધીન થયો અથવા જેઓ સર્વ પદાર્થોને પ્રત્યક્ષ જ્ઞાણનાર કેવળજ્ઞાની થયા ત્યારે દયારૂપ કિરણોથી યુક્ત દેવરચિત ધર્મચક્ર આપને આધીન થયું હતું, જે શાન્તિનાથ ભગવાન પૂજ્ય થતાં— સમવસરણમાં સ્થિત થઈને ધર્મનો ઉપદેશ કરતી વખતે દેવોનો સમૂહ વારંવાર હાથ જોડીને ઉભો હતો અને જેઓ વ્યુપરતક્રિયાનિવર્તિ નામક ચતુર્થ શુકલધ્યાનની સન્મુખ થયા ત્યારે ક્ષયને પ્રાપ્ત થયેલો કર્મોનો સમૂહ શરણની ભીખ માગતો હાથ જોડીને ઉભો હતો. ૭૯.

સ્વદોષ-શાન્ત્યા વિહિતાત્મશાન્તિઃ, શાન્તેર્વિધાતા શરણં ગતાનામ્ ।
ભૂદાઙ્ગવ-ક્લેશ-ભયોપશાન્ત્યૈ, શાન્તિર્જિનો મે ભગવાન્ શરણ્યઃ ।૮૦।

રાગદ્વેષ નાશ આત્મશાંતિકો પદાર્થયા,
શરણ જી લેય આપકી વહી મુશાંતિ પાઈયા;
ભગવન્ શરણ્ય શાન્તિનાથ ભાવ ઐસા હૈ સદા,
દૂર હોં સંસાર કલેશ ભય ન હો મુઝે કદા. ૮૦.

અર્થ:—પોતાના રાગાદિ દોષોની શાન્તિથી જેમને આત્મ-શાંતિની પ્રાપ્તિ થઈ છે, જે શરણે આવેલા જીવોને શાન્તિ આપે છે, જે કર્મરૂપ શત્રુઓને જીતનાર છે, વિશિષ્ટ જ્ઞાન અથવા લોકોત્તર ઐશ્વર્ય સહિત છે અને શરણ આપવામાં નિયુજ છે તે શાન્તિનાથ જિનેન્દ્ર મારા સંસાર પરિબ્રમણ, કલેશ અને ભયોની શાન્તિ માટે નિમિત્ત કારણ થાવ. ૮૦.

૧૭. શ્રી કુન્થુનાથ જિન સ્તુતિ

(વસંતતિલકા છંદ)

કુન્થુપ્રમૃત્યુચ્ચિલ-સત્વદયૈકતાનઃ,

કુન્થુર્જિનો જ્વર-જરા-મરણોપશાન્ત્યૈ ।

ત્વં ધર્મચક્રમિહ વર્તયસિ સ્મ ભૂત્યૈ,

ભૂત્વા પુરાક્ષિતિપતીશ્વર-ચક્ર-પાણિઃ ॥૮૧॥

(ત્રોટક ૭૬)

જય કુંથુનાથ તૃપ ચક્રધરં,
યતિ હો કુન્થવાદિ દયાદ્રં પરં;
તુમ જન્મ-જરા-મરણાદિ શમન,
શિવહેતુ ધર્મપથ પ્રગટ કરન. ૮૧,

અર્થ :—કુંથવા વગેરે સર્વ જીવો પ્રત્યે પૂર્ણ દયા ધારણ કરવામાં એકતાન થઈને હે કુંથુનાથ ભગવાન ! આપે આ સંસારમાં સમસ્ત રોગ-વૃદ્ધાવસ્થા અને મૃત્યુના વિનાશ સાથે મોક્ષલક્ષ્મી માટે ધર્મચક્રનું—રત્નત્રયમય ધર્મચક્રનું પ્રવર્તન કર્યું છે. હે ભગવાન ! પહેલાં આપે ગૃહસ્થાવસ્થામાં રાજવિભૂતિના નિમિત્તે હાથમાં ચક્ર ધારણ કરી મોટા મોટા રાજાઓના સ્વામીનું પદ ધારણ કર્યું હતું. ૮૧.

તૃષ્ણાચ્ચિષઃ પરિદહન્તિ ન શાન્તિરાસા,
મિષ્ટેન્દ્રિદાર્થ-વિભવૈઃ પરિબૃદ્ધિરેવ ।
સ્થિત્યૈવ કાય-પરિતાપહરં નિમિત્ત,
મિત્યાત્મવાન્ વિષયસૌખ્યપરાહ્મુખોઽભૂત ॥૮૨॥

તૃષ્ણાગ્નિ દહત નહિ હોય શમન,
મન-ઈષ્ટ ભોગકર હોય બદન;
તન-તાપ-હરણ કારણ ભોગં,
ઈમ લખ નિજવિદ્ ત્યાગે ભોગં. ૮૨.

અર્થ :—વિષયાકાંક્ષારૂપ અગ્નિની જ્વાળાઓ આ જીવને ચારે તરફથી જલાવે છે, ઈષ્ટ ઈન્દ્રિયોના વિષયોથી આ વિષયાકાંક્ષારૂપ અગ્નિની જ્વાળાઓની શાન્તિ થતી નથી પરંતુ બધી રીતે વૃદ્ધિ જ થાય છે. આ વૃદ્ધિ ઈન્દ્રિયવિષયોના સ્વભાવથી જ થાય છે, અને શરીરનો સંતાપ દૂર કરવામાં નિમિત્તકારણ માત્ર છે, પણ વિષયાકાંક્ષારૂપ અગ્નિ સ્વયં. ૬

૪૨]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

જ્વાળાઓનું ઉપશમન કરતું નથી. હે ભગવન્ ! આ બધાનો વિચાર કરીને જ જિતેન્દ્રિય થઈને આપ વિષય જન્ય સુખથી પરાડુઃસુખ થયા છે. ૮૨.

બાહ્યં તપઃ પરમદુશ્વરમાચરંસ્તવ-
માધ્યાત્મિકસ્ય તપસઃ પરિબૃંહણાર્થમ્ ।
ધ્યાનં નિરસ્ય કલુષદ્વયમુત્તરસ્મિન્ ,
ધ્યાનદ્વયે વૃદ્ધિષેઽતિશયોપવન્ને ॥૮૩॥
બાહ્ય તપ દુષ્કર તુમ પાલા,
જિન આતમ ધ્યાન બહે આલા;
દ્વય ધ્યાન અશુભ નહિ નાથ કરે,
ઉત્તમ દ્વય ધ્યાન મહાન ધરે. ૮૩.

અર્થ :—હે ભગવાન ! આપે અંતરંગ તપની વૃદ્ધિ માટે અત્યંત કઠિન અનશનાદિ બાહ્ય તપનું આચરણ કર્યું હતું તથા આર્ત રૌદ્ર રૂપ બે દ્વિધ્યાનોને છોડીને આપ ઉત્કૃષ્ટ, સાતિશય આગળના ધર્મધ્યાન અને શુકલધ્યાન—આ બે ધ્યાનોમાં સ્થિર થયા હતા. ૮૩

હુત્વા સ્વકર્મ-કટુકપ્રકૃતીશ્વતસ્રો,
રત્નત્રયાતિશયતેજસિ જાતવીર્યઃ ।
વભ્રાજિષે સકલવેદવિધેર્વિનેતા,
વ્યમ્ને યથા વિયતિ દીપ્તરુચિર્વિવસ્વાન્ ॥૮૪॥
નિજ ઘાતીકર્મ વિનાશ કિયે,
રત્નત્રય તેજ સ્વવીર્ય લિયે;
સખ આગમકે વક્તા રાજૈં,
નિર્મલ નભ જિમ સૂરજ છાજૈં. ૮૪.

અર્થ :—હે ભગવાન ! આપ પોતાના કર્મોની ચાર કટુક પ્રકૃતિઓને સમ્યક્દર્શનાદિ રત્નત્રયની પ્રકૃષ્ટતારૂપ અગ્નિમાં હોમી થઈને સામર્થ્યવાન અનંતવીર્યના સ્વામી થયા. તથા સમસ્ત લોકાલોકના

स्वयंलू स्तोत्र]

[४३]

ज्ञानना विधायक परमागमना प्रणेतुता यद्यने એવી શોભા પામ્યા
એવી રીતે મેઘરહિત આકાશમાં તેજસ્વી સૂર્ય શોભા પામે છે. ૮૪.

यस्मान्मुनींद्र तवलोकपितामहाद्या,
विद्या-विभूति-कणिकामपि नाप्नुवन्ति ।
तस्माद्भवन्तभजमप्रतिमेयमार्याः
स्तुत्यं स्तुवन्ति सुधियः स्वहितैकतानाः ॥८५॥

યતિપતિ તુમ કેવળજ્ઞાન ધરે,
બ્રહ્માદિ અંશ નહિ પ્રાપ્ત કરે;
નિજ હિત રત આર્ય સુધી તુમકો,
અજ જ્ઞાની અહીં નમૈં તુમકો. ૮૫.

અર્થ :—હે મુનિઓના નાથ ! બ્રહ્મા આદિ લૌકિક દેવો આપની
કેવળજ્ઞાનરૂપ વિદ્યા અને સમવસરણરૂપ વિભૂતિનો એક અંશ માત્ર
પણ પ્રાપ્ત કરતા નથી તેથી જન્મરહિત, અપરિમિત—અનંત અને
સ્તુતિ યોગ્ય આપની ઉત્તમ બુદ્ધિના ધારક, એક આત્મહિતમાં નિમગ્ન,
મોક્ષના અભિલાષી ગણધરાદિ દેવ સ્તુતિ કરે છે. ૮૫.

૧૮. શ્રી અરનાથ જિન સ્તુતિ

(પથ્યાવક્ટ્રં ૭૬)

गुणस्तोकं सदुल्लङ्घ्य तद्वहुत्व-कथा स्तुतिः ।
आनन्त्यात्ते गुणा वक्तुमशक्यास्त्वयि साकथम् ॥८६॥

(પદ્ધરી ૭૬)

ગુણ થોડે બહુત કહે બહાય,
જગમેં થુતિ સોહી નામ પાય;
તેરે અનંત ગુણ કિમ કહાય,
સ્તુતિ તેરી કોઈ વિધિ ન થાય. ૮૬.

૪૪]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

અર્થ :—વિદ્યમાન અલ્પ ગુણોનું ઉલ્લાંઘન કરીને તે ગુણોની અધિકતાનું કથન કરવું, તેને સ્તુતિ કહેવામાં આવે છે પરંતુ આપના ગુણો અનંત હોવાથી તેમનું કથન કરવું અશક્ય છે તેથી આપના વિષયમાં તે સ્તુતિ કેવી રીતે સંભવી શકે? ૮૬.

તથાપિ તે મુનીન્દ્રસ્ય યતો નામાપિ કીર્તિતમ્ ।

પુનાતિ પુણ્યકીર્તેનસ્તતો બ્રૂયામ કિશ્ચન ॥૮૭॥

તો ભી મુનીન્દ્ર શુચિ કીર્તિ ધાર,

તેરા પવિત્ર શુભ નામ સાર;

કીર્તનસે મન હમ શુદ્ધ હોય,

તાતે કહના કૃષ્ણ શક્તિ જ્ઞેય. ૮૭.

અર્થ :—જે કે આપના ગુણોની સ્તુતિ અશક્ય છે તેપણ પ્રશસ્ત યશ, વાણી અથવા ખ્યાતિના ધારક તથા ગણધરાદિ મુનિઓના સ્વામી આપનું ઉચ્ચરેણું નામ પણ અમને પવિત્ર કરે છે તેથી કાંઈક કહીએ છીએ. ૮૭.

લક્ષ્મી-વિભવ-સર્વસ્વં મુમુક્ષોશ્ચક્રલાઞ્છનમ્ ।

સામ્રાજ્યં સાર્વભૌમં તે જરત્તૃણમિવાભવત્ ॥૮૮॥

તુમ મોક્ષ ચાહકો ધાર નાથ,

જે ભી લક્ષ્મી સમ્પૂર્ણ સાથ;

સખ ચક્ર ચિહ્ન સહ ભરત-રાજ્ય,

જરણ તૃણવત્ છોડા સુરાજ્ય. ૮૮.

અર્થ :—હે ભગવન્! લક્ષ્મીની વિભૂતિ રૂપ સર્વસ્વ સહિત તથા સુદર્શન ચક્રરૂપ ચિહ્ન સહિત સમસ્ત પૃથ્વીનું જે આપનું સામ્રાજ્ય હતું તે મોક્ષની ઇચ્છા થતાં આપે જીર્ણ તૃણની સમાન છોડી દીધું. ૮૮.

તવ રૂપસ્ય સૌન્દર્યં દૃષ્ટ્વા તૃપ્તિમાનાપિવાન્ ।

દ્વયક્ષઃ શક્રઃ સહસ્રાક્ષો વભૂવ બહુવિસ્મયઃ ॥૮૯॥

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૪૫]

તુમ રૂપ પરમ સુન્દર વિરાજ,
દેખનકો ઉમગા ઈન્દ્ર રાજ;
દો-લોચન-ધર કર સહસ નયન,
નહિં તુમ હુઆ આશ્ચર્ય ભરન. ૮૯.

અર્થ :— હે ભગવાન! આપના રૂપની સુન્દરતા જોઈને સંતોષ ન પામનાર જે નેત્રોના ધારક ઈન્દ્રે એક હજાર આંખો ખનાવીને આપને જોયા તો પણ તૃપ્તિ ન થઈ અને તેને ભારે આશ્ચર્ય થયું. ૮૯.

મોહરૂપો રિપુઃ પાપઃ ક્ષાય-મટ-સાધનઃ ।
દષ્ટિ-સંવિદુપેક્ષાસ્ત્રૈસ્ત્વયા ધીર ! પરાજિતઃ ॥૧૦॥

જે પાપી સુભટ-કષાય ધાર,
ઐસા રિપુ મોહ અનર્થકાર;
સમ્યક્ત જ્ઞાન સંયમ સમહાર,
ઈન શસ્ત્રનસે કીના સંહાર. ૯૦.

અર્થ :—પરિષદાદિથી જેમનું ચિત્ત કદી ક્ષોભ પામતું નથી એવા હે અરનાથ જિનેન્દ્ર! આપે પાપરૂપ તથા કષાયરૂપ યોદ્ધાઓની સેના સહિત મોહનીયકર્મરૂપી શત્રુને સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રરૂપ શસ્ત્રોદ્ધારા પરાજિત કર્યો છે. ૯૦.

કન્દર્પસ્યોદ્ધુરો દર્પસ્ત્રૈલોક્યવિજયાર્જિતઃ ।
હેપયામાસ તં ધીરે ત્વયિ પ્રતિહતોદયઃ ॥૧૧॥

યહ કામ ધરત યહુ અહંકાર,
ત્રય લોક પ્રાણિગણુ વિજયકાર;
તુમરે ઢિગ પાઈ ઉદ્યહાર,
તખ લન્જિત હુઆ હૈ અપાર. ૯૧.

અર્થ :—ત્રણ લોકના વિજયથી ઉપાર્જિત કામદેવના દુર્નિવાર

૪૬]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

અહંકારને આપે લલિબ્જત કર્યો હતો; કેમકે ધીર-વીર એવા આપના વિષયમાં (તેની કળા ન ચાલવાથી) તેનો બધો ગર્વ ખંડિત થઈ ગયો. ૯૧.

આયત્યાં ચ તદાત્વે ચ દુઃખયોનિર્દુરુત્તરા ।

તૃષ્ણાનદી ત્વયોત્તીર્ણા વિદ્યા-નાવા વિવિક્તયા ॥૯૨॥

તૃષ્ણા સરિતા અતિ હી ઉદાર,

દુસ્તર ઈહ પરભવ દુઃખકાર;

વિદ્યા-નૌકા ચઠ રાગરિક્ત,

ઉતરે તુમ પાર પ્રભૂ વિરક્ત. ૯૨.

અર્થ :—હે ભગવન્! આપે આ લોક અને પરલોકમાં જે દુઃખોની ઉત્પત્તિનું કારણ છે તથા જેનો પાર પામવો અત્યંત મુશ્કેલ છે એવી તૃષ્ણારૂપી નદી નિર્દોષ વિદ્યા દ્વારા—સમ્યક્જ્ઞાનરૂપી નૌકા વડે પાર કરી લીધી છે. ૯૨.

અન્તકઃ ક્રન્દકો નૃષાં જન્મ-જ્વર-સખા સદા ।

ત્વામન્તકાન્તકં પ્રાપ્ય વ્યાવૃત્તઃ કામકારતઃ ॥૯૩॥

યમરાજ જગતકો શોકકાર,

નિત જરા જન્મ દ્વે સખા ધાર;

તુમ યમવિજયી લખ હો ઉદાસ,

નિજ કાર્ય કરન સમરથ ન તાસ. ૯૩

અર્થ :—હે ભગવન્! પુનર્જન્મ અને જ્વર આદિ રોગોનો મિત્ર તથા હુમેશાં મનુષ્યોને રોવડાવનાર યમ, યમનો નાશ કરનાર આપને પામીને પોતાની સ્વચ્છંદી પ્રવૃત્તિથી અટકી ગયો છે. ૯૩.

ભૂષા-વેષાઽઽયુધ-ત્યાગિ વિદ્યા-દમ-દયા-પરમ્ ।

રૂપમેવ તવાચષ્ટે ધીર! દોષ-વિનિગ્રહમ્ ॥૯૪॥

હે ધીર! આપકા રૂપ સાર,

ભૂષણ આયુધ વસનાદિ ઠાર,

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૪૭

વિદ્યા હમ કરુણામય પ્રસાર,
કહતા પ્રભુ દોષ રહિત અપાર. ૯૪

અર્થ :—હે ધીર! આભૂષણો, વેષ અને શસ્ત્રોનો ત્યાગ કરનાર તથા જ્ઞાન, ઈન્દ્રિયદમન અને હયામાં તત્પર આપનું રૂપ જ રાગાદિ દોષોના અભાવને પ્રગટ કરે છે. ૯૪.

સમન્તતોઽઙ્ગભાસાં તે પરિવેષેણ ભૂયસા ।
તમો બાહ્યમપાકીર્ણમધ્યાત્મં ધ્યાનતેજસા ॥૧૫॥

તેરા વધુ ભામંડલ પ્રસાર,
હરતા સખ આહર તમ અપાર;
તવ ધ્યાન તેજકા હૈ પ્રભાવ,
અંતર અજ્ઞાન હરૈ કુભાવ. ૯૫.

અર્થ :—હે ભગવન્! ચારે બાજુ ફેલાતા, આપના શરીરની પ્રભાના વિશાળ મંડળદ્વારા બાહ્ય અંધકાર નાશ પામ્યો છે અને ધ્યાનરૂપ તેજ દ્વારા જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ અંતરંગ અંધકાર નષ્ટ થયો છે. ૯૫.

સર્વજ્ઞ જ્યોતિષોદ્ભૂતસ્તાવકો મહિમોદયઃ ।
કં ન કુર્યાત્ પ્રણમ્નં તે સત્ત્વં નાથ ! સચેતનમ્ ॥૧૬॥

સર્વજ્ઞ જ્યોતિષે જો પ્રકાશ,
તેરી મહિમાકા જો વિકાશ;
હૈ કૌન સચેતન પ્રાણિ નાથ,
જો નમન કરૈ નહિં નાથ માથ. ૯૬

અર્થ :—હે અરનાથ જિનેન્દ્ર! સર્વ પદાર્થોને બાણુનાર કેવળજ્ઞાન રૂપી જ્યોતિષી ઉત્પન્ન થયેલ આપના મહિમાનો ઉદ્દય કયા વિવેકી પ્રાણીને નમ્રીભૂત ન કરી દે? અર્થાત્ સર્વને નમ્ર બનાવે છે. ૯૬.

૪૮]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

તવ વાગમૃતં શ્રીમત્સર્વભાષા-સ્વભાવકમ્ ।
પ્રીણયત્યમૃતં યદ્વત્પ્રાણિનો વ્યાપિ સંસદિ ॥૧૭॥

તુમ વચનામૃત તત્ત્વ પ્રકાશ,
સખ ભાષામય હોતા વિનાશ;
સખ સભા વ્યાપકર તૃપ્તકાર,
પ્રાણિનકો અમૃતવત્ વિચાર. ૯૭.

અર્થ:—હે ભગવન્ ! પદાર્થોના યથાર્થ સ્વરૂપનું પ્રતિપાદન કરવારૂપ લક્ષ્મી યુક્ત, સમસ્ત ભાષાઓરૂપે પરિણુમવાના સ્વભાવવાળું અને સમવસરણુમાં વ્યાપનારું આપનું વચનામૃત અમૃતની જેમ પ્રાણીઓને સંતોષ આપે છે. ૯૭.

અનેકાન્તાત્મદૃષ્ટિસ્તે સતી શૂન્યો વિપર્યયઃ ।
તતઃ સર્વં મૃષોક્તં સ્યાત્તદયુક્તં સ્વઘાતતઃ ॥૧૮॥

તુમ અનેકાંત મત હી યથાર્થ,
યાતેં વિપરીત નહીં યથાર્થ;
એકાંત દૃષ્ટિ હૈ મૃષા વાક્ય,
નિજ ઘાતક સર્વ અયોગ્ય વાક્ય. ૯૮.

અર્થ:—હે ભગવાન્ ! આપની અનેકાંતરૂપ દૃષ્ટિ સત્યાર્થ છે, તેનાથી વિપરીત એકાન્તમત શૂન્યરૂપ અસત્ છે તેથી તે અનેકાંત દૃષ્ટિ રહિત સર્વ કથન સ્વઘાતક હોવાથી મિથ્યારૂપ છે અથવા એકાન્તમતના આશ્રયે કહેલું સમસ્ત વસ્તુસ્વરૂપ અસત્ય છે તથા સ્વઘાતક હોવાથી તે અનુચિત છે. ૯૮.

યે પરસ્વલિતોન્નિદ્રાઃ સ્વદોષેભનિમીલિનઃ ।
તપસ્વિનસ્તે કિં કુર્યુરપાત્રં ત્વન્મતાશ્રિયઃ ॥૧૯॥

એકાંતી તપસી માન ધાર,
નિજ દોષ નિરખ ગજ નયન ધાર;

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૪૯

તે અનેકાંત ખંડન અયોગ્ય,
તુઝ મત લક્ષ્મીકે હૈં અયોગ્ય. ૯૯.

અર્થ :— જે એકાન્તવાદી પર અર્થાત્ અનેકાંતમતના દોષો દેખવામાં જાગૃત રહે છે અને સ્વ અર્થાત્ પોતાના એકાન્ત દોષો—સ્વધાતત્વ આદિ દોષોના વિષયમાં આંખ આડા કાન કરે છે અર્થાત્ તેમને જોવા છતાં જોયા ન હોવાનો દેખાવ કરે છે તે બિચારાઓ શું કરે? કારણ કે સ્વપક્ષની સિદ્ધિ અને પર પક્ષના નિરાકરણમાં તેઓ અસમર્થ છે તથા આપના મત રૂપી લક્ષ્મીને માટે અપાત્ર છે. ૯૯.

તે તં સ્વધાતિનં દોષં શમીકર્તુમનીશ્વરાઃ ।

ત્વદ્વિષઃ સ્વહનો બાલાસ્તત્વાવક્તવ્યતાં શ્રિતાઃ ॥૧૦૦॥

એકાંતી નિજ ઘાતક જી દોષ,
સમરથ નહિ દૂર કરણ સદોષ;
તુમ દ્વેષ ધાર નિજ હનનકાર,
માનેં અવાચ્ય સખ વસ્તુ સાર. ૧૦૦.

અર્થ :— તે એકાન્તવાદી તે પૂર્વોક્ત સ્વધાતી દોષોનું શમન કરવાને અસમર્થ છે, અનેકાન્તવાદી પ્રત્યે દ્વેષ રાખે છે, પોતે પોતાના ઘાતક છે, વસ્તુસ્વરૂપથી અજ્ઞાણ છે અને તેથી તત્ત્વના અવક્તવ્યપણાનો આશ્રય લે છે અર્થાત્ તત્ત્વનું સ્વરૂપ સર્વથા કહી શકાતું નથી એવી દલીલ કરે છે. ૧૦૦.

સદેકનિત્યવક્તવ્યાસ્તદ્વિપક્ષાશ્ચ યે નયાઃ ।

સર્વથેતિ પ્રદુષ્યન્તિ પુષ્યન્તિ સ્યાદિતીહ તે ॥૧૦૧॥

સત્ એક નિત્ય વક્તવ્ય વાક્ય,
યા તિન પ્રતિપક્ષી નય સુવાક્ય;
સર્વથા કથનમેં દોષરૂપ,
યદિ સ્યાદ્વાદ હૈં પુષ્ટ રૂપ. ૧૦૧.

૫૦]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

અર્થ :—સત્, એક, નિત્ય, વક્તવ્ય અને એનાથી વિપરીત અસત્, અનેક, અનિત્ય, અવક્તવ્ય; એ જે નયો છે તે આ જગતમાં 'સર્વથાપણે' વસ્તુતત્વને અત્યધિક વિકૃત કરે છે—સદોષ બનાવે છે અને 'કથચિત્કરે' તે વસ્તુતત્વને પુષ્ટ કરે છે. ૧૦૧.

સર્વથા-નિયમ-ત્યાગી

યથાદૃષ્ટમપેક્ષકઃ ।

સ્યાચ્છબ્દસ્તાવકે ન્યાયે નાન્યેષામાત્મવિદ્વિષામ્ ॥૧૦૨॥

સર્વથા નિયમકા ત્યાગકાર,

જિસ નય શ્રુત હોખા પુષ્ટકાર;

હૈ 'સ્યાત્' શબ્દ તુમ મત મંઝાર,

નિજ ઘાતી અન્ય ન લખે સાર. ૧૦૨.

અર્થ :—સર્વથારૂપ નિયમનો ત્યાગ કરનાર અને પ્રમાણ-સિદ્ધ વસ્તુસ્વરૂપની અપેક્ષા રાખનાર 'સ્યાત્' શબ્દ આપના ન્યાયમાં છે અને પોતે જ પોતાના શત્રુ એવા અન્ય એકાન્તવાદીઓના ન્યાયમાં નથી. ૧૦૨.

અનેકાન્તોઽપ્યનેકાન્તઃ પ્રમાણ-નય-સાધનઃ ।

અનેકાન્તઃ પ્રમાણાત્તે તદેકાન્તોઽર્પિતાન્નયાત્ ॥૧૦૩॥

હૈ અનેકાન્ત ભી અનેકાન્ત,

સાધત પ્રમાણ નય, વિના ધ્વાંત;

સપ્રમાણ દૃષ્ટિ હૈ અનેકાન્ત,

કોઈ નય-મુખસે હૈ એકાંત. ૧૦૩.

અર્થ :—હે ભગવાન! આપના મતમાં અનેકાન્ત પણ પ્રમાણ અને નયરૂપ સાધનોથી યુક્ત હોવાને લીધે અનેકાન્તસ્વરૂપ છે. પ્રમાણની અપેક્ષાએ અનેકાંતસ્વરૂપ છે અને વિવક્ષિત નયથી એકાન્તસ્વરૂપ છે. ૧૦૩.

(અપરવકત્ર છંદ)

इति निरुपम-युक्त-शासनः प्रिय-हित-योग-गुणाऽनुशासनः ।
अरजिन ! दमतीर्थनायकस्त्वमिव सतां प्रतिबोधनाय कः ॥१०४॥

નિરૂપમ પ્રમાણસે સિદ્ધ ધર્મ,
સુખકર હિતકર ગુણ કહત મર્મ;
અરજિન ! તુમ સમ જિન તીર્થનાથ,
નહિ કોઈ ભવિ બોધક સનાથ. ૧૦૪.

અર્થ:—આ પ્રમાણે હે અરનાથ જિનેન્દ્ર ! આપ ઉપમા રહિત, પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણની યુક્તિઓથી સિદ્ધ શાસનના પ્રવર્તક છો, આપનો મત સુખકારી અને હિતકારી મન, વચન, કાયની પ્રવૃત્તિઓ તથા સમ્યગ્દર્શનાદિ ગુણોનો ઉપદેશ આપે છે. વળી આપ ઇન્દ્રિય અને ક્ષાય વિજેતા ધર્મતીર્થના સ્વામી છો, આપના સમાન વિદ્વાનોને પ્રતિબોધ કરવા માટે બીજું કોણુ છે ? કોઈ નથી. ૧૦૪.

मतिगुणविभवानुरूपतस्त्वयिवरदागमदृष्टिरूपतः ।
गुणकृशमपि किंचनोदितं, मम भवताद् दुरितासनोदितम् ॥१०५॥

મતિ અપનીકે અનુકૂલ નાથ,
આગમ જિન કહતા મુક્તિનાથ;
તદ્વત ગુણ અંશ કહા મુનીશ,
ભસે ક્ષય હોં મમ પાપ ઈશ. ૧૦૫.

અર્થ:—હે વર પ્રદાન કરનાર અરનાથ જિનેન્દ્ર ! મેં મારા જ્ઞાનની શક્તિ અનુસાર તથા આગમથી મળેલી દૃષ્ટિ અનુસાર આપના વિષયમાં આપના ગુણોનું જે કાંઈ થોડુંક વર્ણન કર્યું છે તે વર્ણન મારા પાપોને નષ્ટ કરવામાં સમર્થ થાવ. ૧૦૫.

પર]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

૧૮. શ્રી મલ્લિનાથ જિન સ્તુતિ

(સાન્દ્રપદ ૭૬)

યસ્ય મહર્ષેઃ સકલપદાર્થપ્રત્યવબોધઃ સમજનિ સાક્ષાત્ ।
સામર-મર્ત્ય જગદપિ સર્વ પ્રાઙ્જલિ-ભૂત્વા પ્રણિપતતિ સ્મ ॥૧૦૬॥

(ત્રોટક ૭૬)

જિન મલ્લિમહર્ષિ પ્રકાશ ક્રિયા,
સખ વસ્તુ સુખોદ પ્રત્યક્ષ લિયા;
તખ દેવ મનુજ જગ પ્રાણિ સભી,
કર જોડ નમન કરતે સુખધી. ૧૦૬.

અર્થ :—જે મહર્ષિને જીવાદિ સમસ્ત પદાર્થોનું પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન-
કેવળજ્ઞાન સ્પષ્ટપણે ઉત્પન્ન થયું અને તેથી જેમને દેવો અને
મનુષ્યો સહિત આખી દુનિયાએ હાથજોડીને પ્રણામ કર્યા તે મલ્લિનાથ
જિનનું શરણ મેં લીધું છે. ૧૦૬.

યસ્ય ચ મૂર્તિઃ કનકમયીવ સ્વસ્ફુરદામા-કૃત-પરિવેષા ।
વાગતિ તત્ત્વં કથયિતુકામા સ્યાત્પદપૂર્વા રમયતિ સાધૂન્ ॥૧૦૭॥

જિનકી મૂરતિ હૈ કનકમયી,
પ્રસરી ભામંડલ રૂપ મયી;
વાણી જિનકી સત-તત્ત્વકથક,
સ્યાત્પદપૂર્વં યતિગણુરંજક. ૧૦૭.

અર્થ :—જેમના શરીરની આકૃતિ સુવર્ણમયી હોય તેવી છે,
તે શરીરમાંથી નીકળતી આભા પોતાની ચારે તરફ ભામંડલ રચે
છે અને જેમની વાણી વસ્તુસ્વરૂપને કહેવાવાળી છે, જે સ્યાત્ પદ
સહિત છે, અને ભવ્યજીવોને પ્રસન્ન કરે છે તે મલ્લિનાથ જિનનું
શરણ મેં લીધું છે. ૧૦૭.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૫૩

યસ્ય પુરસ્તાદ્વિગલિત-માના ન પ્રતિતીર્થ્યા ભુવિ વિવદન્તે ।
ભૂરપિ રમ્યા પ્રતિપદમાસીજ્જાતવિકોશામ્બુજ-મૃદુહાસા ॥૧૦૮॥

જિન આગે હોઈ ગલિત માના,
એકાન્તી તજૈં વાદ થાના;
વિકસિત સુવરણ અમ્બુજહલસે,
ભૂ ભી હંસતી પ્રભુપદ તલસે. ૧૦૮.

અર્થ:—જેમની આગળ જેમનું માન ગણી ગયું છે એવા એકાન્તી જનો પૃથ્વી ઉપર વિવાદ કરતા નહોતા અને જેમના વિહારના સમય પૃથ્વી પણ ડગલે ડગલે વિકસિત કમળોનું મૃદુ હાસ્ય ધારણ કરતી હતી અને રમ્ય બની હતી તે મલ્લિજિનનું શરણ મેં લીધું છે. ૧૦૮.

યસ્ય સમન્તાજિજન-શિશિરાંશોઃ, શિષ્યક-સાધુ-ગ્રહ-વિભવોઽભૂત ।
તીર્થમપિ સ્વં જનન-સમુદ્રભાસિત-સત્ત્વોત્તરણ-પથોઽગ્રમ્ ॥૧૦૯॥

જિન ચંદ્ર વચન કિરણ ચમકૈં,
ચાહુ ઓર શિષ્ય યતિ અહ દમકૈં;
નિજ આત્મતીર્થ અતિ પાવન હૈ,
ભવસાગર-જન ઈક તારન હૈ. ૧૦૯.

અર્થ:—જે મલ્લિ જિનેન્દ્ર રૂપી ચન્દ્રમાની ચારે તરફ શિષ્ય સાધુરૂપ ગ્રહોનો-તારાઓનો વૈભવ વિદ્યમાન હતો અને જેમનું પોતાનું શાસન પણ સંસારરૂપી સમુદ્રથી ભયભીત પ્રાણીઓને પાર ઉતરવાનો મુખ્ય માર્ગ હતો તે મલ્લિ જિનનું શરણ મેં પ્રાપ્ત કર્યું છે. ૧૦૯.

યસ્ય ચ શુક્લં પરમતપોઽગ્નિધ્યાનમનન્તં દુરિતમધાક્ષીત્ ।
તં જિનસિંહં કૃતકરણીયં મલ્લિમશ્ચર્યં શરણમિતોઽસ્મિ ॥૧૧૦॥

જિન શુકલધ્યાન તપ અગ્નિ બલી,
જિસસે કમોંધ અનંત બલી;
જિનસિંહ પરમ કૃતકૃત્ય ભયે,
નિઃશલ્ય મલિલ હમ શરણ ગયે. ૧૧૦.

અર્થ:—અને જેમના શુકલ ધ્યાન રૂપ ઉત્કૃષ્ટ તપરૂપી અગ્નિએ અનંત પાપકર્મોને ભસ્મ કર્યા હતા તે કૃતકૃત્ય, જિનશ્રેષ્ઠ, માયા મિથ્યાત્વાદિ શલ્યરહિત મલિલ જિનેન્દ્રનું શરણ મેં પ્રાપ્ત કર્યું છે. ૧૧૦.

૧૭. શ્રી મુનિસુવ્રત જિન સ્તુતિ

(વૈતાલીયં છંદ)

અધિગતમુનિસુવ્રતસ્થિતિર્મુનિવૃભષો મુનિસુવ્રતોઽનઘઃ ।
મુનિપરિષદિ નિર્વભૌ ભવાનુહુપરિષત્પરિવીતસોમવ્રત્ ॥૧૧૧॥

(સૃગ્વિણી છંદ)

સાધુ-ઉચિત વ્રતોંમેં મુનિશ્ચિત થયે,
કર્મહર તીર્થંકર સાધુ સુવ્રત ભયે,
સાધુગણકી સભામેં સુશોભિત ભયે,
ચંદ્ર જિમ ઉડુગણોંસે સુવેષિત ભયે. ૧૧૧.

અર્થ:—જેમણે મુનિઓના ઉત્તમ વ્રતોની સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરી લીધી છે, જે મુનિઓમાં શ્રેષ્ઠ છે અને જે ચાર ઘાતીકર્મ રૂપી પાપથી રહિત છે એવા ‘ મુનિ-સુવ્રત ’ સાર્થક નામના ધારક જિનેન્દ્ર સમવસરણમાં મુનિઓની સભામાં નક્ષત્રોના સમૂહથી ઘેરાયેલા ચન્દ્રમાની જેમ સુશોભિત થયા હતા. ૧૧૧.

પરિણતશિખિક્ષ્ણરાગયા કૃત-મદ-નિગ્રહ-વિગ્રહાઽઽભયા ।

તવ જિન તપસઃ પ્રસૂતયા, ગ્રહ-પરિવેષરુચેવ શોભિતમ્ ॥૧૧૨॥

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૫૫]

મોરકે કંઠ સમ નીલરંગ રંગ હૈ,
કામમદ જીતકર શાંતિમય અંગ હૈ;
નાથ ! તેરી તપસ્યા જનિત અંગ જો,
શોભતા ચંદ્રમંડલ મઠ રંગ જો. ૧૧૨.

અર્થ :—કામ અથવા અહંકારનો નિગ્રહ કરનાર હે મુનિસુવ્રત
જિનેન્દ્ર ! તરુણ મોરના કંઠ સમાન વર્ણવાળી, તપથી ઉત્પન્ન આપના
શરીરની આભા-ચારે તરફ ફેલાતી દીપ્તિ-ચન્દ્રમાના પરિમંડળની
દીપ્તિ સમાન શોભતી હતી. ૧૧૨.

શશિ-રુચિ-શુચિ શુક્લલોહિતં સુરભિતરં વિરજો નિજં લપુઃ ।
તવ શિવમતિવિસ્મયં યતે યદપિ ચ વાઙ્મનસીયમીહિતમ્ ॥૧૧૩॥

આપકે અંગમેં શુક્લ હી રક્ત થા,
ચંદ્રસમ નિર્મલં રજરહિત ગંધ થા;
આપકા શાંતિમય અદ્ભુતં તન જિનં,
મન વચનકા પ્રવર્તન પરમ શુભ ગણં. ૧૧૩.

અર્થ :—હે મહા મુનિરાજ ! ચન્દ્રમાના કિરણો સમાન નિર્મળ
અને સફેદ રક્તથી યુક્ત, અત્યંત સુગંધી અને રજ-મલ રહિત જે
આપનું શરીર છે તે અત્યંત શુભ અને આશ્ચર્યકારી છે તથા વચન
અને મનની જે ચેષ્ટા છે તે પણ અત્યંત આશ્ચર્યકારક છે. ૧૧૩.

સ્થિતિ-જનન-નિરોધ-લક્ષણં, ચરમચરં ચ જગત્ પ્રતિક્ષણમ્ ।
इति जिन सकलज्ञलांछनं वचनमिदं वदतांवरस्य ते ॥११४॥

જનન વ્યય ધ્રોવ્ય લક્ષણં જગત્ પ્રતિક્ષણં,
ચિત અચિત આદિસે પૂર્ણ યહ હરક્ષણં;
યહ કથન આપકા, ચિત્ત સર્વજ્ઞકા,
હે વચન આપકા આપત ઉત્કૃષ્ટકા. ૧૧૪.

૫૬]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

અર્થ :—હે મુનિસુવ્રત જિનેન્દ્ર ! ચેતન અને અચેતન રૂપ જગત ક્ષણે ક્ષણે ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્યરૂપ લક્ષણથી યુક્ત છે આવું જે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા આપનું આ વચન છે તે સર્વજનું ચિહ્ન છે — આપની સર્વજ્ઞતાનું દ્યોતક છે. ૧૧૪.

દુરિતમલકલઙ્કમષ્ટકં નિરુપમયોગબલેન નિર્દહન્ ।
અભવદ્ભવ-સૌખ્યવાન્ભવાન્ ભવતુ મમાપિ ભવોપશાન્તયે ॥૧૧૫॥

આપને અષ્ટ કર્મ કલંક મહા,
નિરુપમ ધ્યાન બલસે સભી હૈ દહા;
ભવરહિત મોક્ષ-સુખકે ધની હો ગએ,
નાશ સંસાર હો ભાવ મેરે ભએ. ૧૧૫.

અર્થ :—હે ભગવન્ ! અનુપમ શુકલધ્યાનના બળથી આઠ પ્રકારના કર્મમળ કલંકને બાળીને આપે મોક્ષ સંબંધી અતીન્દ્રિય સુખ પ્રાપ્ત કર્યું છે. એવા આપ મને—સમન્તભદ્રને પણ સંસારના નાશનું કારણ થાય. ૧૧૫.

૨૧. શ્રી નમિનાથ જિન સ્તુતિ

(શિખરિણી છંદ)

સ્તુતિઃ સ્તોતુઃ સાધોઃ કુશલ-પરિણામાય સ તદા,
ભવેન્મા વા સ્તુત્યઃ ફલમપિ તતસ્તસ્ય ચ સતઃ ।
કિમેવં સ્વાધીન્યાજ્જગતિ સુલભે શ્રાયસપથે,
સ્તુયાન્નત્વાં વિદ્વાન્સતતમભિપૂજ્યં નામેજિનમ્ ॥૧૧૬॥

(સ્ત્રગ્વિણી છંદ)

સાધુ જળ સ્તુતિ કરે ભાવ નિર્મલ ધરે,
સ્તુત્ય હો વા નહીં, ફલ કરૈ ના કરૈ;
ઈમ સુગમ મોક્ષમગ જગ સ્વ-આધીન હૈ,
નમિજિનં આપ પૂજે ગુણાધીન હૈ. ૧૧૬.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૫૭

અર્થ:—ભગવાનની સ્તુતિ, સ્તુતિ કરનાર ભવ્ય ભવના પ્રશસ્ત પરિણામનું કારણ છે. સ્તુતિના સમયે અથવા સ્તુતિના ક્ષેત્રે તે સ્તુતિના પાત્ર આરાધ્યદેવ હાજર હોય કે ન હોય અને તે સ્તુતિથી તે સ્તુતિ કરનાર ભવ્ય પુરુષને સ્વર્ગાદિ ફળની પ્રાપ્તિ પણ થાવ અથવા ન થાવ પણ આવે. સંસારમાં સ્વાધીનતાથી કલ્યાણનો માર્ગ સુલભ હોવાથી ક્યો વિવેકી ભવ સદા ઇન્દ્રાદિ દ્વારા પૂજ્ય એવા નમિનાથ જિનેન્દ્રની સ્તુતિ ન કરે ? દરેક ભવ કરે જ. ૧૧૬.

ત્વયા ધીમન્ બ્રહ્મપ્રણિધિમનસા જન્મ-નિગલં,
સમૂલં નિર્ભિન્નં ત્વમસિ વિદુષાં મોક્ષપદવી ।
ત્વયિ જ્ઞાનજ્યોતિર્વિભવકિરણૈર્ભાતિ ભગવ-
ન્નભૂવન્ સ્વદ્યોતા ઇવ શુચિસ્વાવન્યમતયઃ ॥૧૧૭॥

આપને સર્વાવિત્ ! આત્મધ્યાનં ક્રિયા
કર્મબંધ જલા મોક્ષમગ કહ દિયા;
આપને કેવળજ્ઞાન પૂરણ ભયા,
અનમતી આપ રવિ જુગનુ સમ હો ગયા. ૧૧૭.

અર્થ:—હે વિશિષ્ટ બુદ્ધિસંપન્ન નમિ જિનેન્દ્ર ! શુદ્ધ આત્મ-સ્વરૂપમાં સ્થિરચિત્ત થઈ આપે સંસાર રૂપી બંધનનો મૂળસહિત નાશ કર્યો છે તેથી આપ વિદ્રાનોને માટે મોક્ષમાર્ગ સ્વરૂપ છે. હે ભગવાન ! આપના કેવળજ્ઞાનની જ્યોતિની સંપદારૂપ કિરણો સુશોભિત થતાં અન્યમતી એકાન્તવાદી ભવો આપની સમક્ષ ત્રીબંધુતુના દેહીપ્યમાન સૂર્યની સામે આગિયાઓની પેઠે કાન્તિહીન થઈ ગયા હતા. ૧૧૭.

વિધેય વાર્ય ચાનુભયમુભયં મિશ્રમપિ તદ્ ,
વિશેષૈઃ પ્રત્યેકં નિયમવિષયૈશ્ચાપરિમિતૈઃ ।

સ્વયં. ૮

સદાઽન્યોન્યાપેક્ષૈઃ સકલભુવનજ્યેષ્ઠગુરુણા,
ત્વયા ગીતં તત્ત્વં બહુનયવિવક્ષેતરવશાત્ ॥૧૧૮॥

અસ્તિ નાસ્તિ ઉભય વાનુભય મિશ્ર તત્,
સપ્તભંગીમયં તત્ અપેક્ષા સ્વકૃતઃ
ત્રિયમિતં ધર્મમય તત્ત્વ ગાયા પ્રભુ,
નૈક નયકી અપેક્ષા, જગત્-ગુરુ પ્રભુ ! ૧૧૮.

અર્થ:—હે ભગવાન્ ! સમસ્ત સંસારના મહાન્ ગુરુસ્વરૂપ આપે અનેક નયોની વિવક્ષા અને અવિવક્ષાવશે વિધિનિષેધ, મૂર્ત અમૂર્ત, સ્થૂળસૂક્ષ્મ આદિ પ્રત્યેક ધર્મનું લક્ષ કરીને ‘ભંગ સાત જ થાય છે, હીનાધિક નહિ’ આ નિયમના વિષયભૂત અને સદા એક-બીજાની અપેક્ષા રાખનાર અનંત ત્રૈકાણિક ધર્મોદ્ધારા તે વસ્તુસ્વરૂપને વિધિસ્વરૂપ, નિષેધસ્વરૂપ, વિધિનિષેધસ્વરૂપ, અવક્રતવ્યસ્વરૂપ અને મિશ્રરૂપે પણ—અર્થાત્ સ્યાત્ અસ્તિઅવક્રતવ્ય, સ્યાત્ નાસ્તિ અવક્રતવ્ય તથા સ્યાત્ અસ્તિનાસ્તિ અવક્રતવ્ય, આ પ્રમાણે સાત ભંગરૂપ કહ્યું છે. ૧૧૮.

અહિંસા મૂતાનાં જગતિ વિદિતં બ્રહ્મ પરમં,
ન સા તત્રારમ્ભોઽસ્ત્યણુરપિ ચ યત્રાશ્રમવિઘ્નૌ ।
તતસ્તત્સિદ્ધચર્થં પરમકરુણો ગ્રન્થમુખ્યં,
મવાનેવાત્યાક્ષીન્ન ચ વિકૃતવેષોપધિરતઃ ॥૧૧૯॥

અહિંસા જગત્ બ્રહ્મ પરમં કહી હૈ,
જહાં અદ્ય આરંભ વહાં નહીં રહી રહૈ;
અહિંસાકે અર્થે તન્ન દ્વય પરિબ્રહ્મ,
દ્યામય પ્રભૂ વેષ છોડા ઉપધિમય. ૧૧૯.

અર્થ:—હે ભગવાન્ ! પ્રાણીઓની અહિંસા જગતમાં પરમ-બ્રહ્મરૂપે પ્રસિદ્ધ છે. અર્થાત્ અહિંસા જ પરમબ્રહ્મ છે પરંતુ તે

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૫૯

અહિંસા તે આશ્રમવિધિમાં નથી કે જ્યાં થોડો પણ આરંભ થાય છે તેથી તે અહિંસાધર્મની સિદ્ધિ માટે પરમ દયાળુ થઈને આપે જ બાહ્ય અને અભ્યંતરના ભેદથી બંને પ્રકારનો પરિશ્રદ્ધ છોડ્યો છે અને વિકૃત વેશ તથા પરિશ્રદ્ધમાં આસક્ત ન થયા. ૧૧૯.

વપુર્મૂષા-વેષ-ત્ર્યવધિરહિતં શાન્તકરણં,
યતસ્તે સંચષ્ટે સ્મરશરવિષાતંકવિજયમ્ ।
વિના મીમૈઃ શસ્ત્રૈરદયહૃદયામર્ષવિલયં,
તતસ્ત્વં નિર્મોહઃ શરણમસિ નઃ શાન્તિનિલયઃ ॥૧૨૦॥

આપકા અંગ ભૂપણુ, વસનસે રહિત,
ઇન્દ્રિયાં શાંત જહં, કહત તુમ કામજિત;
ઉચ્ચ શસ્ત્રં વિના નિર્દયી ક્રોધ જિત,
આપ નિર્મોહ, શમમય, શરણુ રાખ નિત. ૧૨૦.

અર્થ :—હે ભગવન્ ! આભૂષણુ, વેશ અને વસ્ત્રાદિકના આવરણુ રહિત અને શાન્ત ઇન્દ્રિયોથી યુક્ત આપનું શરીર એમ બતાવે છે કે આપે કામદેવના બાણોના વિષથી થતી પીડાને જીતી લીધી છે અને ભયંકર શસ્ત્રો વિના જ નિર્દય હૃદયવાળા ક્રોધનો નાશ કર્યો છે તેથી આપ નિર્મોહ (વીતરાગ) છો અને શાંતિનું સ્થાન છો તથા અમને શરણુરૂપ છો. ૧૨૦.

૨૨. શ્રી નેમિનાથ જિન પ્રતુતિ

(ઉદ્દગતા ૭૬)

ભગવાનૃષિઃ પરમયોગદહન-હુત-કલમષેન્ધનઃ ।
જ્ઞાન-વિપુલ-કિરણૈઃ સકલં પ્રતિબુદ્ધ્યબુદ્ધ-કમલાયતેક્ષણઃ ॥૧૨૧॥
હરિવંશ-કેતુરનવઘવિનય-દમતીર્થ-નાયકઃ ।
શીલ-જલધિરભવો વિભવસ્ત્વમરિષ્ટનેમિજિનકુચ્છરોઽજરઃ ॥૧૨૨॥

(ત્રોટક છંદ)

ભગવન્ ઋષિ ધ્યાન સુ શુક્લ ક્રિયા,
ઘંધન ચલું કર્મ જલાય દિયા;
વિકસિત અમ્બુજવત્ નેત્ર ધરે,
હરિવંશ-કેતુ, નહિ જરા ધરે. ૧૨૧.

નિર્દોષ વિનય દમ વૃષ કર્તા,
શુચિ જ્ઞાન કિરણ જનહિત કર્તા;
શીલોદધિ નેમિ અરિષ્ટ જિનં,
ભવનાશ ભયે પ્રભુ મુક્ત જિનં. ૧૨૨.

અર્થ :—જે વિશિષ્ટ જ્ઞાનવાન્ અથવા ઇન્દ્રાદિ દ્વારા પૂજ્ય છે, જે પરમ ઋદ્ધિથી સંપન્ન છે, ઉત્કૃષ્ટ શુક્લધ્યાનરૂપી અગ્નિમાં જેમણે કર્મરૂપી ઘંધન જલાવી દીધું છે, જેમનાં નેત્ર ખીલેલાં કમળપત્ર જેવાં વિશાળ છે, જે હરિવંશમાં પ્રધાન છે, જે શીલના સમુદ્ર છે અને જે અજર છે એવા આય અરિષ્ટનેમિજિનેન્દ્ર જ્ઞાનરૂપ વિસ્તૃત કિરણો દ્વારા સમસ્ત લોકાલોકને પ્રકાશિત કરીને અથવા જાણીને સંસારથી મુક્ત થયા હતા. ૧૨૧-૧૨૨.

ત્રિદશેન્દ્ર-મૌલિ-મણિ-રત્નકિરણ-વિસરોપચુમ્બિતમ્ ।

પાદ-યુગલમમલં ભવતો, વિકસત્કુશેશય-દ્લારુણોદરમ્ ॥૧૨૩॥

નખ-ચન્દ્ર-રશ્મિ-કવચાતિરુચિર-શિખરાહુગુલિસ્થલમ્ ।

સ્વાર્થ-નિયત-મનસઃ સુધિયઃ પ્રણમન્તિ મન્ત્ર-મુખરા મહર્ષયઃ ।૧૨૪।

તુમ પાદ કમલ યુગ નિર્મલ હૈં,
પદ્મલ-દ્વય રક્ત-કમલ-દલ હૈં;
નખ ચન્દ્ર કિરણ મંડલ ધ્યાયા,
અતિ સુંદર શિખરાંગુલિ ભાયા. ૧૨૩.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૬૧

ઈન્દ્રાદિ મુકુટ મણિ કિરણ કિરૈ,
તવ ચરણ ચૂમ્બકર પુણ્ય ભરૈ;
નિજ હિતકારી પંડિત મુનિગણ,
મંત્રોચ્ચારી પ્રણમૈ ભવિગણ. ૧૨૪.

અર્થ:--દેવેન્દ્રોના મુકુટોના મણિઓ અને રત્નોના કિરણોના ટ્રેલાવથી ચુમ્બિત અને ખીલેલાં લાલકમળનાં પત્ર સમાન રક્ત વર્ણવાળા પગના તળિયાં, નખરૂપી ચન્દ્રમાના કિરણોના પરિમંડળથી અત્યંત મનોહર આંગળીઓના ઉન્નત પ્રદેશવાળા આપના નિર્મળ બન્ને ચરણોમાં જ્ઞાની મહર્ષિઓ પ્રણામ કરે છે કે જેઓ પોતાનું આત્મહિત-સાધન કરવામાં તત્પર છે અને જેમના મુખ પર સદૈવ સ્તુતિ-મંત્ર રહે છે. ૧૨૩-૧૨૪.

દ્યુતિમદ્રથાન્ન-રવિ-વિમ્બકિરણ-જટિલાંશુમળલ: ।
નીલ-જલદ-જલ-રાશિ-વપુ: સહ બન્ધુભિર્ગરુડકેતુરીશ્વર: । ૧૨૫।
હલમૃચ્ચ તે સ્વજન ભક્તિમુદિતહૃદયૌ જનેશ્વરૌ ।
ધર્મ-વિનય-રસિકૌ સુતરાં ચરણારવિન્દ-યુગલં પ્રણેમતુ: ॥૧૨૬॥

દ્યુતિમય રવિસમ રથચક્ર કિરણ,
કરતી વ્યાપક જિસ અંગ ધરન;
હૈ નીલ જલદ સમ તન નીલં,
હૈ કેતુ ગરુડ જિસ કૃણુ, હલં. ૧૨૫.
દાનોં બ્રાતા પ્રભુ-ભક્તિ-મુદિત,
વૃષવિનય-રસિક જનનાથ ઉદિત;
સહઅંધુ નેમિજિન-સભા ગએ,
યુગ ચરણકમલ વહ નમત ભએ. ૧૨૬.

અર્થ :--હે ભગવાન! તેજસ્વી સુદર્શનચક્રરૂપી સૂર્યબિંબના કિરણોથી જેનું શરીર ઘટિ ધારણ કરે છે, નીલમેઘ અને સમુદ્ર

૬૨]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

સમાન જેમનું શ્યામ શરીર છે, જે ત્રણ ખંડ પૃથ્વીના સ્વામી છે એવા શ્રીકૃષ્ણ અને બળદ્ર જે પોતાના કુટુંબીજનોની ભક્તિથી પ્રસન્નચિત્ત હતા, જનનાયક હતા અને ધર્મના વિનયરૂપ આચરણના પ્રેમી હતા, એવા બન્ને ભાઈઓ પોતાના અન્ય બંધુજનો સાથે આપના બન્ને ચરણકમળોમાં વારંવાર પ્રણામ કરતા હતા. ૧૨૫-૧૨૬.

કકુદં ભુવઃ સ્વચર-યોષિદુષિત-શિખરૈરલઙ્કૃતઃ ।

મેઘપટલ-પરિવીત-તટ-સ્તવ લક્ષણાનિ લિખિતાનિ વજ્રિણા ।૧૨૭।

વહતીતિ તીર્થમૃષિમિશ્ર, સતતમભિગમ્યતેઽથ ચ ।

પ્રીતિ-વિતત-હૃદયૈઃ પરિતો, મૃશમૂર્જ્જયન્ત ઇતિ વિશ્રુતોઽચલઃ ।૧૨૮।

ભુવિ કાહિ કકુદ ગિરનાર અચલ
વિદ્યાધરણી સેવિત સ્વશિખર;
હૈં મેઘપટલ ઇએ જિસ તટ,
તવ ચિહ્ન ઉકેરે વજ્ર-મુકુટ. ૧૨૭.

ધર્મ સિદ્ધક્ષેત્ર ધર તીર્થ ભયા,
અથ ભી ઋષિગણસે પૂજ્ય થયા;
જે પ્રીતિ હૃદયધર આવત હૈં,
ગિરનાર પ્રણમ સુખ પાવત હૈં. ૧૨૮.

અર્થ :-જે પૃથ્વીનો કકુદ છે—બળદના બલા સમાન ઊંચો અને શોભા ઉત્પન્ન કરનારો છે, જે વિદ્યાધરોની સ્ત્રીઓથી સેવિત શિખરોથી શોભાયમાન છે, જેના કિનારા વાદળાઓના સમૂહથી વ્યાપેલ છે, જે ઇન્દ્રે લખેલા આપના ચિહ્નને ધારણ કરે છે તેથી તીર્થસ્થાન છે, જેનું સેવન પ્રીતિથી વિસ્તૃત ચિત્તવાળા ઋષિઓ આજ પણ અત્યંતપણે કરે છે, એવો તે અતિશય પ્રસિદ્ધ ઉર્જયન્ત (ગિરનાર) નામનો પર્વત છે, જેની ઉપર આવીને કૃષ્ણ અને બળદને આપના ચરણકમળમાં પ્રણામ કર્યા હતા. ૧૨૭-૧૨૮.

સ્વયંભૂ સ્તોત્ર]

[૬૩

બહિરન્તરપ્યુભયથા ચ, કરણમવિધાતિ નાડર્થકૃત ।

નાથ યુગપદચ્ચિલં ચ સદા, ત્વમિદં તલાડમલકવદ્ધિવેદિથ ॥૧૨૯॥

અત઼વ તે બુધનુતસ્ય, ચરિત-ગુણમદ્ભુતોદયમ્ ।

ન્યાય-વિહિતમવધાર્ય જિને, ત્વયિ સુપ્રસન્ન-મનસઃ સ્થિતા વયમ્ ।૧૩૦।

જિનનાથ ! જગત્ સખ તુમ જાના,
યુગપત્ જિમ કરતલ અમલાના;
ઇન્દ્રિય વા મન નહિં ઘાત કરેં,
ન સહાય કરેં, ઈમ જ્ઞાન ધરેં. ૧૨૯.

યાતેં હે જિન ! બુધનુત તવ ગુણ,
અદ્ભુત પ્રભાવધર ન્યાય સગુણ;
ચિંતન કર મન હમ લીન ભએ,
તુમરે પ્રણમન તદ્લીન ભએ. ૧૩૦.

અર્થઃ—હે સ્વામી ! આપ આ સમસ્ત જગતને એક સાથે અને સર્વદા હૃદયેલીમાં રાખેલા સ્ફટિકમણિની પેઠે જાણો છો તથા આપના આ જ્ઞાનમાં બાહ્ય કે અભ્યંતર ઇન્દ્રિયો કે મન બન્નેય ન તો કોઈ બાધા ઉત્પન્ન કરે છે કે ન કોઈ પ્રકારનો ઉપકાર કરે છે તેથી વિદ્વાનો દ્વારા સ્તુત્ય આપના ન્યાયપૂર્ણ અને સમવસરણાદિ-વિભૂતિસ્વરૂપ અને અનંતચતુષ્ટયસ્વરૂપ અદ્ભુત ઉદયવાળા ચારિત્રનું માહાત્મ્ય સારી રીતે હૃદયમાં ધારણ કરીને અમે અત્યંત પ્રસન્નચિત્ત થઈને આપના શરણમાં આવ્યા છીએ. ૮૨૯-૮૩૦.

૨૩. પાર્શ્વનાથ જિન સ્તુતિ

(વંશસ્થ છંદ)

તમાલનીલૈઃ સધનુસ્તડિદ્ગુણૈઃ પ્રકીર્ણ-મીમાડશનિ-ત્રાયુ-વૃષ્ટિભિઃ ।

બલાહકૈર્વૈરિવશૈરુપદ્રુતો, મહામના યો ન ચચાલ યોગતઃ ॥૧૬૧॥

(પદ્ધરી છંદ)

જય પાર્શ્વનાથ અતિ ધીર વીર,
નીલે વાહલ વિજલી ગંભીર;
અતિ ઉચ્ચ વજ્જ જલ પવન પાત,
વૈરી ઉપદ્રુત નહિ ધ્યાન જાત. ૧૩૧.

અર્થ :—તમાલવૃક્ષ સમાન નીલવર્ણના ધારક, ઈન્દ્રધનુષ્ય અને વીજળીરૂપ દોરી સહિત, ભયંકર વજ્જપાત, પવન અને જળ-વૃષ્ટિ કરનાર એવા શત્રુને વશીભૂત વાહનાઓ દ્વારા ઘોર ઉપસર્ગ કરવામાં આવવા છતાં પણ ઉત્કૃષ્ટ ધૈર્યવાન જે પાર્શ્વનાથ ભગવાન શુક્લધ્યાનરૂપ યોગથી વિચલિત થયા નહિ. ૧૩૧.

વૃહત્ફલામણ્ડલમણ્ડપેન યં, સ્ફુરત્તડિત્પિન્ન-રુચોપસર્ગિણમ્ ।
જુગૂહ નાગો ધરણો ધરાધરં, વિરાગસંઘ્યાતડિદમ્બુદો યથા ॥૧૩૨॥

ધરણેન્દ્ર નાગ નિજ ક્ષણ પ્રસાર,
ખિજલીવત્ પીત સુરંગ ધાર;
શ્રી પાર્શ્વ ઉપદ્રુત છાય લીન,
જિમ નગ તડિદમ્બુદ સાંજ કીન. ૧૩૨.

અર્થ :—ઉપસર્ગી યુક્ત તે પાર્શ્વનાથ ભગવાનને ધરણેન્દ્ર નામના નાગકુમાર દેવે અમકતી વીજળી સમાન પીળા રંગની કાન્તિવાળી વિશાળ અને દીર્ઘ ક્ષેણના મંડળરૂપી મંડપથી, કાળી સંઘ્યાના સમયે વીજળી સહિત વાહળ પર્વતને ઢાંકી દે તેમ ઢાંકી દીધા. ૧૩૨.

સ્વયોગ-નિસ્ત્રિંશ-નિશાતધારયા,
નિશાત્ય યો દુર્જયમોહવિદ્વિષમ્ ।
અવાપદાર્હન્યમચિન્ત્યમદ્ભુતં,
ત્રિલોકપૂજાઽતિશયાસ્પદં પદમ્ ॥૧૩૩॥

સ્વયંભૂ સ્તોત્ર]

[૬૫

પ્રભુ ધ્યાનમયી અસિ તેજધાર,
કીના દુર્જય મોહ પ્રહાર;
ત્રૈલોક્ય પૂજ્ય અદ્ભુત અચિન્ત્ય,
પાયા અહીંત પદ આત્મચિન્ત્ય. ૧૩૩.

અર્થ:—જેમણે પોતાના શુકલધ્યાનરૂપ અડગની તીક્ષ્ણ ધાર વડે મોહરૂપી દુર્જય શત્રુનો નાશ કરીને અચિન્ત્ય, અદ્ભુત અને ત્રિલોકપૂજ્ય અહીંત પદની પ્રાપ્તિ કરી હતી. ૧૩૩.

યમીશ્વરં વીક્ષ્ય વિદ્યૂતકલ્મષં, તપોધનાસ્તેઽપિતથા બુભૂષવઃ ।
વનોક્સઃ સ્વશ્રમવન્ધ્યબુદ્ધયઃ શમોપદેશં શરણં પ્રપેદિરે ॥૧૩૪॥

પ્રભુ દેખ્ય કર્મસે રહિત નાથ,
વનવાસી તપસી આયે સાથ;
નિજશ્રમ અસાર લખ્યાપ આહ,
ધરકર શરણ લી મોક્ષરાહ. ૧૩૪.

અર્થ:—જે પાર્શ્વનાથ ભગવાનને સમસ્ત લોકના ઈશ્વર અને ધાતિકર્મરૂપ પાપ રહિત જોઈને તેમના જેવા થવાની ઇચ્છા રાખનાર વનવાસી તપસ્વીઓ પોતાના મિથ્યા તપરૂપ પ્રયાસને નિષ્ફળ જાણીને મોક્ષમાર્ગનો ઉપદેશ આપનાર ભગવાન પાર્શ્વનાથના શરણમાં આવ્યા હતા. ૧૩૪.

સ સત્ય-વિદ્યા-તપસાં-પ્રણાયકઃ, સમગ્રધીરુગ્રકુલાઽમ્બરાંશુમાન્ ।
મયા સદા પાર્શ્વજિનઃ પ્રણમ્યતે, વિલીન-મિથ્યાપથદષ્ટિ વિભ્રમઃ ।૧૩૫।

શ્રી પાર્શ્વ ઉચ્ચ કુલ નભ સુચંદ્ર,
મિથ્યાતમ હર સત્ જ્ઞાનચન્દ્ર;
કેવલજ્ઞાની સત મગ પ્રકાશ,
હું નમત સદા રખ મોક્ષ-આશ. ૧૩૫.

સ્વ. ૯

૬૬]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

અર્થ :—જે સત્ય વિદ્યા અને તપસ્યાના પ્રણેતા હતા, જે પૂણું કેવળજ્ઞાનના ધારક હતા, જે ઉત્તરવંશરૂપી કુળના ચન્દ્ર હતા, જેમણે મિથ્યાદર્શનાદિરૂપ મિથ્યામાર્ગની દષ્ટિઓથી ઉત્પન્ન થતાં ભ્રમોનો નાશ કર્યો હતો એવા શ્રી પાર્શ્વનાથ જિનેન્દ્રને હું— સમન્તભદ્ર સદા પ્રણામ કરું છું. ૧૩૫.

૨૪. શ્રી મહાવીર જિન સ્તુતિ

(સ્કન્ધક છંદ)

કીર્ત્યાં ભુવિ ભાસિતયા, વીર ત્વં ગુણસમુત્થયા ભાસિતયા ।
ભાસોહુસભાઽસિતયા, સોમ ઇવ વ્યોમ્નિ કુન્દશોભાઽસિતયા ॥૧૩૬॥

(તોટક છંદ)

તુમ વીર ! ધવલ ગુણકીર્તિ ધરે,
જગમેં શોભૈ ગુણ આત્મ ભરે;
જિમ નભ શોભે શુચિ ચંદ્રચ્છં,
સિત કુંદ સમં નક્ષત્ર ચ્છં. ૧૩૬.

અર્થ :—હે વર્ધમાન જિનેન્દ્ર ! આપ પૃથ્વી ઉપર આત્મિક ગુણોથી ઉત્પન્ન ઉજ્જવળ આતિથી, નક્ષત્રોની સભામાં સ્થિત, કુન્દપુષ્પની શોભા સમાન સફેદ કાન્તિથી આકાશમાં ચન્દ્રની જેમ સુશોભિત થાવ છો. ૧૩૬.

તવ જિન ! શાસનવિભવો, જયતિ કલાવપિ ગુણાનુશાસનવિભવઃ ।
દોષકશાઽસનવિભવઃ, સ્તુવન્તિ ચૈનં પ્રભાકૃશાસનવિભવઃ ॥૧૩૭॥

હે જિન ! તુમ શાસનકી મહિમા,
ભવિભવનાશક કલિમાંહિ રમા;
નિજ-જ્ઞાન-પ્રભા અનક્ષીણ-વિભવ,
મલહર ગણધર પ્રણમૈં મત તવ. ૧૩૭.

અર્થ :—હે વીર જિનેન્દ્ર ! આપના શાસનનો પરમ મહિમા

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર]

[૬૭

કળિકાળમાં પણ જ્યવંત વતીં રહ્યો છે, તેના અહ્ભુત પ્રભાવથી ગુણોમાં અનુશાસનપ્રાપ્ત ભવ્યજીવોનું સંસાર-પરિભ્રમણ સદાને માટે નાશ પામ્યું છે. જ્ઞાનાદિ તેજથી લોકના તથાકથિત હરિ હરાદિ સ્વામીઓને મહત્વહીન કરનાર, દોષરૂપ આબુકોનું નિરાકરણ કરવામાં સમર્થ ગણધરાદિદેવ પણ આપના આ શાસનવૈભવની-પ્રવચનસામર્થ્યની સ્તુતિ કરે છે. ૧૩૭.

અનવદ્યઃ સ્દાદ્વાદસ્તવ દષ્ટેષ્ટવિરોધતઃ સ્યાદ્વાદઃ ।
ઇતરો ન સ્યાદ્વાદો સદ્વિતયવિરોધાન્મુનીશ્વરાઽસ્યાદ્વાદઃ ॥૧૩૮॥

હે મુનિ! તુમ મત સ્યાદ્વાદ અનવદ્ય,
દષ્ટેષ્ટ વિરોધ વિના સ્યાત વદ્ય;
તુમસે પ્રતિપક્ષી બાધ સહિત,
નહિં સ્યાદ્વાદ હૈં દોષ સહિત. ૧૩૮.

અર્થ:—હે મુનિનાથ! ‘સ્યાત્’ આ કથયિત્ અર્થના વાચક શબ્દ સહિત આપનું સ્યાત્ અસ્તિ ઇત્યાદિ અનેકાન્તરૂપ કથન પ્રત્યક્ષ અને આગમાદિ પ્રમાણોથી વિરોધ ન હોવાને કારણે નિર્દોષ છે. એનાથી વિપરીત-‘સ્યાત્’ શબ્દથી સહિત-અન્ય જે એકાન્તરૂપ કથન છે તે દષ્ટ અને ઇષ્ટ-પ્રત્યક્ષ અને આગમાદિ પ્રમાણોથી વિરુદ્ધ હોવાના કારણે નિર્દોષ નથી. ૧૩૮.

ત્વમસિ સુરાસુરમહિતો, પ્રન્થિકસત્ત્વાઽઽશયપ્રણામાઽમહિતઃ ।
લોકમયપરમહિતોઽનાવરણજ્યોતિરુજ્જ્વલદ્વામહિતઃ ॥૧૩૯॥

હે જિન! સુર અસુર તુમહેં પૂજેં,
મિથ્યાત્વી ચિત નહિં તુમ પૂજેં;
તુમ લોકત્રય હિતકે કર્તા,
શુચિ જ્ઞાનમર્થ શિવ-ધર ધર્તા. ૧૩૯.

અર્થ :—હે ભગવન્! આપ દેવ અને અસુરોથી પૂજ્ય છે

૬૮]

[સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

પરંતુ મિથ્યાદષ્ટિ પ્રાણીઓના અભક્ત હૃદયથી પ્રાપ્ત થતા પ્રણામથી પૂજ્ય નથી. આપ ત્રણે લોકના પરમ હિતકારી છે અને કેવળજ્ઞાનથી પ્રકાશમાન મુક્તિરૂપ સ્થાનને પામેલા છે. ૧૩૯.

સભ્યાનામભિરુચિતં દધાસિ ગુણભૂષણં શ્રિયા ચારુચિત્તમ્ ।
મગ્રં સ્વસ્યાં રુચિરં જયસિ ચ મૃગલાંછનં સ્વકાન્ત્યા રુચિતમ્ ॥૧૪૦॥

હે પ્રભુ ! ગુણભૂષણ સાર ધરે,
શ્રી સહિત સભા જન હર્ષ કરે;
તુમ વપુકાંતી અતિ અનુપમ હૈ,
જગપ્રિય શાશ જીતે રુચિતમ હૈ. ૧૪૦.

અર્થ :—હે ભગવાન ! આપ સમવસરણ સભામાં સ્થિત ભવ્ય જીવોને રુચિકર અને અષ્ટ પ્રાતિહાર્યરૂપ લક્ષ્મીની સુંદરતાથી વ્યાપ્ત ગુણરૂપ આભૂષણ ધારણ કરો છે અને પોતાની કાંતિથી, સ્વકીય કાન્તિમાં નિમગ્ન એવા સુંદર ચન્દ્રને પણ જીતી દ્યો છે. ૧૪૦.

ત્વં જિન ગત-મદ-માયસ્તવ ભાવાનાં મુમુક્ષુકામદ માયઃ ।
શ્રેયાન્ શ્રીમદ્માયસ્ત્વયા સમાદેશિ સપ્રયામદમાયઃ ॥૧૪૧॥

હે જિન ! માયામદ નાહિં ધરો,
તુમ તત્ત્વ-જ્ઞાનસે શ્રેય કરો;
મોક્ષેન્દ્રુ કામકર વચ તેરા,
પ્રત-દમકર મુખકર મત તેરા. ૧૪૧.

અર્થ :—હે મોક્ષાલિલાષી જીવોના મનારથ પૂરા કરનાર વીર જિનેન્દ્ર ! આપ માયા અને ગર્વરહિત છે, આપનું જીવાદિ પદાર્થ વિષયક કેવળજ્ઞાન અથવા આગમરૂપ પ્રમાણ પરમ પ્રશંસનીય છે. હે ભગવાન ! આપે લક્ષ્મીના ગર્વનો નાશ કરનારો અથવા સ્વર્ગ-મોક્ષની પ્રાપ્તિ કરાવનાર લક્ષ્મીયુક્ત અને માયારહિત શ્રેષ્ઠ અને પ્રશસ્ત ઇન્દ્રિયવિજયનો ઉપદેશ આપ્યો છે. ૧૪૧.

સ્વયંભૂ-સ્તોત્ર

[૬૯

ગિરિભિત્યવદાનવતઃ શ્રીમત્ત્વમ્ ઇવ દન્તિનઃ શ્રવહાનવતઃ ।
તવ શમવાદાનવતો ગતમૂર્જિતમપગતપ્રમાદાનવતઃ ॥૧૪૨॥

હે પ્રભુ ! તવ ગમન મહાન હુઆ,
શમમત રક્ષક ભય હાન હુઆ;
જિન વરહસ્તી મદ સ્વપન કરૈ,
ગિરિ તટકો ખંડત ગમન કરૈ. ૧૪૨.

અર્થ:—હે ભગવાન ! જેમ પહાડની કિનારીઓનું ખંડન કરતાં ઉત્તમ જાતિના મદ કરતાં હાથીઓનું સ્વાધીન-કોઈની બાધા વિના ગમન થાય છે તેવી જ રીતે દોષોના ઉપશમનનો ઉપદેશ આપનાર શાસ્ત્રોના રક્ષક તથા અભયદાન સહિત આપનો ઉત્કૃષ્ટ વિહાર થયો હતો. ૧૪૨.

बहुगुण-सम्पदसकलं परमतमपि मधुरवचनविन्यासकलम् ।
नयभक्तचव्रतंसकलं तव देव मतं समन्तभद्रं सकलम् ॥१३३॥

પરમત મૃદુવચન-રચિત ભી હૈ,
નિજ ગુણ સંપ્રાપ્તિ સહિત વહ હૈ;
તવ મત નય-ભંગ વિભૂષિત હૈ,
સુસમન્તભદ્ર નિર્દૂષિત હૈ. ૧૪૩.

અર્થ:—હે વીર જિનેન્દ્ર ! અન્ય એકાન્તવાદીઓનું શાસન કર્ણપ્રિય વચનોના વિન્યાસથી મનોજ હોવા છતાં પણ ગુણરૂપ સંપત્તિ વિનાનું છે. પરંતુ આપનું શાસન નૈગમાદિ નયોથી ઉત્પન્ન સ્યાત્ અસ્તિ ઇત્યાદિ ભંગરૂપ આભૂષણોથી મનોજ છે અથવા નયોની ઉપાસનારૂપ કર્ણનું આભૂષણ આપે છે, બધી રીતે કસ્યાણુકારી છે અને પૂર્ણ છે. *

એ પ્રમાણે શ્રી બૃહત્સ્વયંભૂસ્તોત્ર પૂર્ણ થયું.

श्री परमात्मने नमः ।

श्री समंतलद्रायार्य विरचित

श्री देवागम-स्तोत्र

अपरनाम

आप्तमीमांसा

प्रथम अध्याय

देवागमनभोयानचामरादिविभूतयः ।

मायाविष्वपि दृश्यन्ते नातस्त्वमसिनो महान् ॥१॥

अर्थः—हे लगवन् ! देवानुं आगमन, आकाशमां गमन
अने आभर आदि विभूतियो आपने प्राप्त थयेली छे, अे कारणे
आप अमारा स्तुत्य अनी शकता नथी कारणे के आ विभूतियो
ते। मायावी पुरुषोमां पण जेवामां आवे छे.

अध्यात्मं बहिरप्येषविग्रहादिमहोदयः ।

दिव्यः सत्यो दिवोकस्वप्यास्त रागादिमत्सु सः ॥२॥

अर्थः—हे लगवन् ! आपनामां शरीर आदिना जे अंतरंग
अने अहिरंग अतिशय प्राप्त थयेला छे ते जे के दिव्य अने
सत्य छे परंतु रागादियुक्त देवोमां पण उक्त प्रकारना अतिशयो
जेवामां आवे छे, माटे उक्त अतिशयने कारणे पण आप अमारे
माटे स्तुति करवा योग्य अनी शकता नथी.

तीर्थकृत्समयानां च परस्परविरोधतः ।

सर्वेषामाप्तता नास्ति कश्चिदेव भवेद्गुरुः ॥३॥

શ્રી દેવાગમ-સ્તોત્ર]

[૭૧

અર્થ :—કપિલ, સુગત આદિ તીર્થ'કરોના આગમોમાં પરસ્પર વિરોધ પ્રાપ્ત થવાના કારણે બધા તીર્થ'કરોમાં આપ્તપણું બની શકતું નથી. તેથી તે બધામાંથી કોઈ એક જ અમારે માટે સ્તુતિને પાત્ર બની શકે છે.

દોષાવરણયોર્હાનિર્નિરશેષાસ્ત્યતિશાયનાત્ ।

ક્વચિદ્વથા સ્વહેતુભ્યો બહિરન્તર્મલક્ષયઃ ॥૪॥

અર્થ :—કોઈ પુરુષ-વિશેષમાં દોષ અને આવરણની પૂર્ણ હાનિ થઈ જાય છે કારણ કે દોષ અને આવરણની હાનિમાં અતિશય (પ્રકર્ષ-અત્યંતપણું) બેવામાં આવે છે. જેમ કોઈવાર પોતાના કારણે વડે બાહ્ય અને અંતરંગ મલનો ક્ષય થાય છે. (જેમ કે ખાણમાંથી કાઢવામાં આવેલા સોનામાં કુધાતુના મિશ્રણરૂપ બાહ્ય મલ અને કાળાશ આદિ અંતરંગ મળ રહેલો છે પરંતુ અગ્નિમાં પકાવવા આદિ કારણે દ્વારા સોનામાંથી બન્ને પ્રકારના મળોનો અત્યંત નાશ થઈ જાય છે.)

સૂક્ષ્માન્તરિતદૂરાર્થાઃ પ્રત્યક્ષાઃ કસ્યચિદ્વથા ।

અનુમેયત્વતોઽગ્ન્યાદિરિતિસર્વજ્ઞસંસ્થિતિઃ ॥૫॥

અર્થ :—સૂક્ષ્મ, અન્તરિત અને દૂરક્ષેત્રવર્તી પદાર્થો (દેશ, કાળ અને ભાવથી વિપ્રકૃષ્ટ પદાર્થો) કોઈને પ્રત્યક્ષ હોય છે કેમ કે તેમનું આપણે અનુમાનથી જ્ઞાન કરી શકીએ છીએ. જે પદાર્થ અનુમાનથી જાણી શકાય છે તેમને કોઈ ને કોઈ પુરુષ પ્રત્યક્ષ પણ જાણે છે. (જેમ કે પર્વતથી દૂર રહેલો પુરુષ તેમાં રહેલા અગ્નિને ધુમાડા આદિના અનુમાનથી જાણે છે, પરંતુ પર્વત ઉપર રહેલો પુરુષ તેને જ—અગ્નિને પ્રત્યક્ષ જાણે છે) આ પ્રમાણે સમસ્ત પદાર્થોને જાણનાર સર્વજ્ઞની સિદ્ધિ થાય છે.

સ ત્વમેવાસિ નિર્દોષો યુક્તિશાસ્ત્રાવિરોધિવાક્ ।

અવિરોધો યદિષ્ટં તે પ્રસિદ્ધેન ન વાધ્યતે ॥૬॥

શ્રી દેવાગમ-સ્તોત્ર]

[૭૩

અર્થ :—પ્રાગભાવનો નિષેધ કરવાથી ઘટ આદિ કાર્યદ્રવ્ય અનાદિના થઈ જશે અને પ્રધ્વંસાભાવનો નિષેધ કરવાથી કાર્યદ્રવ્ય અનંતપણું પામશે.

સર્વાત્મકં તદેકં સ્યાદન્યાપોહવ્યતિક્રમે ।

અન્યત્ર સમવાયે ન વ્યપદિશ્યેત સર્વથા ॥૧૧॥

અર્થ :—અન્યોન્યાભાવ ન માનવાથી કોઈનું જે ઇષ્ટ તત્ત્વ છે તે સર્વરૂપ થઈ જશે. અત્યંતાભાવનો નિષેધ કરવાથી કોઈ પણ ઇષ્ટ તત્ત્વનું કોઈ પણ રીતે કથન નહિ થઈ શકે અર્થાત્ આ ચેતન છે અને આ અચેતન છે, એવું કથન પણ થઈ શકતું નથી.

અભાવૈકાન્તપક્ષેઽપિ ભાવાપહ્લવપાદિનામ્ ।

વોધવાક્યં પ્રમાણં ન કેન સાધનદૂષણમ્ ॥૧૨॥

અર્થ :—ભાવને ન માનનાર અભાવ એકાન્તવાદીઓના મતમાં પણ ઇષ્ટ તત્ત્વની સિદ્ધિ થઈ શકતી નથી. ત્યાં નથી બોધ પ્રમાણ કે નથી વાક્ય પ્રમાણ અને પ્રમાણના અભાવમાં સ્વમતની સિદ્ધિ તથા પરમતનું ખંડન કોઈ પણ રીતે સંભવતું નથી.

વિરોધીન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાય વિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૧૩॥

અર્થ :—જેઓ સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાષ્ટ્રે છે તેમના મતમાં ભાવ અને અભાવનું નિરપેક્ષ અસ્તિત્વ બની શકતું નથી કેમ કે બન્નેનું (ભાવ અને અભાવના) સર્વથા એકાંતપણું માનવામાં વિરોધ આવે છે. અવાચ્યતા એકાન્ત પણ બની શકતું નથી કેમ કે અવાચ્યતા એકાન્તમાં પણ ‘આ અવાચ્ય છે’ એવા વાક્યનો પ્રયોગ થઈ શકતો નથી.

કથંચિત્ તે સદેવેષ્ટં કથંચિદસદેવ તત્ ।

તથોભયમવાચ્યં ચ નયયોગાન્ન સર્વથા ॥૧૪॥

સ્વ. ૧૦

૭૪]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

અર્થ:—(જૈનશાસનમાં) વસ્તુ કથંચિત્ સત્ જ છે, કંથચિત્ અસત્ જ છે. એ જ પ્રમાણે અપેક્ષાભેદથી વસ્તુ ઉભયાત્મક અને અવાચ્ય પણ છે. નયની અપેક્ષાએ વસ્તુ સત્ આદિરૂપ છે, સર્વથા નહિ.

સદેવ સર્વકો નેચ્છેત્ સ્વરૂપાદિચતુષ્ટયાત્ ।

અસદેવ વિપર્યાસાન્ન ચેન્ન વ્યવતિષ્ઠતે ॥૧૫॥

અર્થ :—સ્વરૂપાદિ ચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી સર્વ પદાર્થોને કોણ સત્ ન માને અને પરરૂપાદિ ચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી સર્વ પદાર્થોને કોણ અસત્ ન માને? અર્થાત્ સર્વ માને.

ક્રમાર્પિતદ્વયાદ્ દ્વૈતં સહાવાચ્યમશક્તિઃ ।

અવક્તવ્યોત્તરાઃ શેષાસ્ત્રયો ભજ્ઞાઃ સ્વહેતુતઃ ॥૧૬॥

અર્થ :—બન્ને ધર્મોની ક્રમે વિવક્ષા હોવાથી વસ્તુ ઉભયાત્મક છે અને યુગપત્ વિવક્ષા હોવાથી કથનની અશક્તિને કારણે અવાચ્ય છે. એ જ પ્રમાણે ' સ્યાદસ્તિ અવક્તવ્ય ' આદિ ત્રણ ભંગ પણ પોતપોતાના કારણે અનુસાર બની જાય છે.

અસ્તિત્વં પ્રતિષેધ્યેનાવિનાભાવ્યેકધર્મિણિ ।

વિશેષણત્વાત્ સાધર્મ્યં યથા ભેદવિવક્ષયા ॥૧૭॥

અર્થ:—વિશેષણ હોવાથી અસ્તિત્વ એક જ વસ્તુમાં પ્રતિષેધ્યનું (નાસ્તિત્વનું) અવિનાભાવી છે, જેમ હેતુમાં વિશેષણ હોવાથી સાધર્મ્ય વૈધર્મ્યનું અવિનાભાવી હોય છે.

નાસ્તિત્વં પ્રતિષેધ્યેનાવિનાભાવ્યેકધર્મિણિ ।

વિશેષણન્વાદ્વૈધર્મ્યં યથાભેદવિવક્ષયા ॥૧૮॥

અર્થ:—એક જ વસ્તુમાં વિશેષણ હોવાથી નાસ્તિત્વ પોતાના પ્રતિષેધ્ય અસ્તિત્વનું અવિનાભાવી છે. જેમ હેતુમાં વૈધર્મ્ય સાધર્મ્યનું અવિનાભાવી હોય છે.

શ્રી દેવાગમ-સ્તોત્ર]

[૭૫]

વિધેયપ્રતિષેધ્યાત્મા વિશેષ્યઃ શબ્દગોચરઃ ।

સાધ્યધર્મો યથા હેતુરહેતુઃપ્રાપ્યપેક્ષયા ॥૧૯॥

અર્થઃ—શબ્દનો વિષય હોવાથી વિશેષ્ય વિધેય અને પ્રતિ-
ષેધાત્મક હોય છે. જેમ સાધ્યનો ધર્મ અપેક્ષાભેદથી હેતુ પણ
હોય છે અને અહેતુ પણ હોય છે.

શેષમજ્ઞાનચ નેતવ્યા યથોક્તનયયોગતઃ ।

ન ચ કશ્ચિદ્વિરોધોઽસ્તિ મુનીન્દ્ર તવ શાસને ॥૨૦॥

અર્થઃ—યથોક્ત નય અનુસાર બાકીના ભંગો પણ લગાવી
લેવા જેમ એ હે ભગવન્! આપના શાસનમાં કોઈ પ્રકારનો
વિરોધ નથી.

एवं विधिनिषेधाभ्यामनवस्थितमर्थकृत् ।

नेति चेन्न यथा कार्यं बहिरन्तरूपाधिभिः ॥૨૧॥

અર્થઃ—આવી રીતે વિધિ અને નિષેધ દ્વારા અનવસ્થિત
અર્થાત્ ઉભયરૂપ જે અર્થ છે તે જ અર્થ ક્રિયાકારી થાય છે,
બીજી કોઈ રીતે નહીં. જેમ કે બહિરંગ અને અંતરંગ બંને
કારણો વિના કાર્યની ઉત્પત્તિ થતી નથી.

धर्मं धर्मोऽन्य एवार्थो धर्मिणोऽन्तर्धर्मणः ।

अङ्गित्वेऽन्यतमान्तस्य शेषान्तानां तदङ्गता ॥૨૨॥

અર્થઃ—અનંત ધર્મવાળા ધર્મીના પ્રત્યેક ધર્મનો અર્થ
લિપ્ત લિપ્ત હોય છે અને એક ધર્મ પ્રધાન હોય ત્યારે બાકીના
ધર્મોની પ્રતીતિ ગૌણરૂપ રહે છે.

एकानेकविकल्पादावुत्तरत्रादि योजयेत् ।

प्रक्रियां भङ्गिनीमेनां नयैर्नयविशारदः ॥૨૩॥

અર્થઃ—નયવિશારદોએ એક, અનેક આદિ ધર્મોમાં પણ સાત

૭૬]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

ભંગવાળી ઉક્ત પ્રક્રિયાની નય અનુસાર યોજના કરવી જોઈ એ.

દ્વિતીય અધ્યાય

અદ્વૈતૈકાન્તપક્ષેડપિ દૃષ્ટો ભેદો વિરુદ્ધયતે ।

કારકાણાં ક્રિયાયાશ્ચ નૈકં સ્વસ્માત્ પ્રજાયતે ॥૨૪॥

અર્થ:—અદ્વૈત એકાન્ત પક્ષમાં પણ કારકો અને ક્રિયાઓમાં જે પ્રત્યક્ષ સિદ્ધ ભેદ છે તેમાં વિરોધ આવે છે કેમ કે એક વસ્તુ સ્વયં પોતાથી ઉત્પન્ન થઈ શકતી નથી.

કર્મદ્વૈતં ફલદ્વૈતં લોકદ્વૈતં ચ નો ભવેત્ ।

વિદ્યાઽવિદ્યાદ્વયં ન સ્યાદ્ બન્ધમોક્ષદ્વયં તથા ॥૨૫॥

અર્થ:—અદ્વૈત એકાન્તમાં શુભ અને અશુભ કર્મ, પુણ્ય અને પાપ, આ લોક અને પરલોક, જ્ઞાન અને અજ્ઞાન, બંધ અને મોક્ષ, આમાંથી એક પણ દ્વૈત સિદ્ધ થતું નથી.

હેતોરદ્વૈતસિદ્ધિશ્ચેદ્ દ્વૈતં સ્યાદ્દેતુસાધ્યયોઃ ।

હેતુના ચેદ્વિના સિદ્ધિર્દ્વૈતં વાઙ્માત્રતો ન ક્વિન્ ॥૨૬॥

અર્થ:—હેતુ દ્વારા અદ્વૈતની સિદ્ધિ કરવાથી હેતુ અને સાધ્યના સદ્ભાવમાં દ્વૈતની સિદ્ધિનો પ્રસંગ આવે છે અને જે હેતુ વિના અદ્વૈતની સિદ્ધિ કરવામાં આવે, તે વચનમાત્રથી દ્વૈતની સિદ્ધિ પણ કેમ ન થાય ?

અદ્વૈતં ન વિના દ્વૈતાદહેતુરિવ હેતુના ।

સંજ્ઞિનઃ પ્રતિષેધો ન પ્રતિષેધ્યાદતે ક્વચિત્ ॥૨૭॥

અર્થ:—દ્વૈત વિના અદ્વૈત હોઈ શકે નહિ, જેમ હેતુ વિના અહેતુ હોઈ શકતું નથી. કયાંય પણ પ્રતિષેધ વિના સંજ્ઞિનો નિષેધ જોવામાં આવતો નથી.

પૃથક્ત્વૈકાન્તપક્ષેઽપિ પૃથક્ત્વાદપૃથક્ તુ તૌ ।

પૃથક્ત્વે ન પૃથક્ત્વં સ્યાદનેકસ્થો હ્યસૌ ગુણઃ ॥૨૮॥

અર્થઃ—પૃથક્ત્વ એકાન્ત પક્ષમાં પણ જો દ્રવ્ય, ગુણ આદિ પૃથક્ત્વ ગુણથી અપૃથક્ હોય તો સ્વમતવિરોધ આવે છે અને જો દ્રવ્ય આદિ પૃથક્ત્વ ગુણથી જુદા હોય તો તે પૃથક્ત્વ ગુણ જ રહી શકતો નથી કેમ કે પૃથક્ત્વ ગુણ અનેક પદાર્થોમાં રહે છે.

સંતાનઃ સમુદાયશ્ચ સાધર્મ્યં ચ નિરંકુશઃ ।

પ્રેત્યભાવશ્ચ તત્સર્વં ન સ્યાદેકત્વનિહ્વે ॥૨૯॥

અર્થઃ—એકત્વના અભાવમાં સંતાન, સમુદાય, સાધર્મ્ય અને પ્રેત્યભાવ આદિનો પણ અભાવ થઈ જશે.

સદાત્મના ચ ભિન્નં ચેજ્ઞાનં જ્ઞેયાદ્ દ્વિધાપ્યસત્ ।

જ્ઞાનાભાવે કથં જ્ઞેયં બહિરન્તશ્ચ તે દ્વિષામ્ ॥૩૦॥

અર્થઃ—જો જ્ઞાન જ્ઞેયથી સત્તાની અપેક્ષાએ પણ પૃથક્ હોય, તો બંને અસત થઈ જશે. હે ભગવન્! આપના પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં જ્ઞાનના અભાવમાં બહિરંગ અને અંતરંગ જ્ઞેય કેવી રીતે હોઈ શકે ?

સામાન્યાર્થો ગિરોઽન્યેષાં વિશેષાં નામિલપ્યતે ।

સામાન્યાભાવતસ્તેષાં મૃષૈવ સકલા ગિરઃ ॥૩૧॥

અર્થઃ—કેટલાક લોકો માને છે કે શબ્દ સામાન્યનું કથન કરે છે, શબ્દો દ્વારા વિશેષનું કથન થતું નથી. તેમના મત પ્રમાણે સામાન્ય મિથ્યા હોવાથી સામાન્યનું પ્રતિપાદન કરનારા સર્વ વ્યક્તો અસત્ય જ છે.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૩૨॥

૭૮]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

અર્થ:—સ્યાદ્વાદ ન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાથી ઉભય એકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા એકાન્ત પક્ષમાં પણ 'અવાચ્ય' શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

અનપેક્ષે પૃથક્ત્વૈક્યે હ્યવસ્તુ દ્વયહેતુતઃ ।

તદેવૈક્યં પૃથક્ત્વં ચ સ્વભેદૈઃ સાધન યથા ॥૩૩॥

અર્થ:—પરસ્પર નિરપેક્ષ પૃથક્ત્વ અને એકત્વ બંને એ હેતુઓથી અવસ્તુ છે. તે જ વસ્તુ એક પણ છે અને પૃથક્ક પણ છે જેમ સાધન એક હોવા છતાં પણ પોતાના ભેદો વડે તે અનેક પણ છે.

સત્સામાન્યાત્તુ સર્વૈક્યં પૃથગ્દ્રવ્યાદિભેદતઃ ।

ભેદાભેદવિવક્ષાયામસાધારણહેતુવત્ ॥૩૪॥

અર્થ:—સત્તા સામાન્યની અપેક્ષાએ બધા પદાર્થ એક છે અને દ્રવ્ય આદિના ભેદથી અનેક છે જેમ અસાધારણ હેતુ ભેદની વિવક્ષાથી અનેક અને અભેદની વિવક્ષાથી એક હોય છે.

વિવક્ષા ચાવિવક્ષા ચ વિશેષ્યેડનન્તર્ધર્મિણિ ।

સતો વિશેષણસ્યાત્ર નાસતસ્તૈસ્તદર્થિભિઃ ॥૩૫॥

અર્થ:—વિવક્ષા અને અવિવક્ષા કરનાર વ્યક્તિ અનંત ધર્મ-વાળી વસ્તુમાં વિદ્યમાન વિશેષણની જ વિવક્ષા અને અવિવક્ષા કરે છે, અવિદ્યમાનની નહિ.

પ્રમાણગોચરૌ સન્તૌ ભેદાભેદૌ ન સંવૃત્તી ।

તાવેકત્રાવિરુદ્ધૌ તે ગુણમુખ્યવિવક્ષયા ॥૩૬॥

અર્થ:—હે ભગવન્ ! આપના મતમાં ભેદ અને અભેદ પ્રમાણના વિષય હોવાથી વાસ્તવિક છે, કાલ્પનિક નથી. ગૌણ અને પ્રધાનની વિવક્ષાથી એક જ વસ્તુમાં તે બંનેના હોવામાં કોઈ વિરોધ નથી.

त्रींजे अध्याय

नित्यत्वैकान्तपक्षेऽपि विक्रिया नोपपद्यते ।

प्रागेव कारकाभावः क्व प्रमाणं क्व तत्फलम् ॥३७॥

अर्थः—नित्यत्व ऐकान्त पक्षमां पणु विक्रिया उत्पन्न थर्ध शकती नथी. ज्यां पडेलां न कारकनो अलाव होय त्यां प्रमाणु अने प्रमाणुनुं इण अे अन्ने कथां अनी शके ?

प्रमाणकारकैर्व्यक्तं व्यक्तं चेदिन्द्रियार्थवत् ।

ते च नित्ये विकार्य किं साधोः स्ते शासनाद्बहिः ॥३८॥

अर्थः—जे महत् आदि व्यक्त पदार्थ प्रमाणु अने कारके द्वारा अलिव्यक्त थता होय, जेम के इन्द्रियो द्वारा अर्थ अलिव्यक्त थाय छे तो प्रमाणु अने कारक अन्नेने तेअो नित्य होवाथी अनेकान्त शासन सिवाय जीणु कोर्ध पणु वस्तु विकार्य केवी रीते होर्ध शके ?

यदि सत्सर्वथा कार्यं पुंवन्नोत्पत्तुमर्हति ।

परिणामप्रकल्पिश्च नित्यत्वैकान्तवाधिनी ॥३९॥

अर्थः— जे कार्य सर्वथा सत् होय तो पुरुषनी जेम तेनी उत्पत्ति थर्ध शके नहि अने उत्पत्ति भान्या विना कार्यमां परिणामनी कल्पना करवी ते नित्यत्व ऐकान्तने माटे आधक छे.

पुण्यपापक्रिया न स्यात् प्रेत्यभावः फलं कुतः ।

बन्धमोक्षौ च तेषां न येषां त्वं नासि नायकः ॥४०॥

अर्थः— हे लगवन् ! जेना आप नायक नथी ते नित्यत्व-ऐकान्तवादीअोना मतमां पुण्य-पापनी क्रिया, परलोकगमन, सुआदि इण, अन्ध अने मोक्ष; आ अधुं अनी शक्तुं नथी.

क्षणिकैकान्तपक्षेऽपि प्रेत्याभावाद्यसंभवः ।

प्रत्यभिज्ञाद्यभावान्न कार्यारंभः कुतः फलम् ॥४१॥

૮૦]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

અર્થ:—ક્ષણિક એકાન્ત પક્ષમાં પણ પ્રેત્યભાવ વગેરે બની શકે નહિ. પ્રત્યભિજ્ઞાન આદિનો અભાવ થવાથી કાર્યનો આરંભ પણ બને નહિ. અને કાર્યના અભાવમાં તેનું ક્ષણ કેવી રીતે સંભવી શકે ?

યદ્યસત્સર્વથા કાર્યં તન્માજનિ સ્વપુષ્પવત્ ।

મોષાદાનનિયામોઽભૂન્માશ્વાસઃ કાર્યજન્મનિ ॥૪૨॥

અર્થ:—જે કાર્ય સર્વથા અસત્ હોય તો આકાશના પુષ્પની જેમ તેની ઉત્પત્તિ થઈ શકે નહિ તથા કાર્યની ઉત્પત્તિમાં ઉપાદાન કારણનો નિયમ અને વિશ્વાસ પણ થઈ શકે નહિ.

ન હેતુફલભાવાદિરન્યભાવાદનન્વયાત્ ।

સંતાન્નાન્તરવન્નૈકઃ સંતાનસ્તદ્વતઃ પૃથક્ ॥૪૩॥

અર્થ:—ક્ષણિક પક્ષમાં અન્વયનો અભાવ હોવાથી કાર્યકારણ-ભાવ આદિ બની શકતા નથી કારણ કે કારણ અને કાર્ય અન્ય સંતાનની જેમ સર્વથા પૃથક્ છે. સંતાનીથી (સંતાનધારીથી) પૃથક્ કોઈ બીજું સંતાન પણ નથી.

અન્યેષ્યનન્યશબ્દોઽયં સંવૃત્તિર્ન મૃષા કથમ્ ।

મુખ્યાર્થઃ સંવૃત્તિર્ન સ્યાદ્ વિના મુખ્યાન્ન સંવૃત્તિઃ ॥૪૪॥

અર્થ:—જુદી જુદી ક્ષણોમાં અનન્ય શબ્દ (સંતાન) નો વ્યવહાર ઉપચાર છે અને તે ઉપચાર હોવાથી મિથ્યા કેમ ન હોય ? મુખ્ય અર્થ ઉપચારરૂપ હોતો નથી અને મુખ્ય અર્થ વિના સંવૃત્તિ (વ્યવહાર) બની શકતી નથી.

ચતુષ્કોટેર્વિકલ્પસ્ય સર્વાન્તેષૂક્ત્યયોગતઃ ॥

તત્ત્વાન્યત્વમવાચ્યં ચેત્રયોઃ સંતાનતદ્વતોઃ ॥૪૫॥

અર્થ:—સત્ત્વ આદિ બધા ધર્મોમાં ચાર પ્રકારના વિકલ્પ (ભેદ)

શ્રી દેવાગમ-સ્તોત્ર]

[૯૧

થઈ શકતા નથી માટે સંતાન અને સંતાનીમાં એકત્વ અને અન્યત્વ અવાચ્ય છે.

અવક્તવ્યચતુષ્કોટિકલ્પોઽપિ ન કથ્યતામ્ ।

અસર્વાન્તમવસ્તુ સ્યાદવિશેષ્યવિશેષણમ્ ॥૪૬॥

અર્થ :—બૌદ્ધોએ વસ્તુમાં સત્ આદિ ચાર પ્રકારના વિકલ્પોને અવક્તવ્ય ન કહેવું બોધ્યું. જે સર્વ ધર્મરહિત હોય તે અવસ્તુ હોય અને તેમાં વિશેષ્ય-વિશેષણભાવ બની શકે નહિ.

દ્રવ્યાદ્યન્તરભાવેન નિષેધઃ સંજ્ઞિનઃ સતઃ ।

અસદ્જ્ઞેદો ન ભાવસ્તુ સ્થાનં વિધિનિષેધયોઃ ॥૪૭॥

અર્થ :—વિદ્યમાન સંજ્ઞા (પદાર્થ) નો બીજા દ્રવ્ય આદિની અપેક્ષાએ નિષેધ થાય છે. જે સર્વથા અસત્ હોય તે વિધિ અને નિષેધનું સ્થાન થઈ શકે નહિ.

અવસ્ત્વનભિલાપ્યં સ્યાત્ સર્વાન્તૈઃ પરિવર્જિતમ્ ।

વસ્ત્વેવાવસ્તુતાં યાતિ પ્રક્રિયાયા વિપર્યયાત્ ॥૪૮॥

અર્થ :—જે સર્વ ધર્મોથી રહિત છે તે અવસ્તુ છે અને અવસ્તુ હોવાથી તે અવક્તવ્ય છે. વસ્તુ જ પ્રક્રિયાના વિપર્યયથી અવસ્તુ થઈ જાય છે.

સર્વાન્તાશ્ચદેવક્તવ્યાસ્તેષાં કિં વચનં પુનઃ ।

સંવૃત્તિશ્ચેન્મૃષૈવૈષા પરમાર્થવિપર્યયાત્ ॥૪૯॥

અર્થ :—જે સર્વ ધર્મો અવક્તવ્ય હોય તે તેમનું કથન કેમ કરવામાં આવે છે. જે તેમનું કથન ઉપચારરૂપ હોય તે તે પરમાર્થથી વિપરીત હોવાને લીધે તે મિથ્યા જ છે.

સ્વ. ૧૧

૮૨]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

અશક્યત્વાદવાચ્યં કિમભાવાત્કિમબોધતઃ ।

આઘન્તોક્તિદ્વય ન સ્યાત્ કિં વ્યાજેનોચ્યતાં સ્ફુટમ્ ॥૫૦॥

અર્થ :—તત્ત્વ અવાચ્ય શા માટે છે ? શુ અશક્ય હોવાથી અવાચ્ય છે અથવા અભાવ હોવાથી અવાચ્ય છે કે જ્ઞાન ન હોવાથી અવાચ્ય છે ? પહેલો અને છેલ્લો વિકલ્પ તો બરાબર નથી. હવે જો અભાવ હોવાથી તત્ત્વ અવાચ્ય હોય તો આવું બહાનું (છળ) કાઢવાથી શો લાભ છે ? સ્પષ્ટ કહો કે તત્ત્વનો સર્વથા અભાવ છે.

હિનસ્ત્યનભિસંઘાત્ ન હિનસ્ત્યભિસંઘિમત્ ।

વધ્યતે તદ્વ્યાપેતં ચિત્તં વદ્ધં ન મુચ્યતે ॥૫૧॥

અર્થ :—હિંસા કરવાનો અભિપ્રાય જેને નથી તે હિંસા કરે છે અને જેને હિંસા કરવાનો અભિપ્રાય છે તે હિંસા કરતો નથી. જેણે હિંસા કરવાનો કોઈ અભિપ્રાય કર્યો નહિ અને હિંસા પણ કરી નહીં, તે ચિત્ત બંધન પામે છે અને જેને બંધન થયું તેની મુક્તિ થતી નથી પરંતુ બીજાની જ મુક્તિ થાય છે.

અહેતુકત્વાનાશસ્ય હિંસાહેતુર્ન હિંસકઃ ।

ચિત્તસન્તતિનાશશ્ચ મોક્ષોનાષ્ટાંગહેતુકઃ ॥૫૨॥

અર્થ :—વિનાશ અહેતુક (જેનું કોઈ કારણ નથી એવો) હોવાથી હિંસા કરનાર હિંસક બની શકતો નથી અને ચિત્તસંતતિના નાશરૂપ મોક્ષ પણ અષ્ટાંગહેતુક બની શકતો નથી (આઠ અંગરૂપ હેતુઓથી મોક્ષ થાય છે એ વાત પણ બની શકતી નથી.)

વિરૂપકાર્યારંભાય યદિ હેતુસમાગમઃ ।

આશ્રયિભ્યામનન્યોસાવવિશેષાદયુક્તવત્ ॥૫૩॥

અર્થ :—જો વિસદૃશ કાર્યની ઉત્પત્તિ માટે કારણ (હેતુ)નો સમાગમ થતો હોય તો અપૃથક્ પદાર્થોની જેમ નાશ અને

શ્રી દેવાગમ-સ્તોત્ર]

[૮૩

ઉત્પાદ અભિન્ન હોવાને લીધે નાશનો હેતુ પણ નાશ અને ઉત્પાદથી અભિન્ન હશે.

સ્કન્ધસંતતયશ્ચૈવ સંવૃતિત્વાદસંસ્કૃતાઃ ।

સ્થિત્યુત્પત્તિવ્યયાસ્તેષાં ન સ્યુઃ સ્વરવિષાણવત્ ॥૫૪॥

અર્થઃ—સ્કન્ધોની સંતતિ પણ ઉપચારરૂપ હોવાથી અપરમાર્થ-ભૂત છે. તેમનામાં ગદેડાના શિંગડાની જેમ સ્થિતિ, ઉત્પત્તિ કે વ્યય બની શકતા નથી.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૫૫॥

અર્થઃ—સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાને લીધે ઉભય એકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા એકાન્ત માનવામાં પણ અવાચ્ય શબ્દનો ઉપયોગ થઈ શકતો નથી.

નિત્યં તત્પ્રત્યભિજ્ઞાનાન્નાકસ્માત્તદવિચ્છિદા ।

ક્ષણિકં કાલભેદાત્તે બુદ્ધચસંચરદોષતઃ ॥૫૬॥

અર્થઃ—પ્રત્યભિજ્ઞાનનો વિષય હોવાને કારણે તત્ત્વ કથયિત્ નિત્ય છે. પ્રત્યભિજ્ઞાનનો સદ્ભાવ કોઈ કારણ વિના હોતો નથી કારણ કે અવિચ્છિન્નપણે તેનો અનુભવ થાય છે. હે ભગવન્! આપના અનેકાન્તમતમાં કાળભેદ હોવાથી તત્ત્વ કથયિત્ ક્ષણિક પણ છે. સર્વથા નિત્ય અને સર્વથા ક્ષણિક તત્ત્વમાં બુદ્ધિનો સંચાર થઈ શકતો નથી.

ન સામાન્યાત્મનોદેતિ ન વ્યેતિ વ્યક્તમન્વયાત્ ।

વ્યેત્યુદેતિ વિશેષાત્તે સહૈકત્રોદયાદિ સત્ ॥૫૭॥

અર્થઃ—હે ભગવન્! આપના શાસનમાં વસ્તુ સામાન્યની અપેક્ષાએ ન ઉત્પન્ન થાય છે કે ન નાશ પામે છે. આ વાત સ્પષ્ટ

૯૪]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

છે કારણ કે સર્વ અવસ્થાઓમાં તેનો અન્વય જોવામાં આવે છે. તથા વિશેષની અપેક્ષાએ વસ્તુ નાશ પામે છે અને ઉપજે છે. એક વસ્તુમાં એકીસાથે ઉત્પાદ વગેરે ત્રણેનું હોવું તે જ સત્ છે.

कार्योत्पादः क्षयो हेतोर्नियमाल्लक्षणात् पृथक् ।

न तौ जात्याद्यवस्थानादनपेक्षाः स्वपुष्पवत् ॥५८॥

અર્થ :—એક હેતુનો નિયમ હોવાથી હેતુનો ક્ષય થવો તેનું નામ જ કાર્યનો ઉત્પાદ છે. ઉત્પાદ અને વિનાશ લક્ષણની અપેક્ષાએ પૃથક્-પૃથક્ છે અને જાતિ આદિના અવસ્થાનના કારણે તેમનામાં કોઈ ભેદ નથી. પરસ્પર અપેક્ષા વિના ઉત્પાદ, વ્યય અને ધ્રોવ્ય આકાશના ફૂલની જેમ અવસ્તુ છે.

घटमौलिसुवर्णार्थी नाशोत्पादस्थितिष्वयम् ।

शोकप्रमोदमाध्यस्थं जनो याति सहेतुकम् ॥५९॥

અર્થ :—સુવર્ણના ઘટનો, સુવર્ણના મુગટનો અને કેવળ સુવર્ણનો ઈચ્છુક મનુષ્ય કેમશઃ સુવર્ણઘટનો નાશ થતાં શોક, સુવર્ણના મુગટની ઉત્પત્તિ થતાં હર્ષ અને બન્નેય અવસ્થામાં સુવર્ણની સ્થિતિ હોવાથી માધ્યસ્થભાવ પામે છે. અને આ બધું સહેતુક હોય છે.

पयोव्रतो न दध्यत्ति न पयोऽत्ति दधिव्रतः ।

अगोरसव्रतो नोभे तस्मात्तत्त्वं त्रयात्मकम् ॥६०॥

અર્થ :—જેને દૂધ ખાવાનું વ્રત છે તે દહીં ખાતો નથી, જેને દહીં ખાવાનું વ્રત છે તે દૂધ ખાતો નથી અને જેને ગોરસ ન ખાવાનું વ્રત છે તે બન્નેય ખાતો નથી. તેથી તત્ત્વ ત્રણરૂપ છે.

ચોથો અધ્યાય

કાર્યકારણનાનાત્વં ગુણગુણ્યન્યતાપિ ચ ।

સામાન્યતદ્વદન્યત્વં ચૈકાન્તેન યદીષ્યતે ॥૬૧॥

અર્થ:—(નૈયાયિક-વૈશેષિક) કાર્ય-કારણમાં, ગુણ-ગુણીમાં અને સામાન્ય-સામાન્યવાનમાં (સામાન્ય-વિશેષમાં) સર્વથા ભેદ માને છે તે માન્યતા ખરાખર નથી.

एकस्यानेकवृत्तिर्न भागाभावाद्बहूनि वा ।

भागित्वाद्वास्य नैकत्वं दोषो वृत्तेरनार्हते ॥૬૨॥

અર્થ :—એકની અનેકોમાં વૃત્તિ હોઈ શકતી નથી કારણ કે તેના ભાગ (અંશ) થતા નથી. જો એકના અનેક ભાગ હોય તો ભાગવાળો હોવાના કારણે તે એક હોઈ શકતો નથી. આ પ્રમાણે અનાર્હત (અર્હત સિવાયના) મતમાં વૃત્તિ-વિકલ્પ દ્વારા અનેક દોષ આવે છે.

देशकालविशेषेऽपि स्याद्वृत्तिर्युतसिद्धवत् ।

समानदेशता न स्यात् मूर्तकारणकार्ययोः ॥૬૩॥

અર્થ:—જો અવયવ-અવયવી, કાર્ય-કારણ આદિ એક બીજાથી સર્વથા પૃથક્ હોય તો પૃથક્સિદ્ધ પદાર્થોની જેમ ભિન્ન દેશ અને ભિન્ન કાળમાં તેમની સ્થિતિ માનવી પડે કેમકે મૂર્ત કારણ અને કાર્યમાં સમાનદેશતા બની શકતી નથી.

आश्रयाश्रयिभावान्न स्वातन्त्र्यं समवायिनाम् ।

इत्युक्तः स सम्बन्धो न युक्तः समवायिभिः ॥૬૪॥

અર્થ :—જો કહેવામાં આવે કે સમવાયીઓમાં આશ્રય-આશ્રયીભાવ હોવાથી સ્વતંત્રતા નથી તેથી દેશ-કાળ ભેદ નથી તો આમ કહેવું પણ ખરાખર નથી કારણ કે જે સમવાયીઓની સાથે જોડાયેલ ન હોય તે સંબંધ હોઈ શકે નહિ.

૯૬]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

સામાન્યં સમવાયાશ્ચાપ્તેકૈકત્ર સમાપ્તિતઃ ।

અન્તરેણાશ્રયં ન સ્યાન્નાશોત્પાદિષુ કો વિધિઃ ॥૬૫॥

અર્થઃ—સામાન્ય અને સમવાય પોતપોતાના આશ્રયોમાં પૂર્ણ રૂપે રહે છે અને આશ્રય વિના તેમનો સદ્ભાવ હોઈ શકે નહિ. તે પછી નાશ પામનાર અને ઉપજનાર પદાર્થોમાં તેમના રહેવાની વ્યવસ્થા કેવી રીતે બની શકે ?

સર્વથાનભિસમ્બન્ધઃ સામાન્યસમવાયયોઃ ।

તાશ્ચ્યામર્થો ન સમ્બદ્વસ્તાનિ ત્રીણિ સ્વપુષ્પવત્ ॥૬૬॥

અર્થઃ—સામાન્ય અને સમવાયનો પરસ્પરમાં કોઈ પ્રકારનો સંબંધ નથી. સામાન્ય અને સમવાયની સાથે પદાર્થનો પણ સંબંધ નથી માટે સામાન્ય, સમવાય અને પદાર્થ; એ ત્રણેય આકાશમાં ફૂલની જેમ અવસ્તુ છે.

અનન્યતૈકાન્તેઽણૂનાં સંઘાતેઽપિ વિભાગવત્ ।

અસંહતત્વં સ્યાદ્ભુતચતુષ્કં ભ્રાંતિરેવ સા ॥૬૭॥

અર્થઃ—અનન્યતા એકાન્તમાં પરમાણુઓનો સંઘાત થવા છતાં વિભાગની જેમ અન્યત્વ જ રહેશે. અને આમ થતાં પૃથ્વી આદિ ચાર ભૂત બ્રાન્તિરૂપ જ રહેશે.

કાર્યભ્રાન્તેરણુભ્રાન્તિઃ કાર્યલિઙ્ગં હિ કારણમ્ ।

ઉભયાભાવતસ્તત્સ્થં ગુણજાતીતરચ્ચ ન ॥૬૮॥

અર્થઃ—કાર્ય બ્રમરૂપ હોવાથી અણુ પણ બ્રમરૂપ રહેશે. કેમકે કાર્ય દ્વારા કારણનું જ્ઞાન કરવામાં આવે છે તથા કારણ અને કાર્ય બન્નેના અભાવમાં તેમાં રહેનારા ગુણ, જાતિ આદિનો પણ અભાવ થઈ જશે.

एकत्वेऽन्यतराभावः शेषाभावोऽविनाशुवः ।

द्वित्वसंख्याविरोधश्च संवृतिश्चेन्मृषैव सा ॥६९॥

અર્થ :—કાર્ય અને કારણને સર્વથા એક માનવાથી તેમાંથી કોઈ એકનો અભાવ થઈ જશે અને એકના અભાવમાં બીજાનો પણ અભાવ થશે જ કેમકે તેમની વચ્ચે પરસ્પર અવિનાશાવ છે. વળી બેની સંખ્યા માનવામાં પણ વિરોધ થશે. સંવૃતિ (ઉપચાર) મિથ્યા થવાથી દ્વિત્વસંખ્યાને સંવૃતિરૂપ માનવી તે પણ બરાબર નથી.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેऽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૭૦॥

અર્થ :—સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાના કારણે ઉભયૈકાત્મ્ય બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા એકાન્તમાં પણ અવાચ્ય શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

દ્રવ્યપર્યાયયોરૈક્યં તયોરવ્યતિરેકતઃ ।

પરિણામવિશેષાચ્ચ શક્તિમચ્છક્તિભાવતઃ ॥૭૧॥

સંજ્ઞાસંખ્યાવિશેષાચ્ચ સ્વલક્ષણવિશેષતઃ ।

પ્રયોજનાદિભેદાચ્ચ તન્નાનાત્વં ન સર્વથા ॥૭૨॥

અર્થ :—દ્રવ્ય અને પર્યાયમાં કથંચિત્ એકય (અલેદ) છે કેમકે તે બંનેમાં અવ્યતિરેક પ્રાપ્ત થાય છે. દ્રવ્ય અને પર્યાય કથંચિત્ ગુદા પણ છે કેમકે દ્રવ્ય અને પર્યાયમાં પરિણામનો લેદ છે, શક્તિમાન અને શક્તિભાવનો લેદ છે, સંખ્યાનો લેદ છે, સંજ્ઞાનો લેદ છે, સ્વલક્ષણનો લેદ છે અને પ્રયોજનનો લેદ છે. આદિ શબ્દથી કાળાદિના લેદનું પણ ગ્રહણ કરવામાં આવ્યું છે.

૮૮]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

પાંચમેા અધ્યાય

યદ્યાપેક્ષિકસિદ્ધિઃ સ્યાન્ન દ્વયં વ્યવતિષ્ઠતે ।

અનાપેક્ષિકસિદ્ધૌ ચ ન સામાન્યવિશેષતા ॥૭૩॥

અર્થ :—જે પદાર્થોની સિદ્ધિ આપેક્ષિક થતી હોય તો બન્નેની સિદ્ધિ થઈ શકતી નથી અને અનાપેક્ષિક સિદ્ધિ માનવાથી તેમનામાં સામાન્ય-વિશેષભાવ બની શકતો નથી.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૭૪॥

અર્થ :—સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાના કારણે ઉભયએકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા-એકાન્ત પક્ષમાં પણ ‘અવાચ્ય’ શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

ધર્મધર્મ્યવિનાભાવઃ સિદ્ધ્યત્યન્યોન્યવીક્ષયા ।

ન સ્વરૂપં સ્વતો હ્યેતત્ કારકજ્ઞાપકાઙ્ગવત્ ॥૭૫॥

અર્થ :—ધર્મ અને ધર્મીનો અવિનાભાવ જ પરસ્પરની અપેક્ષાથી સિદ્ધ થાય છે, તેમનું સ્વરૂપ નહિ. તે તો કારક અને જ્ઞાપકના અંગોની જેમ સ્વતઃસિદ્ધ છે.

૭૬ો અધ્યાય

સિદ્ધિં ચેદ્દેતુતઃ સર્વં ન પ્રત્યક્ષાદિતો ગતિઃ ।

સિદ્ધં ચેદાગમાત્ સર્વં વિરુદ્ધાર્થમતાન્વયપિ ॥૭૬॥

અર્થ :—જે હેતુથી બધાની સિદ્ધિ થતી હોય તે પ્રત્યક્ષ આદિથી પદાર્થોનું જ્ઞાન ન થવું જોઈ એ અને જે આગમથી બધાની સિદ્ધિ થતી હોય તે પરસ્પરવિરુદ્ધ અર્થોના પ્રતિપાદક મતોની પણ સિદ્ધિ થઈ જશે.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૭૭॥

અર્થ :—સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાને લીધે ઉભયએકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા એકાન્તમાં પણ ‘અવાચ્ય’ શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

વક્તર્યનાપ્તે યદ્દેતોઃ સાધ્યં તદ્દેતુસાધિતમ્ ।

આપ્તે વક્તરિ તદ્વાક્યાત્ સાધ્યમાગમસાધિતમ્ ॥૭૮॥

અર્થ :—વક્તા આપ્ત ન હોય (વિશ્વાસપાત્ર ન હોય) ત્યારે જે હેતુથી સિદ્ધ કરવામાં આવે છે તે હેતુસાધિત છે અને વક્તા આપ્ત હોય ત્યારે તેમના વચનોથી જે સિદ્ધ કરવામાં આવે છે તે આગમસાધિત છે.

સાતમો અધ્યાય

અન્તરજ્ઞાર્થતૈકાન્તે બુદ્ધિવાક્યં મૃષાઽશ્વિલમ્ ।

પ્રમાણાભાસમેવાતસ્તત્પ્રમાણાદ્વતે કથમ્ ॥૭૯॥

અર્થ :--કેવળ અંતરંગ અર્થની જ સત્તા છે એવો એકાન્ત માનવાથી સર્વ બુદ્ધિ અને વાક્ય મિથ્યા થઈ જશે અને મિથ્યા થવાથી તે પ્રમાણભાસ જ હશે પરંતુ પ્રમાણ વિના કોઈ પ્રમાણભાસ કેવી રીતે હોઈ શકે ?

સાધ્યસાધનવિજ્ઞપ્તેર્યદિ વિજ્ઞપ્તિમાત્રતા ।

ન સાધ્યં ન ચ હેતુશ્ચ પ્રતિજ્ઞાહેતુદોષતઃ ॥૮૦॥

અર્થ :--સાધ્ય અને સાધનના જ્ઞાનને જો વિજ્ઞાનમાત્ર જ માનવામાં આવે તો પ્રતિજ્ઞાદોષ અને હેતુદોષના કારણે ન કોઈ સાધ્ય બની શકે અને ન હેતુ (બની શકે.)

બહિરજ્ઞાર્થતૈકાન્તે પ્રમાણાભાસનિહ્વાત્ ।

સર્વેષાં કાર્યસિદ્ધિઃ સ્યાદ્વિરુદ્ધાર્થાભિધાયિનામ્ ॥૮૧॥

અર્થ :--કેવળ બહિરંગ અર્થનો જ સદ્ભાવ છે એવું એકાન્ત માનવાથી પ્રમાણભાસનો લોપ થાય છે તેથી વિરુદ્ધ અર્થનું પ્રતિ-પાદન કરનાર સર્વ લોકોના કાર્યની સિદ્ધિ થઈ જશે.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૮૨॥

અર્થ :--સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાના કારણે ઉભયએકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા-એકાન્ત માનવામાં પણ 'અવાચ્ય' શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

ભાવપ્રમેયાપેક્ષાયાં પ્રમાણાભાસનિહ્વવઃ ।

બહિઃ પ્રમેયાપેક્ષાયાં પ્રમાણં તન્નિમં ચ તે ॥૮૩॥

શ્રી દેવાગમ સ્તોત્ર]

[૯૧

અર્થ :—હે ભગવન્ ! આપના મતમાં ભાવ (જ્ઞાન)ને પ્રમેય માનવાની અપેક્ષાથી કોઈ જ્ઞાન પ્રમાણભાસ નથી અને બાહ્ય અર્થને પ્રમેય માનવાની અપેક્ષાએ જ્ઞાન પ્રમાણ અને પ્રમાણભાસ બંને થાય છે.

જીવશબ્દઃ સવાહ્યાર્થઃ સંજ્ઞાત્વાદ્દેતુશબ્દવત્ ।

માયાદિભ્રાન્તિસંજ્ઞાશ્ચ માયાદ્યૈઃ સ્વૈઃ પ્રમોક્તિવત્ ॥૮૪॥

અર્થ :—જીવ શબ્દ સંજ્ઞા શબ્દ હોવાથી હેતુ શબ્દની જેમ બાહ્ય અર્થ સહિત છે. જેમ પ્રમા શબ્દનો બાહ્ય અર્થ પ્રાપ્ત થાય છે તેવી જ રીતે માયા આદિ ભ્રાન્તિની સંજ્ઞાઓ પણ પોતાના ભ્રાન્તિરૂપ અર્થ સહિત હોય છે.

બુદ્ધિશબ્દાર્થસંજ્ઞાસ્તાસ્તિસ્રો બુદ્ધ્યાદિવાચકાઃ ।

તુલ્યા બુદ્ધ્યાદિબોધાશ્ચ ત્રયસ્તત્પ્રતિબિમ્બકાઃ ॥૮૫॥

અર્થ :—બુદ્ધિસંજ્ઞા, શબ્દસંજ્ઞા અને અર્થસંજ્ઞા આ ત્રણે સંજ્ઞાઓ કેમશઃ બુદ્ધિ, શબ્દ અને અર્થની સમાનપણે વાચક છે અને તે સંજ્ઞાઓના પ્રતિબિંબસ્વરૂપ બુદ્ધિ આદિનો બોધ પણ સમાનરૂપે થાય છે.

વક્તૃશ્રોતૃપ્રમાતૃણાં બોધવાક્યપ્રમાઃ પૃથક્ ।

ભ્રાન્તાવેવ પ્રમાભ્રાન્તૌ બાહ્યાર્થૌ તાદૃશેતરૌ ॥૮૬॥

અર્થ :—વક્તા, શ્રોતા અને પ્રમાતાને જે બોધ, વાક્ય અને પ્રમા થાય છે તે બધું પૃથક્-પૃથક્ વ્યવસ્થિત છે. પ્રમાણ જે ભ્રમરૂપ હોય તો અંતર્જેય અને બહિર્જેયરૂપ બાહ્ય અર્થ પણ ભ્રમરૂપ જ રહેશે.

બુદ્ધિશબ્દપ્રમાણત્વં બાહ્યાર્થૈ સતિ નાસતિ ।

સત્યાનૃતવ્યવસ્થૈવં યુજ્યતેઽર્થાપ્ત્યનાપ્તિષુ ॥૮૮॥

અર્થ :—બુદ્ધિ અને શબ્દમાં પ્રમાણતા બાહ્ય અર્થના સદ્ભાવમાં જ હોય છે, બાહ્ય અર્થના અભાવમાં નહિ. અર્થની પ્રાપ્તિ હોતાં સત્યની વ્યવસ્થા અને અર્થની પ્રાપ્તિ નહોતાં અસત્યની વ્યવસ્થા થાય છે.

—*—

૯૨]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

આઠમો અધ્યાય

દૈવાદેવાર્થસિદ્ધિશ્ચેદ્દૈવં પૌરુષતઃ કથમ્ ।

દૈવતશ્ચેદનિર્મોક્ષઃ પૌરુષં નિષ્ફલં ભવેત્ ॥૮૮॥

અર્થ :—જે દૈવથી જ અર્થની સિદ્ધિ થતી હોય તો પુરુષાર્થથી દૈવની સિદ્ધિ કેવી રીતે થશે અને દૈવથી જ દૈવની સિદ્ધિ માનવાથી કદી પણ મોક્ષ નહિ થાય. પછી મોક્ષપ્રાપ્તિ માટે પુરુષાર્થ કરવાનું નિષ્ક્રમ જ રહેશે.

પૌરુષાદેવસિદ્ધિશ્ચેત્ પૌરુષં દૈવતઃ કથમ્ ।

પૌરુષાચ્ચેદમોઘં સ્યાત્ સર્વપ્રાણિષુ પૌરુષમ્ ॥૮૯॥

અર્થ :—જે પુરુષાર્થથી જ અર્થની સિદ્ધિ થતી હોય તો દૈવથી પુરુષાર્થની સિદ્ધિ કેવી રીતે થશે અને પુરુષાર્થથી જ પુરુષાર્થની સિદ્ધિ માનીએ તો સર્વ પ્રાણીઓનો પુરુષાર્થ સંકળ થવો જોઈએ.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૯૦॥

અર્થ :—સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાના કારણે ઉભયએકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા-એકાન્તમાં પણ ‘અવાચ્ય’ શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

અબુદ્ધિપૂર્વાપેક્ષાયમિષ્ટાનિષ્ટં સ્વદૈવતઃ ।

બુદ્ધિપૂર્વવ્યપેક્ષાયમિષ્ટાનિષ્ટં સ્વપૌરુષાત્ ॥૯૧॥

અર્થ :—કોઈને અબુદ્ધિપૂર્વક જે ઈષ્ટ અને અનિષ્ટ અર્થની પ્રાપ્તિ થાય છે તે પોતાના દૈવથી થાય છે અને બુદ્ધિપૂર્વક જે ઈષ્ટ અને અનિષ્ટ અર્થની પ્રાપ્તિ થાય છે તે પોતાના પુરુષાર્થથી થાય છે.

—*—

નવમો અધ્યાય

પાપં ધ્રુવં પરે દુઃખાત્ પુણ્યં ચ સુખતો યદિ ।

અચેતનાકષાયૌ ચ બધ્યેયાતાં નિમિત્તતઃ ॥૧૨॥

અર્થ :—જે પરને દુઃખ દેવાથી પાપનો બંધ નિશ્ચિતપણે થતો હોય અને સુખ દેવાથી પુણ્યનો બંધ થતો હોય તો પરના સુખ અને દુઃખમાં નિમિત્ત બનનાર અચેતન પદાર્થ અને કષાય રહિત જીવને પણ કર્મબંધ થવો જોઈએ.

પુણ્યં ધ્રુવં સ્વતો દુઃખાત્ પાપં ચ સુખતો યદિ ।

વીતરાગો મુનિર્વિદ્વાંસ્તાભ્યાં યુજ્યાન્નિમિત્તતઃ ॥૧૩॥

અર્થ :—જે પોતાને દુઃખ દેવાથી પુણ્યનો બંધ નિશ્ચિતપણે થતો હોય અને સુખ દેવાથી પાપનો બંધ થતો હોય તો વીતરાગ મુનિ અને વિદ્વાન પંડિતને પણ કર્મબંધ થવો જોઈએ કેમકે તેઓ પણ પોતાના સુખ અને દુઃખમાં નિમિત્ત થાય છે.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૧૪॥

અર્થ :—સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાના કારણે ઉભયએકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતાએકાન્તમાં પણ ‘અવાચ્ય’ શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

વિશુદ્ધિસંકલેશાંઙ્ગમ્ ચેત્ સ્વપરસ્થં સુખાસુખમ્ ।

પુણ્યપાપાસ્રવો યુક્તો ન ચેદ્વ્યર્થસ્તવાર્હતઃ ॥૧૫॥

અર્થ :—સ્વ અને પરમાં થતું સુખ અને દુઃખ જે વિશુદ્ધિનું અંગ હોય તો પુણ્યનો આસ્રવ થાય છે અને જે સંકલેશનું અંગ હોય તો પાપનો આસ્રવ થાય છે. હે ભગવન્ ! આપના મતમાં જે સ્વ-પરસ્થ સુખ અને દુઃખ વિશુદ્ધિ અને સંકલેશનું કારણ ન હોય તો પુણ્ય અને પાપનો આસ્રવ વ્યર્થ છે અર્થાત્ તેનું કાંઈ ફળ થતું નથી.

૯૪]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

દસમો અધ્યાય

અજ્ઞાનાચ્ચેદ્ધ્રુવો બન્ધો જ્ઞેયાનન્ત્યાન્ન કેવલી ।

જ્ઞાનસ્તોકાદ્વિમોક્ષશ્ચેદજ્ઞાનાદ્બહુતોઽન્યથા ॥૧૬॥

અર્થ :--જે અજ્ઞાનથી નિયમથી બંધ થતો હોય તે જ્ઞેય અનંત હોવાથી કોઈ પણ જીવ કેવળી થઈ શકે નહિ અને જે અલ્પજ્ઞાનથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ થતી હોય તે ઘણા અજ્ઞાનથી બંધની પ્રાપ્તિ પણ થાય.

વિરોધાન્નોભયૈકાત્મ્યં સ્યાદ્વાદન્યાયવિદ્વિષામ્ ।

અવાચ્યતૈકાન્તેઽપ્યુક્તિર્નાવાચ્યમિતિ યુજ્યતે ॥૧૭॥

અર્થ :--સ્યાદ્વાદન્યાય પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં વિરોધ આવવાના કારણે ઉભયએકાન્ત બની શકતું નથી અને અવાચ્યતા-એકાન્તમાં પણ 'અવાચ્ય' શબ્દનો પ્રયોગ કરી શકાતો નથી.

અજ્ઞાનાન્મોહિનો બન્ધો નાજ્ઞાનાદ્ વીતમોહતઃ ।

જ્ઞાનસ્તોકાચ્ચ મોક્ષઃ સ્યાદમોહાન્મોહિનોઽન્યથા ॥૧૮॥

અર્થ :--મોહ સહિત અજ્ઞાનથી બંધ થાય છે અને મોહ રહિત અજ્ઞાનથી બંધ થતો નથી. એવી જ રીતે મોહ રહિત અલ્પ જ્ઞાનથી મોક્ષ થાય છે પરંતુ મોહસહિત અલ્પજ્ઞાનથી મોક્ષ થતો નથી.

કામાદિપ્રભવશ્ચિત્રઃ કર્મબન્ધાનુરૂપતઃ ।

તચ્ચ કર્મ સ્વહેતુભ્યો જીવાસ્તે શુદ્ધચશુદ્ધિતઃ ॥૧૯॥

અર્થ :--ઈચ્છા વગેરે શુદ્ધા-શુદ્ધા પ્રકારના કાર્યોની ઉત્પત્તિ કર્મબંધ અનુસાર થાય છે અને તે કર્મની ઉત્પત્તિ પોતાના હેતુઓથી થાય છે. જેમને કર્મબંધ થાય છે તે જીવ શુદ્ધિ અને અશુદ્ધિના ભેદથી બે પ્રકારના હોય છે.

શ્રી દેવાગમ સ્તોત્ર]

[૯૫

શુદ્ધ્યશુદ્ધી પુનઃ શક્તી તે પાક્યાપાક્યશક્તિવત્ ।

સાઘનાદી તયોર્વ્યક્તી સ્વભાવોઽતર્કગોચરઃ ॥૧૦૦॥

અર્થ :— પાક્ય અને અપાક્ય (રંધાવા યોગ્ય અને રંધાવાને અયોગ્ય) શક્તિની જેમ શુદ્ધિ અને અશુદ્ધિ એ જે શક્તિઓ છે. શુદ્ધિની વ્યક્તિ સાદિ અને અશુદ્ધિની વ્યક્તિ અનાદિ છે કેમ કે સ્વભાવ તર્કનો વિષય નથી.

તત્ત્વજ્ઞાનં પ્રમાણં તે યુગપત્સર્વભાસનમ્ ।

ક્રમભાવિ ચ યજ્ઞાનં સ્યાદ્વાદનયસંસ્કૃતમ્ ॥૧૦૧॥

અર્થ :— હે ભગવન્ ! આપના મતમાં તત્ત્વજ્ઞાનનું નામ પ્રમાણુ છે. તત્ત્વજ્ઞાન જે પ્રકારે છે. અક્રમભાવી અને ક્રમભાવી. જે એકસાથે સર્વ પદાર્થોને જાણે છે, એવું કેવળજ્ઞાન અક્રમભાવી છે તથા જે ક્રમપૂર્વક પદાર્થોને જાણે છે એવા મતિ આદિ ચાર જ્ઞાન ક્રમભાવી છે. અક્રમભાવી જ્ઞાન સ્યાદ્વાદરૂપ હોય છે પરંતુ ક્રમભાવી જ્ઞાન સ્યાદ્વાદ અને નય બન્નેરૂપ હોય છે.

ઉપેક્ષાફલમાઘસ્ય શેષસ્યાદાનહાનઘીઃ ।

પૂર્વાવાઽજ્ઞાનનાશો વા સર્વસ્યાસ્ય સ્વગોચરે ॥૧૦૨॥

અર્થ :— પ્રથમ જે કેવળજ્ઞાન છે, તેનું ફળ ઉપેક્ષા છે, અન્ય જ્ઞાનોનું ફળ અહુણુ અને ત્યાગની બુદ્ધિ છે અથવા ઉપેક્ષા પણ તેમનું ફળ છે. વાસ્તવમાં પોતાના વિષયમાં અજ્ઞાનનો નાશ થવો તે સર્વ જ્ઞાનોનું ફળ છે.

વાક્યેષ્વનેકાન્તઘોતી ગમ્યં પ્રતિ વિશેષણમ્ ।

સ્યાન્નિપાતોઽર્થયોગિત્વાત્ત્વ કેવલિનામપિ ॥૧૦૩॥

અર્થ :— હે ભગવન્ ! આપના મતમાં ' સ્યાત્ ' શબ્દ અર્થ સાથે સંબંધ હોવાથી ' સ્યાદસ્તિ ઘટઃ ' ઇત્યાદિ વાક્યોમાં અનેકાન્તનો ઘોતક અને છે અને ગમ્ય (સાધ્ય) અર્થનું વિશેષણ થાય છે. 'સ્યાત્'

૯૬]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

શબ્દ નિપાત (અવ્યય) છે તથા કેવળીઓ અને શ્રુતકેવળીઓને પણ માન્ય છે.

સ્યાદ્વાદઃ સર્વથૈકાન્તત્યાગાત્ કિંચૂત્તચિદ્વિધિઃ ।

સપ્તભંગનયાપેક્ષો હેયાદેયવિશેષકઃ ॥૧૦૪॥

અર્થઃ—સર્વથા એકાન્તનો ત્યાગ કરીને કથંચિત્ વિધાન-કરવાનું નામ સ્યાદ્વાદ છે. તે સાત ભંગ અને નયોની અપેક્ષા રાખે છે તથા હેય અને ઉપાદેયના ભેદ પણ બતાવે છે.

સ્યાદ્વાદકેવલજ્ઞાને સર્વતત્ત્વપ્રકાશને ।

ભેદઃ સાક્ષાદસાક્ષાચ્ચ હ્યવસ્ત્વન્યતમં ભવેત્ ॥૧૦૫॥

અર્થઃ—સર્વ તત્ત્વોના પ્રકાશક સ્યાદ્વાદ અને કેવળજ્ઞાનમાં પ્રત્યક્ષ અને પરોક્ષનો ભેદ છે. જે વસ્તુ બંને જ્ઞાનોમાંથી કોઈ પણ જ્ઞાનનો વિષય ન હોય તે અવસ્તુ છે.

સધર્મણૈવ સાધ્યસ્ય સાધ્યમ્યાદવિરોધતઃ ।

સ્યાદ્વાદપ્રવિભક્તાર્થવિશેષવ્યજ્જકો નયઃ ॥૧૦૬॥

અર્થઃ—સાધ્યનું સાધ્યમ્ય દષ્ટાંત સહિત સાધ્યમ્ય દ્વારા અને સાધ્યનું વૈધમ્ય દષ્ટાંત સહિત વૈધમ્ય દ્વારા કોઈ પણ વિરોધ વિના જે સ્યાદ્વાદના વિષયભૂત અર્થના વિશેષ (નિત્યત્વ આદિ)નો વ્યંજક થાય છે, તે નય કહેવાય છે.

નયોપનયૈકાન્તાનાં ત્રિકાલાનાં સમુચ્ચયઃ ।

અવિભ્રાડ્ભાવસમ્બન્ધો દ્રવ્યમેકમનેકધા ॥૧૦૭॥

અર્થઃ—ત્રણે કાળનો વિષય કરનાર નયો અને ઉપનયોના વિષયભૂત અનેક ધર્મોના તાદાત્મ્યસંબંધને પ્રાપ્ત સમુદાયનું નામ દ્રવ્ય છે. દ્રવ્ય એક પણ છે અને અનેક પણ.

મિથ્યાસમૂહો મિથ્યા ચેન્ન મિથ્યૈકાન્તતાસ્તિ નઃ ।

નિરપેક્ષા નયા મિથ્યા સાપેક્ષા વસ્તુ તેઽર્થકૃત્ ॥૧૦૮॥

શ્રી દેવાગમ-સ્તોત્ર]

[૯૭

અર્થ :—કોઈ એકાન્તવાદી કહે છે કે નિત્યત્વ આદિ મિથ્યા ધર્મોના સમુદાયરૂપ દ્રવ્ય પણ મિથ્યા છે પરંતુ સ્યાદ્વાદીઓનાં મતમાં મિથ્યાએકાન્તપણું નથી કેમ કે નિરપેક્ષનય મિથ્યા હોય છે. હે ભગવન્ ! આપના મતમાં નય પરસ્પર સાપેક્ષ છે અને તેથી તે અર્થાક્રિયાકારી વસ્તુ છે.

નિયમ્યતેऽર્થો વાક્યેન વિધિના વારણેન વા ।

તથાઽન્યથા ચ સોઽવશ્યમવિશેષ્યત્વમન્યથા ॥૧૦૯॥

અર્થ :—અનેકાન્તાત્મક અર્થનું વિધિવાક્ય અને નિષેધવાક્ય દ્વારા નિયમન થાય છે કેમકે અનેકાન્તાત્મક હોવાથી અર્થ વિધિરૂપ પણ છે અને નિષેધરૂપ પણ છે. પરંતુ એનાથી વિપરીત એકાન્તરૂપ અર્થ અવસ્તુ છે.

તદતદ્વસ્તુ વાગેષા તદેવેત્યનુશાસતી ।

ન સત્યા સ્યાન્મૃષાવાક્યૈઃ કથં તત્ત્વાર્થદેશના ॥૧૧૦॥

અર્થ :—વસ્તુ તત્ અને અતત્ (સત્ અને અસત્ આદિ) રૂપ છે. ‘અર્થ તત્ રૂપ (સત્ રૂપ) જ છે’ એમ કહેનારું વચન સત્ય નથી અને અસત્ય વચનો દ્વારા તત્ત્વાર્થનું પ્રતિપાદન કેવી રીતે થઈ શકે ?

વાક્સ્વભાવોઽન્યવાગર્થપ્રતિષેધનિરંકુશઃ ।

આહ ચ સ્વાર્થસામાન્યં તાદૃગ્વાચ્યં સ્વપુષ્યવત્ ॥૧૧૧॥

અર્થ :—વચનનો એ સ્વભાવ છે કે તે પોતાના અર્થ-સામાન્યનું પ્રતિપાદન કરતું થકું અન્ય વચનોનાં અર્થનો નિષેધ કરવામાં સ્વતંત્ર હોય છે અને સર્વથા નિષેધરૂપ વચન આકાશના કૂલની જેમ અવસ્તુ છે.

સ્વ. ૧૩

૯૮]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

સામાન્યવાગ્ વિશેષે ચેન્ન શબ્દાર્થો મૃષા હિ સા ।

અભિપ્રેતવિશેષાપ્તેઃ સ્યાત્કારઃ સત્યલાંછનઃ ॥૧૧૨॥

અર્થ :—‘અસ્તિ’ આદિ સામાન્ય વચન અન્યાપોહરૂપ (અન્યના નિષેધરૂપ) વિશેષનું પ્રતિપાદન કરે છે એમ માનવું બરાબર નથી કારણ કે અન્યાપોહ શબ્દનો અર્થ (વાચ્ય) નથી. તેથી અન્યાપોહનું પ્રતિપાદન કરનારા વચનો મિથ્યા છે અને અભિપ્રેત અર્થવિશેષની પ્રાપ્તિનું સાચું સાધન સ્યાત્કાર છે. (સ્યાદ્વાદ છે).

વિધેયમીપ્સિતાર્થાઙ્ગ પ્રતિષેધ્યાવિરોધિ યત્ ।

તથૈવાદેયહેયત્વમિતિ સ્યાદ્વાદસંસ્થિતિઃ ॥૧૧૩॥

અર્થ :—પ્રતિષેધનું અવિરોધી જે વિધેય છે તે અભિષ્ટ અર્થની સિદ્ધિનું કારણ છે. વિધેય પ્રતિષેધનું અવિરોધી હોવાના કારણે જ વસ્તુ આદેય અને હેય છે. આ પ્રમાણે સ્યાદ્વાદની સમ્યક્ સ્થિતિ (સિદ્ધિ) થાય છે.

ઇતીયમાપ્તમીમાંસા વિહિતા હિતમિચ્છતામ્ ।

સમ્યગ્મિથ્યોપદેશાર્થવિશેષપ્રતિપત્તયે ॥૧૧૪॥

અર્થ :—પોતાનું હિત ઇચ્છનારાઓને સમ્યક્ અને મિથ્યા ઉપદેશમાં ભેદવિજ્ઞાન કરાવવા માટે આ આપ્તમીમાંસા બનાવવામાં આવી છે.

ॐ

श्री सभन्तलद्राय नमः।

श्रीमत्स्वामि-सभन्तलद्रायार्थवये-प्रणीत

श्रीवीरजिन-गुणकथा

अपर नाम

युक्त्यनुशासन

(उपमति)

कीर्त्या महत्या भुवि वर्द्धमानं
त्वां वर्द्धमानं स्तुति-गोचरत्वम् ।
निनीषवः स्मो वयमद्य वीरं
विशीर्ण-दोषाऽऽशय-पाश-बन्धम् ॥ १ ॥

अर्थ :-हे वीर जिन ! आप दोषो अने दोषाशयेना पाशनी परतंत्रताथी मुक्त थया छो — लावकर्म अने द्रव्यकर्मोथी रहित थया छो, आप निश्चतपणे वर्द्धमान थया छो, अने आप महान हीर्तिथी जगतमां वर्द्धमान छो तेथी आपने स्तुतिनुं लक्ष्य मानीने अमे आपनी स्तुति करवाना अलिवापी थया छीये. १.

याथात्म्यमुल्लंघ्य गुणोदयाऽऽख्या
लोके स्तुतिर्भूरि-गुणोदधेस्ते ।
अणिष्ठमप्यंशमशक्नुवन्तो
वक्तुं जिन ! त्वां किमिव स्तुयाम ॥ २ ॥

૧૦૦]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

અર્થ :—યથાર્થપણાનું ઉલ્લઘન કરીને ગુણોનાં ઉત્કર્ષનું જે કથન તેને લોકમાં સ્તુતિ કહે છે. પરંતુ હે વીરજિન ! અનંત ગુણોના સમુદ્રસ્વરૂપ આપના સૂક્ષ્મથી સૂક્ષ્મ અંશનું પણ કથન કરવાને અમે અસમર્થ છીએ તો અમે કઈ રીતે આપની સ્તુતિ કરી શકીએ ? ૨.

તથાઽપિ વૈયાત્યમુપેત્ય ભક્ત્યા

સ્તોતાઽસ્મિ તે શક્ત્યનુરૂપવાક્યઃ ।

ઈષ્ટે પ્રમેયેઽપિ યથાસ્વશક્તિ

કિન્નોત્સહન્તે પુરુષાઃ ક્રિયામિઃ ॥ ૩ ॥

અર્થ :—તોપણ હું ભક્તિવશે ધૃષ્ટ બનીને પોતાની શક્તિને અનુરૂપ વાણીદ્વારા આપની સ્તુતિ કરું છું. કોઈ વસ્તુ ઈષ્ટ બને તો પુરુષાર્થી જન પોતાની શક્તિ અનુસાર ક્રિયાઓ-પ્રયત્નો દ્વારા તેની પ્રાપ્તિ માટે શું ઉત્સાહિત નથી થતા ? થાય છે જ. ૩.

ત્વં શુદ્ધિ-શક્ત્યોરુદયસ્ય કાષ્ઠાં

તુલા-વ્યતીતાં જિન ! શાન્તિરૂપામ્ ।

અવાપિથ બ્રહ્મ-પથસ્ય નેતા

મહાનિતીયત્ પ્રતિવક્તુમીશાઃ ॥ ૪ ॥

અર્થ :—હે વીર જિન ! આપ ઉપમારહિત, શાંતિસ્વરૂપ શુદ્ધિ અને શક્તિના ઉદયની પરાકાષ્ઠાને—ચરમસીમાને પ્રાપ્ત થયા છે. તેથી આપ જ મોક્ષમાર્ગના નેતા છે અને મહાન છે, બસ અમે એટલું જ કહેવાને સમર્થ છીએ. ૪.

કાલઃ કલિર્વા કલુષાઽઽશયો વા

શ્રોતુઃ પ્રવક્તુર્વચનાઽનયો વા ।

ત્વચ્છામનૈકાધિપતિત્વ-લક્ષ્મી-

પ્રભુત્વશક્તેરપવાદહેતુઃ ॥ ૫ ॥

યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૦૩]

અર્થ :—હે નાથ ! આપના શાસનમાં (—અનેકાન્તાત્મક મતમાં) એકાધિપતિત્વરૂપ લક્ષ્મીના સ્વામી થવાની જે શક્તિ છે તેમાં અપવાદનું—એકાધિપત્ય પ્રાપ્ત ન થવાનું—કારણ એક તે કળિકાળ છે, બીજું કારણ વક્તાના વચનની (—ઉપદેશની) અકુશળતા છે અને ત્રીજું કારણ શ્રોતાજનોનું કલુષિત હૃદય છે. ૫.

દયા-દમ-ત્યાગ-સમાધિ-નિષ્ઠં
નય-પ્રમાણ-પ્રકૃતાઽઽજસાર્થમ્ ।
અવૃદ્ધ્યમન્યૈરશ્ચિલૈઃ પ્રવાદૈ—
જિન ! ત્વદીયં મતમદ્વિતીયમ્ ॥ ૬ ॥

અર્થ :—હે જિન ! આપનો મત—અનેકાન્તાત્મક શાસન—દયા, દમ, ત્યાગ અને સમાધિની નિષ્ઠા—તત્પરતા યુક્ત છે. નયો તથા પ્રમાણોં દ્વારા સમ્યક્ વસ્તુસ્વરૂપને બિલકુલ સ્પષ્ટ કરે છે અને બીજા બધા પ્રવાદોથી—એકાન્તવાદોથી અબાધ્ય છે તેથી તે અદ્વિતીય છે. ૬.

અભેદ—ભેદાત્મકમર્થતત્ત્વં
તવ સ્વતન્ત્રાઽન્યતરત્ત્વ-પુષ્પમ્ ।
અવૃત્તિમત્વાત્સમવાય—વૃત્તેઃ
સંસર્ગહાનેઃ સકલાઽર્થ—હાનિઃ ॥ ૭ ॥

અર્થ :—હે વીરજિન ! આપનું અર્થતત્ત્વ અભેદ—ભેદાત્મક છે. અભેદાત્મક તત્ત્વ અને ભેદાત્મક તત્ત્વ બન્નેને સ્વતંત્ર સ્વીકારવાથી પ્રત્યેક આકાશના પુષ્પ સમાન થઈ જાય છે. સમવાય સંબંધને પોતાના સમવાયિઓમાં અન્ય સમવાય આદિ સંબંધથી સંબંધિત ન હોવાને લીધે સંબંધની હાનિ થાય છે અને સંબંધ (સંસર્ગ)ની હાનિ થવાથી સમસ્ત પદાર્થોની હાનિ થાય છે. ૭.

૨૦૨]

[શ્રી સમંતલદ્ર સ્તોત્રત્રયી

ભાવેષુ નિત્યેષુ વિકારહાને-

ર્ન કારક-વ્યાપૃત-કાર્ય-યુક્તિઃ ।

ન બન્ધ-ભોગૌ ન ચ તદ્વિમોક્ષઃ

સમન્તદોષં મતમન્યદીયમ્ ॥૮॥

અર્થ :—પદાર્થોને સર્વથા નિત્ય માનવાથી તેમાં વિકારની હાનિ થાય છે-કોઈ પ્રકારનો વિકાર થઈ શકતો નથી, વિકારની હાનિ થવાથી કર્તાદિ કારકોનો વ્યાપાર થઈ શકતો નથી, કારકોના વ્યાપારના અભાવમાં કાર્ય બની શકતું નથી અને કાર્યના અભાવમાં (કાર્યલિંગજન્ય) અનુમાન-યુક્તિનું અસ્તિત્વ બની શકતું નથી, યુક્તિના અભાવમાં (પદાર્થને કૂટસ્થ નિત્ય માનવાથી) બંધ કે ભોગ પણ બની શકતા નથી અને (બંધના અભાવમાં) તેનો મોક્ષ પણ બની શકતો નથી. તેથી હે વીરનાથ! આપના મતથી ભિન્ન બીજાઓના-સર્વથા એકાન્તવાદીઓના-મત સર્વ પ્રકારે દોષરૂપ છે. ૮.

અહેતુકન્વ-પ્રથિતઃ સ્વભાવ-

સ્તસ્મિન્ ક્રિયા-કારક-વિભ્રમઃ સ્યાત્ ।

આચાલ-સિદ્ધેર્વિવિધાર્થ-સિદ્ધિ-

ર્વાદાન્તરં કિં તદસૂયતાં તે ॥૯॥

અર્થ :—જો એમ કહેવામાં આવે કે નિત્ય પદાર્થોમાં વિકારી થવાનો સ્વભાવ કોઈ પણ હેતુ વિના જ રહેલો છે તો એવી સ્થિતિમાં ક્રિયા અને કારકનો વિભ્રમ સિદ્ધ થાય છે. વિભ્રમની માન્યતા કરવાથી બીજો વાદ હોવાનો પ્રસંગ આવે છે પરંતુ હે વીરજીન! આપના પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓના મતમાં શું વિભ્રમરૂપ આ બીજો વાદ બની શકે છે? ના, કારણ કે અનેક પ્રકારના વાસ્તવિક પદાર્થોની સિદ્ધિ આખાલવૃદ્ધ સૌમાં પ્રસિદ્ધ છે.

ઘેષામવક્તૃયભિહાઽઽત્મ-તત્ત્વં

દેહાદનન્યત્વ-પૃથક્ત્વ-કલ્પત્તેઃ ।

તેષાં જ્ઞ-તત્ત્વેઽનવધાર્યતત્ત્વે

કા બન્ધ-મોક્ષ-સ્થિતિરપ્રમેયે ॥૧૦॥

અર્થ :—નિત્ય આત્મા શરીરથી અલિપ્ત છે કે લિપ્ત એવી કલ્પનાથી જેમણે આત્મતત્ત્વને ‘અવકૃતવ્ય’ માન્યું છે તેમના મત પ્રમાણે આત્મતત્ત્વ અનિશ્ચિતસ્વરૂપ થઈ જાય છે અને આત્મતત્ત્વ નિશ્ચિત નહિ રહેવાથી (અપ્રમેય થવાથી) તથા પ્રત્યક્ષાદિ કોઈ પણ પ્રમાણનો વિષય ન રહેવાથી બંધ અને મોક્ષની સ્થિતિ કેવી રીતે બની શકે? બની શકે નહિ. ૧૦.

હેતુર્ન દૃષ્ટોઽત્ર ન ચાઽપ્યદૃષ્ટો

યોઽયં પ્રવાદઃ ક્ષણિકાઽઽત્મવાદઃ ।

‘ ન ધ્વસ્તમન્યત્ર ભવે દ્વિતીયે ’

સન્તાનભિન્ને ન હિ વાસનાઽસ્તિ ॥૧૧॥

અર્થ :—‘ પ્રથમ ક્ષણે નાશ પામેલો આત્મા બીજા ક્ષણે વિદ્યમાન રહેતો નથી આવો જે (બૌદ્ધોનો) ક્ષણિકાત્મવાદ છે તે ક્ષણ પ્રવાદ-પ્રમાણશૂન્ય પ્રલાપમાત્ર — છે કેમ કે તેનો જ્ઞાપક-અનુમાન કરનાર કોઈ પણ દષ્ટ કે અદષ્ટ હેતુ બની શકતો નથી. કારણ કે સંતાનલિપ્ત ચિત્તમાં તો વાસનાનું અસ્તિત્વ બની શકતું નથી. ૧૧.

તથા ન તત્કારણ-કાર્ય-માબો

નિરન્વયાઃ કેન સમાનરૂપાઃ ।

અસત્ત્વપુષ્પં ન હિ હેત્વપેક્ષં

દૃષ્ટં ન સિદ્ધચત્યુભયોરસિદ્ધમ્ ॥૧૨॥

અર્થ :—તેવી જ રીતે સંતાનલિપ્ત ચિત્તમાં તથા જે

૧૦૪]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી

ચિત્તને ક્ષણે ક્ષણે વિનશ્વર સંતાનપરંપરાથી રહિત માનવામાં આવ્યું હોય તેને કોની સાથે સમાનરૂપ કહેવાય ?—એવા ચિત્તમાં કાર્યકારણભાવ પણ બની શકતો નથી, જે અસત્ હોય તે આકાશના ફૂલની પેઠે હેતુની અપેક્ષાવાળું સિદ્ધ થતું નથી કેમકે જે અસત્ હોય અને તે હેતુની અપેક્ષા રાખતું હોય એ વાત વાદી કે પ્રતિવાદી બેમાંથી કોઈ માનતું નથી. ૧૨.

નૈવાઽસ્તિ હેતુઃ ક્ષણિકાત્મવાદે
ન સન્નસન્વા વિભવાદકસ્માત્ ।
નાશોદયૈકક્ષણતા ચ દુષ્ટા
સન્તાન-મિન્ન-ક્ષણયોરભાવાત્ ॥૧૩॥

અર્થ :—ક્ષણિકાત્મવાદમાં હેતુ જ બની શકતો નથી કેમકે જે હેતુને સત્રૂપ માનવામાં આવે તો એનાથી વિભવનો પ્રસંગ આવે છે અને તેથી સત્ હેતુ બની શકતો નથી. જે હેતુને અસત્ જ કહેવામાં આવે તો અકસ્માત્ કાર્યોત્પત્તિનો પ્રસંગ આવશે અને તેથી અસત્ હેતુ પણ બનતો નથી. સંતાનની ભિન્ન ક્ષણોમાં નાશ અને ઉદયની એકક્ષણતાનો અભાવ હોવાથી નાશોદયૈકક્ષણતા-રૂપ યુક્તિ પણ સદોષ છે. ૧૩.

કૃત-પ્રણાશાઽકૃત-કર્મભોગૌ
સ્યાતામસઞ્ચેતિત-કર્મ ચ સ્યાત્ ।
આકસ્મિકેઽર્થે પ્રલય-સ્વભાવે
માર્ગો ન યુક્તો વધકથ્ચ ન સ્યાત્ ॥૧૪॥

અર્થ :—જે પદાર્થને પ્રલયસ્વભાવરૂપ આકસ્મિક માનવામાં આવે તો તેનાથી કરેલા કર્મનું ફળ નાશ પામશે. (જેણે કયું તેને ભોગવવું નહિ પડે) અને નહિ કરેલા કર્મનું ફળ ભોગવવાનો પ્રસંગ આવશે. ઉપરાંત કર્મ પણ અસંચેતિત-અવિચારિત માનવું પડશે. એ જ પ્રમાણે પદાર્થ પ્રલય-સ્વભાવરૂપ ક્ષણિક હોવાથી કોઈ

શ્રી યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૦૫

માર્ગ (-મોક્ષમાર્ગ) પણ યુક્ત નહિ રહે અને કોઈ વધક-હિંસક પણ સિદ્ધ થશે નહિ. ૧૪.

ન વન્ધ-મોક્ષૌ ક્ષણિકૈક-સંસ્થૌ

ન સંવૃત્તિઃ સાઽપિ મૃષા-સ્વભાવા ।

મુખ્યાદત્તે ગૌણ-વિધિર્ન દૃષ્ટો

વિભ્રાન્ત-દૃષ્ટિસ્તવ દૃષ્ટિતોઽન્યા ॥૧૫॥

અર્થ :—બંધ અને મોક્ષ ક્ષણિક એકચિત્તમાં બની શકતા નથી, સંવૃત્તિથી (કલ્પનાથી) પણ તેની (બંધ-મોક્ષની) સિદ્ધિ થતી નથી કેમકે સંવૃત્તિ મૃષા સ્વભાવવાળી છે. વળી ગૌણવિધિ મુખ્ય વિના ભેવામાં આવતી નથી, માટે હે વીરજિન ! આપની (અનેકાન્ત) દૃષ્ટિથી ભિન્ન જે બીજી દૃષ્ટિ છે તે વિભ્રાન્ત દૃષ્ટિ છે. ૧૫.

પ્રતિક્ષણં મઙ્ગિષુ તત્પૃથક્ત્વા-

ન્નમાતૃ-ઘાતી સ્વ-પતિઃ સ્વ-જાયા ।

દત્ત-ગ્રહો નાઽધિગત-સ્મૃતિર્ન

ન ક્ત્વાર્થ-સત્યં ન કુલં ન જાતિઃ ॥૧૬॥

અર્થ :—ક્ષણે ક્ષણે પદાર્થોને નાશવાન માનવાથી તેઓ પૃથક્ હોવાને કારણે કોઈ માતૃઘાતી બનતો નથી, કોઈ કોઈનો (કુળસ્ત્રીનો) સ્વપતિ બનતો નથી અને ન કોઈ કોઈની સ્વપત્ની (વિવાહિતા સ્ત્રી) ઠરે છે. એ જ પ્રમાણે આપેલા ધનાદિનું પુનઃ ગ્રહણ (પાછા લેવાનું) બની શકતું નથી, ભણેલા શાસ્ત્રોની અર્થ સ્મૃતિ પણ બની શકતી નથી, 'ક્ત્વા' (કરીને) પ્રત્યયનો જે અર્થ છે તે પણ બનતો નથી એવી જ રીતે ન કોઈ કુળ બને છે અને ન કોઈ જાતિ બને છે. ૧૬.

સ્વ. ૧૪

૧૦૬]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

ન શાસ્ત્ર-શિષ્યાદિ-વિધિ-વ્યવસ્થા

વિકલ્પબુદ્ધિર્વિતથાઽઽઽઽ ચેત્ ।

અતત્ત્વ-તત્ત્વાદિ-વિકલ્પ-મોહે

નિમજ્જતાં વીત-વિકલ્પ-ધીઃ કા ? ॥૧૭॥

અર્થ :—(ચિત્ત પ્રત્યેક ક્ષણે નિરન્વય નાશ પામે છે એમ માનનારના મતમાં) શાસ્ત્રા (-ઉપદેશ) અને શિષ્યાદિના સ્વભાવની પણ કોઈ વ્યવસ્થા બની શકતી નથી. આ બધી વિકલ્પ-બુદ્ધિ છે અને બધી વિકલ્પ-બુદ્ધિ મિથ્યા હોય છે એમ માનનારોના અભિપ્રાયમાં કે જે સ્વયં અતત્ત્વ-તત્ત્વાદિના વિકલ્પ-મોહમાં રૂબેલા છે, કઈ નિર્વિકલ્પ-બુદ્ધિ બને છે ? કોઈ પણ બની શકતી નથી. ૧૭.

અનર્થિકા સાધન-સાધ્ય-ધીરુચેદ-

વિજ્ઞાનમાત્રસ્ય ન હેતુ-સિદ્ધિઃ ।

અથાઽર્થવત્ત્વં વ્યભિચાર-દોષો

ન યોગિ-ગમ્યં પરવાદિ-સિદ્ધમ્ ॥૧૮॥

અર્થ :—જો સાધ્ય-સાધનની બુદ્ધિ અર્થ રહિત હોય તો વિજ્ઞાનમાત્ર તત્ત્વને સિદ્ધ કરવા માટે જે હેતુ આપવામાં આવે છે તેની સિદ્ધિ બની શકતી નથી અને જ્યાં હેતુ જ સિદ્ધ ન થાય ત્યાં તેનાથી વિજ્ઞાનમાત્રરૂપ સાધ્યની સિદ્ધિ પણ બની શકતી નથી. જો સાધ્ય-સાધનની બુદ્ધિ અર્થવાળી હોય તો એનાથી જ પ્રસ્તુત હેતુમાં વ્યભિચાર દોષ આવે છે. જો વિજ્ઞાનમાત્ર તત્ત્વ યોગીઓને ગમ્ય છે એમ કહેવામાં આવે તો એમ કહેવું બરાબર નથી કેમ કે એ વાત બીજા મતવાળાઓને માન્ય નથી. ૧૮.

તત્ત્વં વિશુદ્ધં સકલૈર્વિકલ્પૈ-

વિશ્વાઽમિલાષાઽઽસ્પદતામતીતમ્ ।

ન સ્વસ્ય વેદ્યં ન ચ તન્નિગદ્યં

સુષુપ્ત્યવસ્થં ભવદુક્તિ-બાહ્યમ્ ॥૧૯॥

શ્રી યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૦૭

અર્થ :—જે તત્ત્વ સમસ્ત વિકલ્પોથી (કાર્ય-કારણ, ગ્રાહ્ય-ગ્રાહક, સાધ્ય-સાધક વિગેરે વિશુદ્ધ (શૂન્ય) છે તે સ્વસંવેદ્ય થઈ શકતું નથી તેમ જ જે તત્ત્વ સમસ્ત કથનપ્રકારોના આશ્રયપણાથી રહિત છે તે કથનને યોગ્ય પણ થઈ શકતું નથી. માટે હે વીર જિન! આપની ઉક્તિથી (સ્યાદ્વાદથી) જે બાહ્ય છે તે સર્વથા એકાન્તરૂપ વિજ્ઞાનાદ્વૈત-તત્ત્વ સુષુપ્તિની અવસ્થા પામેલું છે. ૧૯.

મૂકાત્મ-સંવેદ્યવદાત્મ-વેદ્ય
તન્મિલ્લષ્ટ-ભાષા-પ્રતિમ-પ્રલાપમ્ ।

અનજ્ઞ-સંજ્ઞં તદ્વેદ્યમન્યૈઃ

સ્યાત્ ત્વદ્દ્વિષાં વાચ્યમવાચ્ય-તત્ત્વમ્ ॥૨૦॥

અર્થ :—મૂંગા મનુષ્યનું સ્વસંવેદન જેમ આત્મવેદ્ય—પોતાને જ જણાય તેવું—છે તેમ વિજ્ઞાનાદ્વૈતતત્ત્વ પણ આત્મવેદ્ય છે. તેનું કથન મૂંગાની અસ્પષ્ટ ભાષા સમાન પ્રલાપ-માત્ર હોવાથી નિર્રર્થક છે—તે કથનરૂપ નથી. ઉપરાંત તે અનંગસંજ્ઞ છે—કથનરૂપ નહિ હોવાથી તેનો કોઈ પણ અંગસંજ્ઞા દ્વારા સંકેત આપી શકાતો નથી—અને તેથી તે બીજાઓ દ્વારા અવેદ્ય છે આમ હે વીરજિન! આપના પ્રત્યે દ્વેષ રાખનારાઓનું અવાચ્ય તત્ત્વ શું વાચ્ય થઈ શકે છે? થઈ શકતું નથી. ૨૦.

અજ્ઞાસદજ્ઞાંસિ વચાંસિ શાસ્તા

શિષ્યાશ્ચ શિષ્ટા વચનૈર્ન તે તૈઃ ।

અહો ઇદં દુર્ગતમં તમોઽન્યત્

ત્વયા વિના શ્રાયસમાર્ય ! કિં તત્ ॥૨૧॥

અર્થ :—‘શાસ્તાઓ (બુદ્ધદેવે) અનવદ્ય-નિર્દોષ વચનોનો ઉપદેશ આપ્યો પરંતુ તે વચનોથી તેમના તે શિષ્યો સમજ્યા નહિ’ (બૌદ્ધોનું) આ કથન અહો! બીજું ગાઢતમ અંધારું છે.

૧૦૮]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

હે આર્ય - વીરજિન ! ખીચું કેણુ આપના સિવાય કલ્યાણકારક હોઈ શકે ? ૨૧.

પ્રત્યક્ષબુદ્ધિઃ ક્રમતે ન યત્ર
તલ્લિજ્ઞ-ગમ્ય ન તદર્થ-લિજ્ઞમ્ ।

વાચો ન વા તદ્વિષયેણ યોગઃ

કા તદ્ભતિઃ ? કષ્ટમશ્રુણવતાં તૈ ॥૨૨॥

અર્થ :- જે સંવેદનાદ્વૈતતત્ત્વમાં પ્રત્યક્ષબુદ્ધિ પ્રવૃત્ત થતી નથી તેને જે લિંગગમ્ય માનવામાં આવે તે તેમાં અર્થરૂપ લિંગ બની શકતું નથી અને તે સંવેદનાદ્વૈતરૂપ વિષય સાથે વચન રૂપ પરાર્થ-નુમાનનો પણ સંબંધ બની શકતો નથી. હવે તે સંવેદનાદ્વૈત તત્ત્વની પ્રતિપત્તિ (જ્ઞાન) કેવી રીતે થઈ શકે ? તેથી હે વીરજિન ! આપનું ન સાંભળનાર — સ્વાદ્યાદ શાસનનો સ્વીકાર ન કરનાર બૌદ્ધોનું સંવેદનાદ્વૈત દર્શન કષ્ટરૂપ છે. ૨૨.

રાગાદ્યવિદ્યાઽનલ-દીપનં ચ

વિમોક્ષ-વિદ્યાઽમૃત-શાસનં ચ ।

ન મિદ્યતે સંવૃતિ-વાદિ-વાક્યં

ભવત્પ્રતીપં પરમાર્થ-શૂન્યમ્ ॥૨૩॥

અર્થ :- રાગાદિક અવિદ્યારૂપ અગ્નિના જ્વલનરૂપ વચન તેમ જ વિમોક્ષવિદ્યારૂપ અમૃતશાસનરૂપ સંવૃતિવાદીઓનું વચન; બંને પરમાર્થથી શૂન્ય છે કારણ કે તેમાંનું દરેક વાક્ય 'ભવત્પ્રતીપ' છે આપના શાસનથી વિરુદ્ધ છે; તેથી હે નાથ ! તે વચનોમાં કોઈ ભેદ (અંતર) બની શકતો નથી. ૨૩.

વિદ્યા-પ્રસૂત્યૈ કિલ શીલ્યમાના

ભવત્યવિદ્યા ગુરુણોપદિષ્ટા ।

અહો ત્વદીયોક્ત્યનમિજ્ઞ-મોહો

યજ્જન્મને યત્તદજન્મને તત્ ॥૨૪॥

શ્રી યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૦૮

અર્થ :—હે વીરજિન ! આપની કથન શૈલીથી અજ્ઞાણ જીવોનો આ કેવો મોહ છે કે જે એમ પ્રતિપાદન કરે છે કે ‘ ગુરુદ્વારા ઉપદેશવામાં આવેલી અવિદ્યા ભાગ્યમાન થઈ નિશ્ચયથી વિદ્યાને જન્મ આપવામાં સમર્થ થાય છે ’ ! કારણ કે જે જેની ઉત્પત્તિ માટે હોય તે તેની અનુત્પત્તિ માટે હોઈ શકે નહિ. ૨૪.

અભાવમાત્રં પરમાર્થવૃત્તે:

સા સંવૃત્તિઃ સર્વ-વિશેષ-શૂન્યા ।

તસ્યા વિશેષૌ કિલ બન્ધ-મોક્ષૌ

હેત્વાત્મનેતિ ત્વદનાથવાક્યમ્ ॥૨૫॥

અર્થ :— પરમાર્થવૃત્તિથી તત્ત્વ અભાવમાત્ર છે અને તે પરમાર્થવૃત્તિ સંવૃત્તિરૂપ છે અને સંવૃત્તિ સર્વ વિશેષોથી શૂન્ય છે. તે (અવિદ્યાત્મક અને સકળતાત્ત્વિક વિશેષ શૂન્ય) સંવૃત્તિના જ વિશેષ બંધ અને મોક્ષ છે, તે હેત્વાત્મક છે. હે વીરજિન ! જેના આપ નાથ નથી એ એમનું (બૌદ્ધોનું) કથન છે. ૨૫.

વ્યતીત-સામાન્ય-વિશેષ-ભાવાદ્

વિશ્વાઽભિલાપાઽર્થ-વિકલ્પ-શૂન્યમ્ ।

સ્વ-પુષ્પવત્ સ્વાદ્સદેવ તત્ત્વં

પ્રબુદ્ધ-તત્ત્વાદ્ભવતઃ પરેષામ્ ॥૨૬॥

અર્થ :— હે નાથ ! પ્રબુદ્ધતત્ત્વવાળા આપનાથી ભિન્ન એકાન્ત-વાદીઓનું તત્ત્વ સર્વથા સામાન્યભાવથી રહિત, સર્વથા વિશેષભાવથી રહિત તથા (પરસ્પર સાપેક્ષરૂપ) સામાન્ય વિશેષભાવ બંનેથી રહિત છે, સંપૂર્ણ અર્થવિકલ્પો અને અભિલાષોથી શૂન્ય હોવાને લીધે તે આકાશના કૂલની પેઠે અવસ્તુ જ છે. ૨૬.

૧૧૦]

[શ્રી સમંતલદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

અતસ્સ્વભાવેઽપ્યનયોરુપાયા-
દ્રુતિર્ભવેત્તૌ વચનીય-ગમ્યૌ ।
સમ્બન્ધિનૌ ચેન્ન વિરોધિ દૃષ્ટં
વાચ્યં યથાર્થં ન ચ દૂષણં તત્ ॥૨૭॥

અર્થ :— જો કોઈ એમ કહે કે શૂન્યસ્વભાવના અભાવરૂપ સત્સ્વભાવરૂપ તત્ત્વ માનવાથી પણ આ (બંધ અને મોક્ષ) બંનેની ઉપાયથી ગતિ-જ્ઞાન થાય છે, બંને વચનીય છે અને ગમ્ય છે, વળી બંનેય સંબંધી છે, તો આમ કહેવું બરાબર નથી કેમ કે આવું સત્સ્વભાવરૂપ તત્ત્વ દૃષ્ટિગોચર થતું નથી, વિરોધ દેખાય છે. જે યથાર્થ વાચ્ય હોય છે તે દૂષણરૂપ થતું નથી. ૨૭.

ઉપેય-તત્ત્વાઽનભિલાપ્યતા-વદ્-
ઉપાય-તત્ત્વાઽનભિલાપ્યતા સ્યાત્ ।
અશેષ-તત્ત્વાઽનભિલાપ્યતાયાં
દ્વિષાં ભવધુક્તયભિલાપ્યતાયાઃ ॥૨૮॥

અર્થ :—હું વીરજિન! આપની યુક્તિની (સ્વાદ્વાદનીતિની) અભિલાપ્યતાના જે દ્વેષી છે તે દ્વેષીઓની આ માન્યતામાં કે - 'સર્વ તત્ત્વો અનભિલાપ્ય (અવાચ્ય) છે' - ઉપેયતત્ત્વની અવાચ્યતાની જેમ ઉપાયતત્ત્વ પણ સર્વથા અવાચ્ય (અવક્રતવ્ય) થઈ જાય છે. ૨૮.

અવાચ્યમિન્યત્ર ચ વાચ્યભાવા-
દવાચ્યમેવેત્યયથાપ્રતિજ્ઞમ્ ।
સ્વરૂપતદ્વેત્પરરૂપવાચિ
સ્વરૂપવાચીતિ વચો વિરુદ્ધમ્ ॥૨૯॥

અર્થ :—તત્ત્વ અવાચ્ય જ છે એમ કહેવું તે પ્રતિજ્ઞાની વિરુદ્ધ થઈ જાય છે; કેમ કે 'અવાચ્ય' આ પદમાં જ વાચ્યનો ભાવ છે. જો એમ કહેવામાં આવે કે તત્ત્વ સ્વરૂપથી અવાચ્ય જ

શ્રી યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૧૨]

છે તો 'સર્વ' વચન સ્વરૂપવાચક છે' આ કથન પ્રતિજ્ઞાની વિરુદ્ધ જાય છે અને જો એમ કહેવામાં આવે કે પરરૂપથી તત્ત્વ અવાચ્ય જ છે તો 'સર્વ' વચન પરરૂપવાચક છે' આ કથન પ્રતિજ્ઞાની વિરુદ્ધ જાય છે. ૨૯.

સત્યાઽનૃતં વાઽપ્યનૃતાઽનૃતં વા-
ઽપ્યસ્તીહ કિં વસ્ત્વતિશાયનેન ।

યુક્તં પ્રતિદ્વન્દ્યનુબન્ધિ-મિશ્રં

ન વસ્તુ તાદૃક્ ત્વદતે જિનેદૃક્ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ :—કોઈ વચન સત્યાનૃત જ છે, જે પ્રતિદ્વન્દી સાથે મિશ્ર છે, બીજું કોઈ વચન અનૃતાનૃત જ છે જે અનુબંધી સાથે મિશ્ર છે. આમ હે વીરજિન! સ્યાદ્વાદી એવા આપના સિવાય (બીજા એકાન્તવાદીઓનું) વસ્તુના સર્વથા પ્રકારના નિર્દેશથી પ્રવર્તીતું જે વચન છે તે શું યોગ્ય છે? યોગ્ય નથી કેમ કે સ્યાદ્વાદથી શૂન્ય તે સર્વથા એકાન્ત વાસ્તવિક નથી. ૩૦.

સહ-ક્રમાદ્વા વિષયાઽલ્પ-ભૂરિ-

ભેદેઽનૃતં ભેદિ ન ચાઽઽત્મભેદાત્ ।

આત્માન્તરં સ્યાદ્ઙ્ઙિદુરં સમં ચ

સ્યાચ્ચાઽનૃતાત્માઽનમિલાપ્યતા ચ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ :—વાચ્ય પદાર્થના અલ્પ અને અનલ્પરૂપ ભેદ થતાં અનૃત (અસત્ય) ભેદવાળું થાય છે. આત્મભેદથી અનૃત ભેદવાળું થતું નથી. અનૃતનું જે આત્માન્તર (આત્મવિશેષ લક્ષણ) છે તે ભેદ સ્વભાવવાળું છે અને સમ (અભેદ) સ્વભાવવાળું છે તેમ જ ઉભય સ્વભાવવાળું છે. અનૃતાત્મા અવકતવ્યતા પ્રાપ્ત છે. (કારણ કે એક સાથે બંને ધર્મોનું કથન શક્ય નથી) વળી તે ભેદવાળું અવક્રતવ્ય, અભેદવાળું અવક્રતવ્ય અને ઉભય (ભેદાભેદ) અવક્રતવ્ય-રૂપ પણ છે. ૩૧.

૨૧૨]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

ન સત્ત્વ નાસત્ત્વ ન દૃષ્ટમેક-
માત્માન્તરં સર્વ-નિષેધ-ગમ્યમ્ ।
દૃષ્ટં વિમિશ્રં તદુપાધિ-ભેદાત્
સ્વપ્નેઽપિ નૈતત્ત્વદૃષ્ટેઃ પરેષામ્ ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—તત્ત્વ ન તે સત્માત્ર છે અને ન અસત્માત્ર છે; કારણ કે પરસ્પર નિરપેક્ષ સત્તત્ત્વ અને અસત્તત્ત્વ દેખાતું નથી. એવી જ રીતે સર્વ ધર્મોના નિષેધના વિષયભૂત કોઈ એક આત્માન્તર (પરમપ્રહ્લ) તત્ત્વ પણ દેખવામાં આવતું નથી. હાં, સત્ત્વ-અસત્ત્વથી વિમિશ્ર પરસ્પર અપેક્ષારૂપ તત્ત્વ જરૂર જોવામાં આવે છે અને તે ઉપાધિના ભેદથી છે. આપ ઋષિરાજથી ભિન્ન જે બીજા સર્વથા સત્ આદિરૂપ એકાન્તવાદી છે તેમના મતમાં આવું વચન અથવા આવું તત્ત્વ સ્વપ્નમાં પણ સંભવિત નથી. ૩૨.

પ્રત્યક્ષ-નિર્દેશવદપ્યસિદ્ધ-

મકલ્પકં જ્ઞાપયિતું હૃશક્યમ્ ।

વિના ચ સિદ્ધેર્ન ચ લક્ષણાર્થો

ન તાવક-દ્વેષિણિ વીર ! સત્યમ્ ॥ ૩૩ ॥

અર્થ:—જે પ્રત્યક્ષ દ્વારા નિર્દેશ થતું હોય એવું તત્ત્વ પણ અસિદ્ધ છે કેમકે જે પ્રત્યક્ષ અકલ્પક (નિર્વિકલ્પ) છે તે બીજાઓને તત્ત્વ બતાવવામાં કોઈ પણ રીતે સમર્થ થાય નહિ. એ ઉપરાંત નિર્વિકલ્પ પ્રત્યક્ષ પણ અસિદ્ધ છે કેમકે તેનું જ્ઞાપન અશક્ય છે. પ્રત્યક્ષની સિદ્ધિ વિના તેનો લક્ષણાર્થ પણ બની શકતો નથી માટે હે વીરભગવાન! આપના અનેકાન્તાત્મક સ્યાદ્રાઢ-શાસનનો જે દ્વેષી છે તેમાં સત્ય ઘટી શકતું નથી. ૩૩.

કાલાન્તરસ્થે ક્ષણિકે ધ્રુવે વા-

ઽપૃથક્પૃથક્ત્વાઽવચનીયતાયામ્ ।

વિકારહાને ન ચ કર્તુ કાર્યે

વૃથા શ્રમોઽયં જિન ! વિદ્વિષાં તે ॥ ૩૪ ॥

અર્થ:—પદાર્થ કાલાન્તરસ્થાયી હોય તો ભલે તે અલિપ્ત હોય, લિપ્ત હોય કે અનિર્વચનીય હોય પણ કર્તા અને કાર્ય બંનેય એવી જ રીતે નથી બની શકતાં જેવી રીતે પદાર્થ સર્વથા ક્ષણિક અથવા નિત્ય હોવાથી નથી બની શકતાં. કારણ કે ત્યારે વિકાર (પરિણમન) હોતો નથી. તેથી હે વીરજિન ! આપના દ્વેષીઓનો આ શ્રમ નિષ્ફળ છે. ૩૪.

મઘાઙ્ગવદ્ભૂત-સમાગમે જ્ઞ:

શક્ત્યન્તર-વ્યક્તિરદૈવ-સૃષ્ટિ: ।

ઇત્યાત્મ-શિદ્ધનોદર-પુષ્ટિ-તુષ્ટૈ-

નિર્હીમયૈર્હા ! મૃદવ: પ્રલબ્ધા: ॥૩૫॥

અર્થ:—જેમ મઘાંગોના સમાગમ (મળવા)થી મઘ શક્તિની ઉત્પત્તિ કે પ્રગટતા થાય છે તેવી જ રીતે ભૂતોના (પૃથ્વી, જળ, અગ્નિ, વાયુ તત્ત્વોના) સમાગમથી ચૈતન્ય ઉત્પન્ન અથવા વ્યક્ત થાય છે અને એ બધું શક્તિવિશેષની વ્યક્તિ છે કોઈ દૈવસૃષ્ટિ નથી. આવો જેમનો સિદ્ધાન્ત છે તે પોતાના લિંગ અને ઉદરની પુષ્ટિમાં જ સંતુષ્ટ રહેનારા નિર્લજ્જ અને નિર્ભય જીવો દ્વારા ખરેખર, કોમળબુદ્ધિ (ભોળા) મનુષ્યો છેતરાઈ ગયા છે. ૩૫.

દૃષ્ટેઽવિશિષ્ટે જનનાદિ-હેતૌ

વિશિષ્ટતા કા પ્રતિસત્ત્વમેષામ્ ।

સ્વભાવતઃ કિં ન પરસ્ય સિદ્ધિ-

રતાવકાનામપિ હા ! પ્રપાતઃ ॥૩૬॥

અર્થ:—જે જનનાદિ હેતુ (ચૈતન્યની ઉત્પત્તિના કારણરૂપ

૧૧૪]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

પૃથ્વી આદિ ભૂતોનો સમુદાય) અવિશિષ્ટ જોવામાં આવે છે તો પછી આ ચાર્વાકોના મત પ્રમાણે દરેકે દરેક પ્રાણીમાં વિશેષતા કેવી રીતે બની શકે ? જો એમ કહેવામાં આવે કે તે વિશિષ્ટતાની સિદ્ધિ સ્વભાવથી જ માનવી. તો પછી ચારે ભૂતોથી ભિન્ન પાંચમા આત્મતત્ત્વની સિદ્ધિ સ્વભાવથી કેમ ન માનવી ? (એમાં શી બાધા આવે છે ?) આ તત્ત્વાન્તર (આત્મતત્ત્વ)ની સિદ્ધિ ન માનનારા જે આપના મતથી બાહ્ય છે તેમનું અરેરે ! આ કેવું પતન થયું છે ! ૩૬.

સ્વચ્છન્દવૃત્તેર્જગતઃ સ્વભાવા-

દુચ્ચૈરનાચાર-પથેષ્વદોષમ્ ।

નિર્ઘુબ્ય દીક્ષાસમમુક્તિમાના-

સ્ત્વદ્દૃષ્ટિ-બાહ્યા વત ! વિભ્રમન્તે ॥૩૭॥

અર્થઃ—સ્વભાવથી જ જગતના પ્રાણીઓમાં સ્વચ્છન્દ વૃત્તિ છે માટે જગતમાં ઉચ્ચ પ્રકારના ગણાતા અનાચાર માર્ગોમાં પણ કોઈ દોષ નથી એવી ઘોષણા કરીને દીક્ષાના સમયે જ મુક્તિ થઈ જશે એમ માનનાર અભિમાનીઓ (અથવા દીક્ષાનું નિવારણ કરવા માટે મુક્તિને જે (મીમાંસકો) અમાન્ય કરે છે અને માંસભક્ષણ, મદિરાપાન તથા મૈથુનસેવન જેવા અનાચારના માર્ગોના વિષયમાં સ્વભાવથી જ જગતની સ્વચ્છન્દ પ્રવૃત્તિને હેતુ બતાવીને એવી ઘોષણા કરી રહ્યા છે કે તેમાં કોઈ દોષ નથી હે વીર જિન ! આપની દૃષ્ટિથી બાહ્ય છે અને (સર્વથા એકાન્તવાદી હોવાથી) કેવળ વિભ્રમમાં પડેલા છે એ અત્યંત ખેદનો વિષય છે ! ૩૭.

પ્રવૃત્તિ-રક્તૈઃ શમ તુષ્ટિ-રિક્તૈઃ-

રુપેત્ય હિંસાઽભ્યુદયાઙ્ગ-નિષ્ઠા ।

પ્રવૃત્તિતઃ શાન્તિરપિ પ્રરૂઢં

તમઃ પરેષાં તન્ન સુપ્રભાતમ્ ॥૩૮॥

શ્રી યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૧૫

અર્થ:—જે લોકો શમ અને તુષ્ટિથી રિક્ત (રહિત) છે, પ્રવૃત્તિમાં રૂબેલા છે તેમણે (યજ્ઞવાદી મીમાંસકોએ) પ્રવૃત્તિ સ્વયં અપનાવીને, “હિંસા અભ્યુદય (સ્વર્ગાદિ)ના હેતુનો આધાર છે અને તેનાથી શાંતિ પણ થાય છે.” એવી જે માન્યતા પ્રચલિત કરવામાં આવી છે તે તેમનો ઘણો ગાઠ અંધકાર છે. તેથી હે વીરજિન! આપનો મત જ સુપ્રભાતરૂપ છે. ૩૮.

શીર્ષોપહારાદિભિરાત્મદુઃસ્વે—

દેવાન્ કિલાઽઽરાધ્ય સુખાભિગૃહ્વાઃ ।

સિદ્ધચન્તિ દોષાઽપચયાઽનપેક્ષા

યુક્તં ચ તેષાં ત્વમર્ષિર્ન યેષામ્ ॥૩૯॥

અર્થ :—જીવાત્મા માટે દુઃખના નિમિત્તભૂત જે શીર્ષોપહારાદિ (પોતાના અથવા બકરાના મસ્તકનું બલિદાન દેવું વગેરે) છે તેના દ્વારા દેવોની આરાધના કરીને એવા લોકો જ સિદ્ધ થાય છે જે દોષોના (રાગાદિના) વિનાશની અપેક્ષા રાખતા નથી અને સુખના (કામ-સુખાદિના) લોલુપી છે અને આ (કાલ્પનિક સિદ્ધિની માન્યતા) તેઓને માટે જ યુક્ત છે કે જેમના ગુરુ હે વીરજિન! આપ નથી. ૩૯.

સામાન્ય-નિષ્ઠા વિવિધા વિશેષાઃ

પદં વિશેષાન્તર-પક્ષપાતિ ।

અન્તર્વિશેષાન્ત-વૃત્તિતોઽન્યત્

સમાનભાવં નયતે વિશેષમ્ ॥૪૦॥

અર્થ :— જે વિવિધ વિશેષ છે તે બધા સામાન્ય નિષ્ઠ છે. પદ વિશેષાન્તરનો પક્ષપાતી છે. (તે પદ દ્રવ્ય, ગુણ, કર્મ-આત્મ પ્રકારના વિશેષોમાંથી કોઈ એકમાં પ્રવર્તીતું થકું ખીજા

૨૨૬]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી—

વિશેષણોનો પણ સ્વીકાર કરાવે છે, અસ્વીકાર કરતાં કોઈ એક વિશેષમાં પણ તેની પ્રવૃત્તિ બનતી નથી. વળી તે વિશેષને પ્રાપ્ત કરાવે છે એટલે કે દ્રવ્ય, ગુણ અને કર્મમાંથી એકને પ્રધાનરૂપથી પ્રાપ્ત કરાવે છે, તે બીજાને ગૌણરૂપથી.) તે પદ વિશેષાન્તરોમાં પોતાની વૃત્તિ હોવાથી, અન્ય વિશેષને સામાન્યરૂપમાં પ્રાપ્ત કરાવે છે. (આ સામાન્ય તિર્યકસામાન્ય હોય છે. આ રીતે પદ સામાન્ય અને વિશેષ બંનેને પ્રાપ્ત કરાવે છે—એકને પ્રધાનરૂપથી પ્રકાશિત કરે છે તે બીજાને ગૌણ રૂપથી. વિશેષની અપેક્ષા નહિ રાખતું માત્ર સામાન્ય અને સામાન્યની અપેક્ષા નહિ રાખતું માત્ર વિશેષ,—બંને અપ્રતીયમાન હોવાથી અવસ્તુ છે; તેને પદ પ્રકાશિત કરતું નથી. તેથી પરસ્પર નિરપેક્ષ ઉભયને અને અવસ્તુભૂત અનુભયને પણ પદ પ્રકાશિત કરતું નથી. પરંતુ આ સર્વથા સામાન્ય, સર્વથા વિશેષ, સર્વથા ઉભય અને સર્વથા અનુભયથી વિલક્ષણ સામાન્ય-વિશેષરૂપ વસ્તુને પદ પ્રધાન અને ગૌણભાવથી પ્રકાશિત કરતું થકું યથાર્થતાને પ્રાપ્ત થાય છે, કારણ કે જ્ઞાતાની તે પદથી તે જ રીતે વસ્તુમાં પ્રવૃત્તિ અને પ્રાપ્તિ જોવામાં આવે છે; પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણોની જેમ.) ૪૦.

યદેવકારોપહિતં પદં તદ્—

અસ્વાર્થતઃ સ્વાર્થમવચ્છિનત્તિ ।

પર્યાય-સામાન્ય-વિશેષ-સર્વ

પદાર્થહાનિશ્ચ વિરોધિવત્સ્યાત્ ॥૪૧॥

અર્થ :— જે પદ જકારથી યુક્ત હોય છે તે અસ્વાર્થથી સ્વાર્થને (અણુવત્ત્વથી ણુવત્ત્વનો) બુદ્ધ પાડે છે તેવી જ રીતે તે પર્યાય, સામાન્ય અને વિશેષ એ બંધાને પણ પોતાના વાચ્યાર્થથી ભિન્ન કરે છે અને તેથી વિરોધીની જેમ સ્વાભિધેય પદાર્થની પણ હાનિ થાય છે. ૪૧.

અનુક્ત-તુલ્યં યદનેવકારં
વ્યાવૃત્યભાવાન્નિયમ-દ્વયેઽપિ ।
પર્યાય-ભાવેઽન્યતરપ્રયોગ-
સ્તત્સર્વમન્યચ્યુતમાત્મ-હીનમ્ ॥૪૨॥

અર્થ :—જે પદ જકારથી રહિત છે તે ન કહ્યા બરાબર છે કારણ કે તેનાથી નિયમદ્વય ઈષ્ટ હોવા છતાં પણ વ્યાવૃત્તિનો અભાવ થાય છે (નિશ્ચયપૂર્વક કોઈ પણ વાત ન કહેવાથી પ્રતિપક્ષની નિવૃત્તિ બની શકતી નથી) તથા પદોમાં પરસ્પર પર્યાયભાવ આવી જાય છે, પર્યાયભાવ થતાં પરસ્પર પ્રતિયોગી પદોમાંથી પણ ચાહે તે પદનો કોઈ પ્રયોગ કરી શકે છે અને ચાહે તે પદનો પ્રયોગ થવાથી સંપૂર્ણ અભિધેયભૂત વસ્તુ અન્યથી રહિત થઈ જાય છે અને જે અન્યથી (પ્રતિયોગીથી) રહિત હોય છે તે આત્મહીન થાય છે (પોતાના સ્વરૂપની પ્રતિષ્ઠા કરી શકતું નથી). ૪૨.

વિરોધિ ચાઽભેદ્યવિશેષ-ભાવાત્
તદ્દ્યોતનઃ સ્યાદ્ગુણતો નિપાતઃ ।
વિપાદ્ય-સન્ધિશ્ચ તથાઽઙ્ગભાવા-
દ્વાચ્ચતા શ્રાયસ-લોપ-હેતુઃ ॥૪૩॥

અર્થ :—જે એમ કહેવામાં આવે કે પદ (પોતાના પ્રતિયોગી પદ સાથે સર્વથા) અભેદ છે તો આ કથન વિરોધી છે અથવા એનાથી તે પદનું અભિધેય આત્મહીન જ નહીં પરંતુ વિરોધી પણ થઈ જાય છે કારણ કે કોઈ પણ વિશેષનું—ભેદનું ત્યારે અસ્તિત્વ રહેતું નથી. તે વિરોધી ધર્મનો દ્યોતક ‘સ્યાત્’ નામનો શબ્દ છે જે ગૌણપણે તે ધર્મનું દ્યોતન કરે છે સાથોસાથ તે ‘સ્યાત્’ પદ વિપક્ષભૂત ધર્મની સંધિસ્વરૂપ હોય છે કારણ કે બન્નેમાં અંગપણું છે અને ‘સ્યાત્’ પદ તે બન્ને અંગોને જોડે છે. સર્વથા અવક્રતવ્યતા (યોગ્ય નથી કારણ કે) ભોક્ષ અથવા આત્મ-હિતના લોપનું કારણ છે. ૪૩.

૧૨૮]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી

તથા પ્રતિજ્ઞાઽઽશ્યતોઽપ્રયોગઃ

સામર્થ્યતો વા પ્રતિષેધયુક્તિઃ ।

इति त्वदीया जिननाग ! दृष्टिः

पराऽप्रधृष्या परधर्षिणी च ॥૪૪॥

અર્થ :—(શાસ્ત્રમાં અને લોકમાં) તે પ્રકારની પ્રતિજ્ઞામાં અભિપ્રાયવશ દરેક પદમાં ' સ્યાત્ ' શબ્દનો પ્રયોગ કરવામાં આવતો નથી. અથવા સામર્થ્યથી જ પ્રતિષેધની યુક્તિ (સ્યાદ્વાદીઓને) ઘટિત થઈ જાય છે. આવી રીતે હે જિનનાગ ! (જિનોમાં શ્રેષ્ઠ !) આપની દૃષ્ટિ સર્વથા એકાન્તવાદીઓ દ્વારા અબાધિત અને એકાન્તતત્ત્વનો તિરસ્કાર કરનારી છે. ૪૪.

।वधिर्निषेधोऽनभिलाप्यता च

त्रिरेकशस्त्रिद्विश एक एव ।

त्रयो विकल्पास्तव सप्तधाऽमी

स्याच्छन्द-नेयाः सकलेऽर्थभेदे ॥૪૫॥

અર્થ :—વિધિ, નિષેધ અને અનભિલાપ્યતા (અવક્રતવ્યપણું) સ્યાત્-અસ્તિએવ, સ્યાત્-નાસ્તિએવ, સ્યાત્-અવક્રતવ્યએવ,— આ એક એક કરીને પદના ત્રણ મૂળ વિકલ્પો છે. એના વિપક્ષભૂત ધર્મની સંધિ-સંયોજનારૂપ દ્વિસંયોગજ વિકલ્પ ત્રણ થાય છે (સ્યાત્-અસ્તિનાસ્તિએવ સ્યાત્-અસ્તિ-અવક્રતવ્યએવ, સ્યાત્-નાસ્તિ-અવક્રતવ્યએવ). અને ત્રિસંયોગ જ વિકલ્પ એક (સ્યાત્ અસ્તિનાસ્તિ-અવક્રતવ્યએવ) થાય છે. આવી રીતે હે વીરજિન ! આ સાત વિકલ્પ સર્વ અર્થોમાં - સર્વ જીવાદિ તત્ત્વાર્થ-પર્યાયોમાં આપના શાસનમાં ઘટે છે. અને આ બધા વિકલ્પો ' સ્યાત્ ' શબ્દ દ્વારા નેય (દોરવાયોગ્ય) છે. ૪૫.

स्यादित्यपि स्याद्गुण-मुख्य-कल्पै-

कान्तो यथोपाधि-विशेष-वीक्ष्यः ।

તત્ત્વં ત્વનેકાન્તમશેષરૂપં

દ્વિધા ભવાર્થ-વ્યવહારવત્ત્વાત્ ॥૪૬॥

અર્થ :—નયોની વિવક્ષાથી ‘સ્યાત્’ (શબ્દ) પણ ગુણ અને મુખ્ય રૂપ સ્વભાવો દ્વારા કલ્પિત એકાન્ત સહિત થઈ જાય છે. કેમ કે તે વિશેષણ અનુસાર લિન્ન લિન્ન વિશેષ-ધર્મોનો દ્યોતક થાય છે. (પરંતુ) તત્ત્વ તો અનેકાન્ત છે અને તે અનેકાન્ત પણ અનેકાન્ત-રૂપ છે. તે તત્ત્વ જે પ્રકારે વ્યવસ્થિત છે—એક ભવાર્થવાન્ હોવાથી દ્રવ્યરૂપ અને ખીજું વ્યવહારવાન્ હોવાથી પર્યાયરૂપ. (પહેલાને વિધિ કહે છે. ખીજાને નિષેધ કહે છે)

ન દ્રવ્ય-પર્યાય-પૃથગ્-વ્યવસ્થા

દ્વૈયાત્મ્યમેકાઽર્પણયા વિરુદ્ધમ્ ।

ધર્મી ચ ધર્મશ્ચ મિથસ્ત્રિધેમૌ

ન સર્વથા તેઽભિમતૌ વિરુદ્ધૌ ॥૪૭॥

અર્થ :—સર્વથા દ્રવ્યની કોઈ વ્યવસ્થા બની શકતી નથી, સર્વથા પર્યાયની પણ કોઈ વ્યવસ્થા બની શકતી નથી અને ન સર્વથા પૃથક્ક્રમૂત (પરસ્પર નિરપેક્ષ) દ્રવ્ય-પર્યાય બન્નેનીય કોઈ વ્યવસ્થા બની શકે છે. જે સર્વથા દ્વૈયાત્મક એક તત્ત્વ માનવામાં આવે તો એ સર્વથા દ્વૈયાત્મ્ય એકની અર્પણાની સાથે વિરુદ્ધ બને છે. પરંતુ હે વીરજિન! આપના મતમાં આ ધર્મી અને ધર્મ બન્ને અસર્વથારૂપે ત્રણ પ્રકારના (લિન્ન, અલિન્ન અને લિન્નાલિન્ન) માનવામાં આવ્યા છે અને તેથી સર્વથા વિરુદ્ધ નથી. ૪૭.

દૃષ્ટાઽઽગમાભ્યામવિરુદ્ધમર્થ-

પ્રરૂપણં યુક્ત્યનુશાસનં તે ।

પ્રતિક્ષણં સ્થિત્યુદય-વ્યયાત્મ-

તત્ત્વ-વ્યવસ્થં સદિહાઽર્થરૂપમ્ ॥૪૮॥

૧૨૦]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

અર્થ :—પ્રત્યક્ષ અને આગમથી અવિરુદ્ધ અર્થાનું જે પ્રરૂપણ છે તેને યુક્તિ-અનુશાસન કહે છે અને તે જ આપને માન્ય છે. અહીં એક દષ્ટાંત આપવામાં આવે છે—અર્થાનું રૂપ પ્રત્યેક સમયમાં સ્થિતિ, ઉદ્ય અને વ્યયરૂપ તત્વ-વ્યવસ્થાવાળું છે કેમકે તે સત્ છે. ૪૮.

નાનાત્મતામપ્રજહત્તદેક-

મેકાત્મતામપ્રજહચ્ચ નાના ।

અજ્ઞાન્નિ-ભાવાત્તવ વસ્તુ તદ્યત્

ક્રમેણ ઘાગ્વાચ્યમનન્તરૂપમ્ ॥૪૯॥

અર્થ :—હે વીરજિન ! આપના શાસનમાં જે વસ્તુ એક છે તે અનેકરૂપતા ત્યાગ નહિ કરતી થકી વસ્તુતત્વને પ્રાપ્ત થાય છે, જે વસ્તુ નાનારૂપ પ્રસિદ્ધ છે તે એકાત્મકતાને નહીં છોડતી થકી જ આપના મતમાં વસ્તુરૂપે માન્ય થાય છે. જે વસ્તુ અનંત રૂપ છે તે અંગ-અંગીભાવને કારણે કેમથી વચનગોચર છે. ૪૯.

મિથોઽનપેક્ષાઃ પુરુષાર્થ-હેતુ-

નાંશા ન ચાંશી પૃથગસ્તિ તેભ્યઃ ।

પરસ્પરેક્ષાઃ પુરુષાર્થ-હેતુ-

દર્ષ્ટા નયાસ્તદ્વદસિ-ક્રિયાયામ્ ॥૫૦॥

અર્થ :— જે અંશ પરસ્પર નિરપેક્ષ છે તે પુરુષાર્થના હેતુ થઈ શકતા નથી, અંશો અંશીથી પૃથક્ક નથી. અંશ-અંશીની જેમ પરસ્પર સાપેક્ષ નથો પણ સત્તાલક્ષણરૂપ ક્રિયામાં પુરુષાર્થના હેતુ છે કેમ કે તે રૂપે દેખવામાં આવે છે. ૫૦.

એકાન્ત-ધર્માઽભિનિવેશ-મૂલા

રાગાદયોઽહંકૃતિજા જનાનામ્ ।

શ્રી યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૨૧

एकान्त-हानाच्च स यत्तदेव
स्वाभाविकत्वाच्च समं मनस्ते ॥५१॥

અર્થ :—તે રાગ દ્વેષાદિક એકાન્તધર્મના અભિનિવેશમૂલક હોય છે (રાગદ્વેષાદિનું મૂળ કારણ એકાન્તધર્મનું મિથ્યાશ્રદ્ધાન છે) અને મોહી જીવોના અહંકાર-મમકાર ભાવોથી તે ઉત્પન્ન થાય છે. એકાન્તની હાનિથી તે એકાન્તાભિનિવેશ તે જ અનેકાન્તના નિશ્ચય-રૂપ સમ્યગ્દર્શનને ધારણ કરે છે કે જે આત્માનું વાસ્તવિક રૂપ છે. કારણ કે આ એકાન્તાભિનિવેશના અભાવરૂપ સમ્યગ્દર્શન આત્માનું સ્વાભાવિક રૂપ છે તેથી હે વીર ભગવાન! આપના યુક્ત્યનુશાસનમાં મનનું સમત્વ બરાબર રીતે ઘટી શકે છે. ૫૧.

प्रमुच्यते च प्रतिपक्ष-दूषी
जिन ! त्वदीयैः पटुसिंहनादैः ।
एकस्य नानात्मतया ज्ञ-वृत्ते-
स्तौ बन्ध-मोक्षौ स्वमतादबाह्यौ ॥५२॥

અર્થ :— જે પ્રતિપક્ષદૂષી (પ્રતિદ્વન્દ્વીનું સર્વથા નિરાકરણ કરનાર એકાન્તાગ્રહી) છે તે તો હે વીરજિન! આપના એકાનેકરૂપતા જેવા કુશળ સિંહનાદોથી મુક્ત કરાય છે કારણ કે પ્રત્યેક વસ્તુ નાનાત્મક છે તેનો નાનાત્મકરૂપે નિશ્ચય જ સર્વથા એકાન્તનું પ્રમેયન છે. માટે બંધ અને મોક્ષ બંને પોતાના મતથી (અનેકાન્તથી) બાહ્ય નથી કારણ કે બંધ અને મોક્ષ બંને જ્ઞવૃત્તિ છે (બંને પ્રવૃત્તિ જ્ઞાતા આત્મામાં જ છે). ૫૨.

आत्मान्तराऽभाव-समानता न
वागास्पदं स्वाऽऽश्रय-भेद-हीना ।

સ્વ. ૧૬

૧૨૨]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

ભાવસ્ય સામાન્ય-વિશેષવત્ત્વા-

દૈક્યે તયોરન્યતરન્નિરાત્મ ॥૫૩॥

અર્થ :—આત્માન્તરના અભાવરૂપ જે સમાનતા પોતાના આશ્રયરૂપ ભેદોથી રહિત છે તે વચનગોચર થતી નથી. સામાન્ય અને વિશેષ બંનેની એકરૂપતા સ્વીકારવાથી એકનો અભાવ થતાં બીજાનો પણ અભાવ થઈ જાય છે. ૫૩.

અમેયમશ્લિષ્ટમમેયમેવ

ભેદેऽપિ તદ્વૃત્ત્યપવૃત્તિભાવાત્ ।

વૃત્તિશ્ચ કૃત્સ્નાંશ-વિકલ્પતો ન

માનં ચ નાઽનન્ત-સમાશ્રયસ્ય ॥૫૪॥

અર્થ :— (જે એમ કહેવામાં આવે કે આત્માન્તરાભાવરૂપ —અન્યાપોહરૂપ સામાન્ય વાગારૂપદ નથી, કારણ કે તે અવસ્તુ છે; પરન્તુ તે સર્વગત સામાન્ય કે જે વિશેષોથી અશ્લિષ્ટ છે— કોઈપણ પ્રકારના ભેદને સાથે રાખેલ નથી—તે જ વાગારૂપદ છે; તો એવું કહેવું યોગ્ય નથી, કારણ કે) જે અમેય છે અને અશ્લિષ્ટ છે તે સામાન્ય અમેય જ (કોઈ પણ પ્રમાણથી જાણી ન શકાય તેવું) છે. ભેદ માનવા છતાં પણ સામાન્ય પ્રમેય થતું નથી કારણ કે તે દ્રવ્યાદિકોમાં તેની વૃત્તિની અપવૃત્તિ (વ્યાવૃત્તિ) નો સદ્ભાવ છે. જે દ્રવ્યાદિ વસ્તુ સાથે સામાન્યની વૃત્તિ માનવામાં આવે તો પણ તે વૃત્તિ ન તો સામાન્યને નિરંશવિકલ્પરૂપ માનીને બની શકે કે ન અંશવિકલ્પરૂપ માનીને બની શકે. જે અનંત વ્યક્તિએના સમાશ્રયરૂપ છે તે એક (સત્તા મહાસામાન્ય) ના ગ્રાહક પ્રમાણનો અભાવ છે. ૫૪.

નાના-સદેકાત્મ-સમાશ્રયં ચેદ્-

અન્યત્વમદ્વિષ્ઠમનાત્મનોઃ ક્વ ।

વિકલ્પ-શૂન્યત્વમવસ્તુનશ્ચેત્

તસ્મિન્નમેયે ક્વ खलु प्रमाणम् ॥૫૫॥

અર્થ:—વિવિધ સત્પદાર્થોનો એક આત્મા જ જેનો સમાશ્રય છે એવું સામાન્ય જો માનવામાં આવે અને તેને જ પ્રમાણનો વિષય બતાવવામાં આવે તો એવી માન્યતાવાળા સામાન્યવાદીઓને આ પ્રશ્ન કરવામાં આવે છે કે તેમનું તે સામાન્ય પોતાની વ્યક્તિથી ભિન્ન છે કે અભિન્ન? જો તે એક સ્વભાવના આશ્રયરૂપ સામાન્ય પોતાની વ્યક્તિઓથી સર્વથા ભિન્ન હોય તો વ્યક્તિઓ અને સામાન્ય બન્નેય અસ્તિત્વવિહીન થતાં તે અન્યત્વગુણ શેમાં રહેશે જેને એકમાં રહેનાર માનવામાં આવ્યો છે? જો સામાન્યને અવસ્તુ (અન્યાપોહરૂપ) જ માનવામાં આવે અને તેને વિકલ્પોથી શૂન્ય માનવા આવે તો તે અવસ્તુરૂપ સામાન્ય અમેય થવાથી પ્રમાણની પ્રવૃત્તિ ક્યાં થાય? ૫૫.

व्यावृत्ति-हीनाऽन्वयतो न सिद्धयेद्

विपर्ययेऽप्यद्वितयेऽपि साध्यम् ।

अतद्व्युदासाऽभिनिवेश-वादः

पराऽभ्युपेताऽर्थ-विरोध-वादः ॥૫૬॥

અર્થ:—જો સાધ્યને વ્યાવૃત્તિહીન અન્વયથી (પૃથક્ત્વ વિના કેવળ સત્તાદિરૂપ અન્વય-હેતુથી) સિદ્ધ માનવામાં આવે તો તે સિદ્ધ થતું નથી. જો એનાથી વિપરીત અન્વયહીન વ્યાવૃત્તિથી સાધ્ય સામાન્ય તેને સિદ્ધ માનવામાં આવે તો તે પણ બનતું નથી. જો એમ કહેવામાં આવે કે અન્વય અને વ્યાવૃત્તિ બન્નેથી હીન જે અદ્વિતયરૂપ હેતુ છે તેનાથી સન્માત્રનું પ્રતિભાસન થવાથી સત્તા-દ્વૈતરૂપ સામાન્યની સિદ્ધિ થાય છે તો એમ કહેવું પણ બરાબર નથી. જો અદ્વિતયને સંવિત્તિમાત્ર રૂપે માનીને અસાધનવ્યાવૃત્તિથી સાધનને અને અસાધ્યવ્યાવૃત્તિથી સાધ્યને અતદ્વ્યુદાસાભિનિવેશ-

૧૨૪]

[શ્રી સમંતભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

વાદના રૂપમાં આશ્રિત કરવામાં આવે તોપણ પરાભ્યુપેતાર્થના વિરોધવાદનો પ્રસંગ આવે છે. ૫૬.

અનાત્મનાઽનાત્મગતેરયુક્તિ-

ર્વસ્તુન્યયુક્તેર્યદિ પક્ષ-સિદ્ધિઃ ।

અવસ્ત્વયુક્તેઃ પ્રતિપક્ષ-સિદ્ધિઃ

ન ચ સ્વયં સાધન-રિક્ત-સિદ્ધિઃ ॥૫૭॥

અર્થઃ—અનાત્મા સાધન દ્વારા તે જ પ્રકારના અનાત્મસાધ્યની જે ગતિ-જાણકારી છે તેની સર્વથા અયુક્તિ છે (તે બનતી જ નથી). જે વસ્તુમાં અનાત્મસાધન દ્વારા અનાત્મસાધ્યની ગતિની અયુક્તિથી પક્ષની સિદ્ધિ માનવામાં આવે તો અવસ્તુમાં સાધન-સાધ્યની અયુક્તિથી પ્રતિપક્ષની-દ્વૈતની પણ સિદ્ધિ થાય. અને જે સાધન વિના સ્વતઃ જ સંવેદનાદ્વૈતરૂપ સાધ્યની સિદ્ધિ માનવામાં આવે તો તે યોગ્ય નથી. ૫૭.

નિશાયિતસ્તૈઃ પરશુઃ પરઘ્નઃ

સ્વમૂર્દ્ધિન નિર્ભેદ-ભયાઽનભિજ્ઞૈઃ ।

વૈતણ્ડિકૈર્યૈઃ કુસૃતિઃ પ્રણીતા

મુને ! ભવચ્છાસન-દક્-પ્રમૂઢૈઃ ॥૫૮॥

અર્થઃ—આમ હું વીર ભગવન્ ! જે વિતંડા કરનારાઓએ (પરપક્ષના કેવળ દોષ બતાવનારાઓએ) કુત્સિત પ્રતીતિનું કથન કર્યું છે તે આપના શાસનની દૃષ્ટિએ પ્રમૂઢ અને નિર્ભેદના ભયથી અજાણુ જીવોએ પરઘાતક કૂહાડાનો પોતાના મસ્તક ઉપર જ પ્રહાર કર્યો છે. ૫૮.

ભવત્યભાવોઽપિ ચ વસ્તુધર્મો

ભાવાન્તરં ભાવવદર્હતસ્તે ।

પ્રમીયતે ચ વ્યપદિશ્યતે ચ

વસ્તુ-વ્યવસ્થાઽઙ્ગમમેયમન્યત્ ॥૫૯॥

અર્થ:—હે વીર અહ્ન! આપના મતમાં અભાવ પણ વસ્તુ-ધર્મ છે અને આ બધાનું કારણ એ છે કે અભાવને પ્રમાણથી જાણી શકાય છે, તેનું કથન કરવામાં આવે છે અને વસ્તુવ્યવસ્થાના અંગરૂપે તેનો નિર્દેશ થાય છે. જે અભાવ-તત્ત્વ (સર્વ શૂન્યતા) વસ્તુવ્યવસ્થાનું અંગ નથી તે (ભાવએકાન્તની જેમ) અપ્રમેય જ છે. ૫૯.

વિશેષ-સામાન્ય-વિષક્ત-ભેદ-

વિધિ-વ્યવચ્છેદ-વિધાયિ-વાક્યમ્ ।

અભેદ-બુદ્ધેરવિશિષ્ટતા સ્યાદ્

વ્યાવૃત્તિબુદ્ધેશ્ચ વિશિષ્ટતા તે ॥૬૦॥

અર્થ:—વાક્ય વિશેષ અને સામાન્યસહિત જે ભેદ છે તેમના વિધિ અને પ્રતિષેધ બન્નેનું વિધાયક હોય છે. હે વીર જિન! આપના સ્યાદ્રાદ શાસનમાં અભેદબુદ્ધિથી અવિશિષ્ટતા (સમાનતા) હોય છે તેવી જ રીતે ભેદબુદ્ધિથી વિશિષ્ટતાની પ્રાપ્તિ થાય છે. ૬૦.

સર્વાન્તવત્તદ્ગુણ-મુખ્ય-કલ્પં

સર્વાન્તશૂન્યં ચ મિથોઽનપેક્ષમ્ ।

સર્વાઽપદામન્તકરં નિરન્તં

સર્વોદયં તીર્થમિદં તવૈવ ॥૬૧॥

અર્થ:—હે વીર ભગવન્! આપનું તીર્થ (પ્રવચનરૂપ શાસન) સર્વાન્તવાન્ છે અને ગૌણ તથા મુખ્યની કલ્પના સહિત છે. જે શાસન-વાક્ય (પરમાગમવાક્ય) ધર્મોમાં પરસ્પરની અપેક્ષાનું પ્રતિપાદન નથી કરતું તે સર્વ ધર્મોથી શૂન્ય છે. માટે આપનું જ

૧૨૬]

[શ્રી સમન્તભદ્ર સ્તોત્રત્રયી-

આ શાસનતીર્થ સર્વ દુઃખોનો અંત કરનાર છે, એ જ નિરન્ત છે. (મિથ્યાદર્શન દ્વારા ખંડનીય નથી). અને એ જ સર્વ પ્રાણીઓના અભ્યુદયનું કારણ તથા આત્માના પૂર્ણ અભ્યુદય (વિકાસ) નું સાધક એવું સર્વોદય-તીર્થ છે. ૬૧.

કામં દ્વિષન્નપ્યુપપત્તિચક્ષુઃ
સમીક્ષ્યતાં તે સમદષ્ટિરિષ્ટમ્ ।
ત્વયિ ધ્રુવં સ્વણિહત-માન-શ્રુજ્ઞો
ભવત્યમદ્રોઽપિ સમન્તભદ્રઃ ॥૬૨॥

અર્થ:—હે વીરજિન! આપના ઈષ્ટ શાસન પ્રત્યે ઇચ્છાનુસાર (ભર પેટ) દ્વેષ રાખનાર મનુષ્ય પણ જો સમદષ્ટિ (મધ્યસ્થ વૃત્તિવાળો) થાય છે અને યુક્તિસંગત સમાધાનની દષ્ટિથી આપના શાસનનું અવલોકન અને પરીક્ષણ કરે છે તો અવશ્યમેવ તેનું માનરૂપી શ્રુંગ ખંડિત થઈ જાય છે (સર્વથા એકાન્તરૂપ મિથ્યા-મતનો આગ્રહ છૂટી જાય છે અને તે અભદ્ર અથવા મિથ્યાદષ્ટિ હોવા છતાં પણ સમન્તભદ્ર (સર્વ તરફથી ભદ્રરૂપ) -સમ્યગ્દષ્ટિ થઈ જાય છે. ૬૨.

(શિખરણી)

ન રાગાન્નઃ સ્તોત્રં ભવતિ ભવ-પાશ-ચ્છિદિ મુનૌ
ન ચાન્યેષુ દેષાદપગુણ-કથાઽભ્યાસ-સ્વલતા ।
કિમ્ ન્યાયાઽન્યાય-પ્રકૃત-ગુણદોષજ્ઞ-મનસાં
હિતાઽન્વેષોપાયસ્તવ ગુણ-કથા-સજ્ઞ-ગદિતઃ ॥૬૩॥

અર્થ:—હે વીર ભગવન્! અમારું આ સ્તોત્ર આપના જેવા ભવપાશછેદક મુનિ તરફના રાગના કારણે નથી અને બીજાઓ તરફના દ્વેષભાવથી પણ આ સ્તોત્રને કાંઈ સંબંધ નથી. અમે તો દુર્ગુણોની કથાના અભ્યાસને દુર્જનતા માનીએ છીએ. તો પછી આ સ્તુતિ

યુક્ત્યનુશાસન]

[૧૨૭

કરવાનો હેતુ અથવા ઉદ્દેશ શો છે? ઉદ્દેશ એ જ છે કે જે લોકો ન્યાય-અન્યાયને જાણવા માટે ઉત્કંઠા ધરાવે છે અને પ્રકૃત પદાર્થોના ગુણ-દોષો જાણવાની જેમની ઇચ્છા છે તેમને માટે આ સ્તોત્ર 'હિતાહિતના અન્વેષણના ઉપાયરૂપ' આપની ગુણગણકથા સાથે કહેવામાં આવ્યું છે. ૬૩.

इति स्तुत्यः स्तुत्यैस्त्रिदश-मुनि-मुख्यैः प्रणिहितैः

स्तुतः शक्त्या श्रेयः पदमधिगतस्त्वं जिन ! मया ।

महावीरो वीरो दुरित-पर-सेनाऽभिविजये

विधेया मे भक्तिं पथि भवत एवाऽप्रतिनिधौ ॥૬૪॥

અર્થ:—હે વીર જિનેન્દ્ર ! કારણ કે આપ મોહાદિરૂપ કર્મ-શત્રુઓની સેનાને પૂર્ણપણે પરાજિત કરવામાં વીર છો, નિઃશ્રેયસ પદને સ્વાધીન કરવાથી મહાવીર છો અને દેવેન્દ્રો તથા મુનિન્દ્રો જેવા સ્વયં સ્તુત્યોં દ્વારા એકાગ્રમનથી સ્તુત્ય છો તેથી જ મારા વડે શક્તિને અનુરૂપ આપની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે તેથી આપ આપના આ અપ્રતિનિધિરૂપ માર્ગ-શાસનમાં જ મારી ભક્તિને વિશેષપણે ચરિતાર્થ કરો. ૬૪.

शुद्धि-पत्रक

पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
१	६	भूतहितने	भूतहितेन
२	३	सो	डो
४	४	बन्धुवर्ग, श्वकार	बन्धुवर्गश्चकार
५	६	त्रि'या	त्रि'यी
१०	१	त्रषा	तृषा
१०	१३	अनीति	अनीती
१५	५	सभूडे	सभूडो
१५	१४	काज	काज
१८	२१	वर्णुधारी,	वर्णुधारी,
१८	२२	प्रकाशित	प्रकाशित
२१	४मालीढपंदत्वन्यैःमालीढपदं त्वदन्यै
२३	१६	सुण्डुभति;	सुण्डुभति;
२६	२५	भाडि	भांडि
२७	६	अनुभय	अनुभव
२८	२४	तथापि	तथाऽपि
३१	३	आपपार	आपपर
३१	२५	समग्रतास्ति	समग्रताऽस्ति
३४	१८	जेद	डै जेद
३५	१३ल्पतेर्ममहामुने ।ल्पमतेर्महामुने !
३६	६	सत्य	सत्त्व
३६	६	यड	यड
४५	१४	सभ्यकत	सभ्यत्व
४६	१६	नृषा	नृणां

पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
४८	४	विनाश	विकाश
५२	१५	वागति	वागपि
५५	९	लपुः	वपुः
५७	१३	कर्म'अंध	कर्म'अंध'
५८	२१	रडै;	डै;
६१	२५	घत	धुति
६८	२१	मनोरथ	मनोरथ
६९	२	तव	तव
७०	८मसिनो	...मसि नो
७०	१४	...स्वप्यास्तस्वप्यस्ति
७४	२१	विशेषणन्वा....	विशेषणत्वा ..
७५	२२त्तरत्रादित्तरत्रापि
७६	११	अन्नेने तेभ्यो	अन्नेने
८१	६	डोय	डोय
८२	१७	अर्थः—विनाश	अर्थः—(क्षणिक अकान्तमां)
९१	१६	...क्यप्रभाःक्यप्रमाः
१०६	२४मिलाषा....मिलापा....
११०	४	यथार्थ	यथार्थ
११०	१६मिन्यत्र	...मित्यत्र

